ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 52

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ'Ι'ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 44 – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1989

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ'Ι'ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 43 – ΜΑΡΤΙΟΣ 1989

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

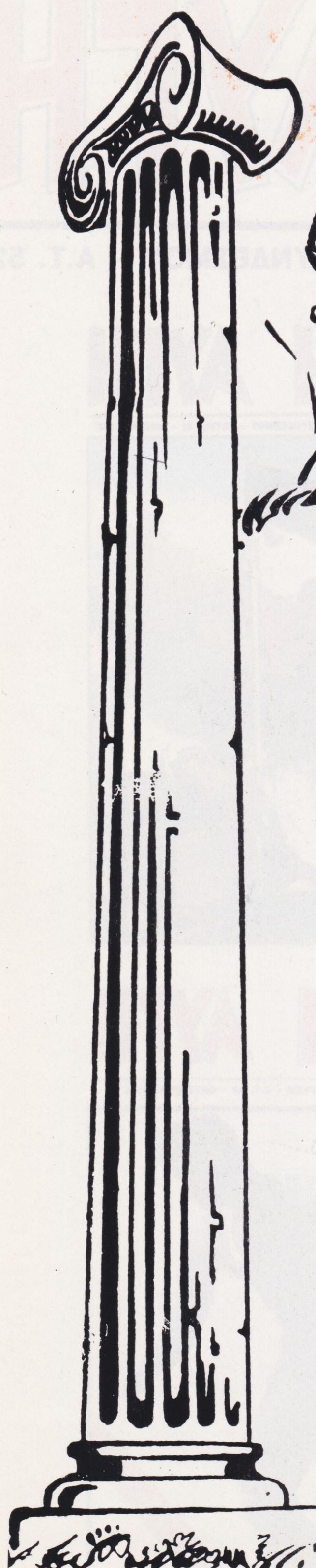
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ'Ι'ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 45 – ΜΑ'Ι'ΟΣ 1989

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ · Α.Τ. 49 · ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1989

«Όποιος θέλει να ζήση ας πολεμήσει! Αυτός που αρνείται να πολεμήση σ'έναν κόσμο, όπου ο νόμος είναι η αδιάκοπη πάλη, δεν αξίζει να ζη!»

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 52 - ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1990

Περιεχόμενα

Στο τεύχος αυτό

Στο τεύχος (52) που κρατάτε στα χέρια σας μπορείτε να διαβάσετε: Το κύριο άρθρο με τίτλο "Και πάλι εκλογές" με την θέση μας για το νέο σκηνικό της κοινοβουλευτικής απάτης. Ένα δοκίμιο-απάντηση στο ερώτημα "Δημοκρατικός παράδεισος ή επιστροφή στη Φύση;" υπό το πρίσμα της μοναδικής κοσμοθεωρίας της Φύσης και της Ζωής, του Εθνικοσοσιαλισμού. Στις σειρές μας "για τη Φυλή" και "το Στρατό" δύο ακόμη άρθρα με στοιχεία που αξίζει να προσεχτούν. Με τίτλο "DACHAU 1945 - Το έγκλημα των Νικητών" υπάρχει ένα άρθρο για τα άγνωστα εγκλήματα πολέμου των συμμάχων απ' την "κρυφή" μεριά της Ιστορίας που οι έμποροι των Λαών συνεχίζουν ν' αποκρύπτουν. Ακολουθούν δυο πολυσέλιδα αφιερώματα: Είναι το 1ο Συνέδριο του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ, το 1ο μας συνέδριο, που στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία απ' αυτό φωτογραφίες και οι ειδικές εισηγήσεις (4 τον αριθμό παρουσιάζονται αυτούσιες). Το άλλο αφιέρωμα αναφέρεται σ' έναν μάρτυρα της Ευρωπαϊκής Ιδέας, στον Γάλλο ποιητή και στρατιώτη ROBERT BRASILLACH, γραμμένο απ' τον Ιταλό Εθνικιστή Adriano Romualdi.

Τέλος υπάρχουν οι μόνιμες στήλες "Σημεία των καιρών", "Νέα απ' όλο τον κόσμο" και άλλα μικρότερα κείμενα με κύριο το αφιερωμένο στη μνήμη του συντρόφου μας ΜΙΧ. ΜΑΝΤΑΚΑ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΤΟΥ Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

Ο Αγώνας του Λαϊκού Συνδέσμου ως γνωστόν έχει χαρακτήρα ιδεολογικό και πολιτικό. Ιδεολογικό, χωρίς την απουσία πολιτικού ρεαλισμού, με αποτέλεσμα η όλη προσπάθειά μας να βρίσκεται αρκετά μακρυά από το σημείο να θεωρηθεί μια στείρα διανουμενίστικη και φιλολογική απόπειρα. Πολιτικό χωρίς ίχνος καιροσκοπισμού και επαιτείας συμπαθειών, αλλά με στέρεο υπόβαθρο ιδεών, ιδεών που αποτελούν και τον οδηγό κάθε μας πράξεως. Λόγω ακριβώς αυτού του χαρακτήρα του Αγώνος μας είναι επόμενο σε κάθε σοβαρό γεγονός, που συμβαίνει σε αυτόν τον τόπο, να παίρνουμε θέση σαφή και ξεκάθαρη. Έτσι κάθε παραμονή εκλογών με παρρησία δηλώνουμε ποια είναι η τοποθέτησή μας. Όμως εδώ το πράγμα παράγινε... Ιούνιος 1989, Νοέμβριος 1989, Απρίλιος 1990, μέσα σε λιγότερο από έναν χρόνο θα έχουμε τρεις εκλογικές αναμετρήσεις και δεν είναι δυνατόν να ασχολείται ένας σοβαρός άνθρωπος συνεχώς με τις γραφικότητες της κοινοβουλευτικής κωμωδίας. Κατ΄ αυτήν την έννοιαν λοιπόν αυτό το άρθρο δεν πρόκειται και ούτε πρέπει πιστεύω να ασχοληθεί με τις ανακολουθίες και τα τραγικά από εθνικής πλευράς σφάλματα των Πολιτικών κομμάτων. Και τούτο γιατί όποιος ακόμα δεν τα έχει αντιληφθεί ή συμφέρον έχει ή είναι βλάκας και αυτό το έντυπο δεν απευθύνεται ούτε σε συμφεροντολόγους, ούτε σε βλάκες. Εδώ όμως βεβαίως υπάρχει και αντιτείνει η περίφημη "λογική" του "λιγότερου κακού". Σε αυτήν την όχι και τόσο στέρεη "λογική" της επιλογής θα απαντήσουμε πως εμείς δεν είμαστε άνθρωποι των κατ΄ ανάγκην επιλογών, αλλά άνθρωποι, που διαλέγουν μοναχοί τους τον δρόμο τους, όσο στενός και δύσβατος αν είναι, άνθρωποι με θέληση και όχι γεννημένοι "κολαούζοι" των πολιντικάντηδων. Στείρα λοιπόν και παραπλανητική η λογική του να πάμε με τον πιο "καλό" απ΄ τους κακούς. Και δείχνει για όποιον αυτόν τον δρόμο ακολουθεί έλλειψη δύναμης χαρακτήρα και ελευθερίας στη σκέψη και το νου.

Εμείς βέβαια για να είμαστε ειλικρινείς αυτά πού λέμε σήμερα για τα κόμματα, για τους πολιτικούς και τον κοινοβουλευτισμό δεν αποτελούν συμπέρασμα των τελευταίων γεγονότων, είναι πάγια τοποθέτησή μας. Δεν αποτέλεσε για μας κάποια έκπληξη το σκάνδαλο Κοσκωτά, ούτε και αποκάλυψε τίποτε άγνωστο σε αυτούς που έχουν γνώση για το τι ακριβώς εστί κοινοβουλευτισμός. Άλλωστε σε όσους έχουν γνώση της πολιτικής ιστορίας αυτού του τόπου από εποχής "Τζουμπέ" μέχρι αποστασίας είναι γνωστό το "ήθος" της δημοκρατίας... Δεν είναι λοιπόν, και είναι ψέμμα να λέγεται αυτό, φαινόμενο των ημερών μας η πτώση του επιπέδου της πολιτικής αντιπαράθεσης. Τα κείμενα του Ροΐδη και του Σουρή στέκουν αδιάψευστοι μάρτυρες για το τι συνέβαινε στα πολιτικά πράγματα της δημοκρατίας ακόμη και εκατό χρόνια πριν... Σε όσους αντιτείνουν βεβαίως και μιλήσουν περί ιδανικών της αρχαιότητος κτλ. εδώ θα πρέπει να πούμε πως η δημοκρατία των αρχαίων Αθηνών καμμία σχέση δεν είχε με τη σημερινή δημοκρατία, μα και για εκείνη ακόμα την αρχαία δημοκρατία είχαν μιλήσει μεγάλοι σύγχρονοί της με τρόπο μάλιστα σοβαρότερο από τον σατυρικό εκείνο του Σουρή, είχαν μιλήσει και γράψει σχετικά και ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης και ο Ξενοφών και ο Ηράκλειτος και σίγουρα δεν είχαν πει τίποτε γι΄ αυτήν το επαινετικό.

Με αφορμή όμως τα γεγονότα και τις αποκαλύψεις του τελευταίου κυρίως έτους πρέπει να γίνει μία επισήμανση, επισήμανση ηθικού κυρίως χαρακτήρος. Απεκαλύφθη και μάλλον θα έλεγα απεδείχθη ότι ο τέως πρωθυπουργός της χώρας είχε συμμετοχή προσω-

πική σε σκάνδαλα οικονομικά και καταχρήσεις. Αυτό που εγώ προσωπικώς δεν αντιλαμβάνομαι είναι το κατά πόσον αυτό το γεγονός αποτελεί αποκάλυψη. Αφού ζούμε σε μια χώρα όπου δυστυχώς η πλειοψηφία των πολιτών της έχει σαν αντικειμενικό της σκοπό και σαν ιδανικό της πως να τα "κονομήσει" ακόμη και κυρίως παράνομα. Αφού, για να πούμε τα πράγματα ωμά, οι περισσότεροι από τους συμπολίτες μας, σε όλα σχεδόν τα επαγγέλματα, είναι κλέφτες τι το πιο λογικό λοιπόν ο πρωθυπουργός της χώρας να είναι αρχικλέφτης. Αυτό όμως που πραγματικά είναι το ανησυχητικό από ηθικής απόψεως είναι αυτή η έκρηξη ιεράς οργής και εντιμότητος που δείχνει και ολοκληρωτική έλλειψη αισθήματος ντροπής στους νεοέλληνες. Αλήθεια σκεφτήκατε πόσο λίγοι θα μένανε σε αυτή τη χώρα εάν μία δύναμη έξω από το φυσικό έκανε πραγματικότητα το περίφημο σύνθημα των ημερών μας "έξω οι κλέφτες";

Ας έλθουμε όμως και πάλι στο "θέμα" των ημερών μας, στις εκλογές και ας δηλώσουμε μία φορά ακόμη την τίμια και ξεκάθαρη τοποθέτησή μας απέναντι στην αισχρή αυτή κωμωδία, όπου και πάλιν θα παίξουν του σωτήρες ή τους καταστροφείς κάποια θλιβερά ανθρωπάκια, λακέδες των προθαλάμων των ξένων πρεσβειών, ανθρωπάκια ανάξια για το καλό, μα και για να ΄μαστε τίμιοι και για το κακό... Η τοποθέτησή μας στις εκλογές είναι απλή και ξεκάθαρη είναι μονάχα τρεις λέξεις: "ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΗΔΕΣ".

Οι εκλογές που έρχονται, μα και κάθε εκλογές, φαντάζουν στον όχλο, για έτσι θέλουν οι διαφθορείς των λαών να φαίνεται, σαν ένα γεγονός κοσμοϊστορικό, όμως στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από ένα μικρό περιστατικό μίας μεγάλης θλιβερής παρένθεσης. Τα προβλήματα όμως του λαού μας είναι σοβαρά και επείγοντα. Ο Τουρκικός κίνδυνος μετά από την Κύπρο έγινε πλέον ορατός και στη Θράκη. Κάθε ημέρα στην Πατρίδα μας πεθαίνουν τρεις νέοι από την μάστιγα των ναρκωτικών. Η παιδεία παραπαίει, επιτήδεια "κυκλώματα" έχουν απλωθεί σε κάθε πτυχή της κοινωνικής, οικονομικής πολιτικής και πολιτιστικής ζωής. Το "όραμα" του 1992 έχει πλέον φανεί καθαρά πως πρόκειται για εφιάλτη! Το ξεπούλημα της Πατρίδας μας έχει αρχίσει... Και απέναντι σε όλα αυτά οι συμπατριώτες μας μέσα στον επιθανάτιο ρόγχο του καταναλωτισμού τους εφησυχάζουν. Και οι πολιτικοί μας ετοιμάζονται για μία ακόμα φορά να καμαρώσουν σαν φουσκωμένοι διάνοι στα μπαλκόνια της προεκλογικής ντροπής. Όλα δείχνουν για να θυμηθούμε τον μεγάλο αυτόχειρα της Ελληνικής ποίησης πως έχουμε πλέον φτάσει "από εκατό δρόμους στα όρια της σιγής, στο μαύρο αδιέξοδο, στην άβησσο του νου". Όμως εμείς δεν πρόκειται να χαρίσουμε, όπως εκείνος στην Πρέβεζα, δώρο την αυτοχειρία μας στους πρόξενους της αηδίας μας. Από την πιο βαθειά μας απελπισία για τους σημερινούς μίζερους καιρούς, από την πιο σκληρή μας οδύνη για το σημερινό κατάντημα της Πατρίδας μας θα πάρουμε δύναμη ακούγοντας τους χτύπους της Καρδιάς του λαού μας μέσα από τις χιλιάδες χρόνια της ιστορίας του. Ναι, θα πάρουμε δύναμη από την απελπισία που φέρνει ο σύγχρονος καιρός γιατί μόνο όποιος έχει τη δύναμη να απελπίζεται, έχει την δύναμη και να ελπίζει. Περιφρονώντας με σαρκασμό τους καιροσκόπους μικρορεαλιστές της φτηνής ψηφοθηρικής πολιτικής θα κρατήσουμε ψηλά τη Σημαία μας, το πιο μισητό σύμβολο γι΄ αυτή την άθλια εποχή, θα μείνουμε σταθεροί στις Αρχές μας, θα προχωρήσουμε βλέποντας με αλαζονεία γύρω μας αυτούς που ζουν για το ξεπεσμένο και ανούσιο σήμερα, ενώ εμείς γνωρίζουμε πως ζούμε την ΙΣΤΟΡΙΑ. Θα προχωρήσουμε και για να θυμηθούμε και πάλιν τον τραγικό ποιητή του πιο θαρραλέου πεσσιμισμού της νεοελληνικής τέχνης θα κλείσω με τούτο τον στίχο του:

"Πηγαίνουμε - σημαίες στον άνεμο χτυπούν - ήρωες σταυροφόροι, σωτήρες του Σωτήρος."

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ;

Η Ευρώπη επιστρέφει στο μύθο του Λωτού. Κατά τον Ομηρικό μύθο, όποιος εγεύετο τον καρπό του λωτού, λησμονούσε τον προορισμό και την πατρίδα του, κατ' επέκταση την ιστορία και τον πολιτισμό του. Κι έμενε ισόβιος δεσμώτης της πιο ευτελούς ηδονής, της ηδονής της μακάριας αποχαύνωσης. Ο λωτός της εποχής μας είναι πιο θαλερός παρά ποτέ. Ο Δημοκρατικός παράδεισος της καταναλωτικής αφθονίας, έγινε ο τόπος της βοσκής μυριάδων ευτυχισμένων αστών, ελεύθερων, εφήμερων και ίσων. Η βασιλεία του μαζάνθρωπου στην δεκαετία που ανατέλλει θα σηματοδοτήσει και το τέλος ενός ιστορικού κύκλου. Η Ευρώπη έγινε πάλι η απέραντη χώρα των λωτοφάγων

Ήδη όμως, η ευτυχία και η τρυφηλή μακαριότητα του δημοκρατικού κοπαδιού, που κατέκλυσε τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, διαταράσσεται απ' άκρου εις άκρον από την επανάσταση μερικών άγρυπνων συνειδήσεων, που δεν βολεύονται μέσα στο πνιγηρό ρεύμα της λωτοφαγικής αποχαύνωσης και σαν νέοι Οδυσσείς ορθώνουν το ανάστημά τους αντίμαχα στη φορά του, γυρεύοντας σε πείσμα των καιρών να ξαναβρούν τη χαμένη τους πατρίδα, πολεμώντας να στροβιλίσουν το ροδάνι της ιστορίας με νέα ορμή. Η τελευταία δεκαετία του αιώνα μας, θα είναι η δεκαετία του αιώνα μας, θα είναι η δεκαετία της γιγάντιας σύγκρουσης του καθοδικού ρεύματος της δημοκρατικής παρακμής με το ανοδικό ρεύμα της εθνικιστικής έκρηξης των λαών. Ο Δημοκρατικός παράδεισος της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης, αντιμέτωπος με την παλινόρθωση και την αναγέννηση των Εθνών. Η τελευταία και πλέον δραματική πράξη της μάχης που δεν τελείωσε το 1945, ενσκύπτει στο προσκήνιο της Ιστορίας 50 χρόνια αργότερα, διεκδικώντας την οριστική της έκβαση. Η κλαγγή της υπέρτατης αυτής μάχης, θωπεύει ήδη τα ώτα των εκλεκτών δημιουργών, ακοίμητων φρουρών της ευρωπαϊκής παράδοσης και ο αιθέρας της, διαπερνά τις ψυχές τους.

Ο ανταγωνισμός των δύο ρευμάτων είναι περισσότερο ορατός στους ανατολικούς λαούς, όπου ήδη διεξάγεται ένας ιλιγγιώδης αγώνας δρόμου. Ο συνεπέστερος θεματοφύλακας των αξιών του κυρίαρχου συστήματος στις μέρες μας, ο Μ. Γκορμπατσώφ, με την αμέριστη συνδρομή των ομοϊδεατών του, δημοκρατών ηγετών της Αμερικής και της Ευρώπης, προσπαθεί ασθμαίνοντας να ευνουχίσει και να εκφυλίσει το επί 50 χρόνια στραγγαλισμένο εθνικό αίσθημα των λαών της αυτοκρατορίας του, που σήμερα επανακάμπτει δρυμύ στον πολιτικό και ιδεολογικό στίβο, εξαγοράζοντας τον πόθο της πατρίδας με video, super-market kai fastfood. Στην αντίπερα όχθη, στις δημοκρατικές λεωφόρους της δύσης, το θλιβερό κοπάδι των εφήμερων ανθρώπων, πανηγυρίζει, έξαλλο τον θρίαμβο της δημοκρατίας στην ανατολή, ανίκανο ν' αφουγκραστεί την μακρινή βοή του χειμάρρου της Ιστορίας που αναστρέφει τον ρου της. Ανίκανο να συλλάβει το μήνυμα των γεγονότων που έρχονται.

Και όμως, το ζοφερό μήνυμα των πλησιαζόντων γεγονότων έχει ήδη αφήσει το στίγμα του, απειλώντας τις σταθερές αξίες του δημοκρατικού παραδείσου. Έτσι, πίσω από τον ενθουσιασμό για τις εξελίξεις στις σοσιαλιστικές χώρες, που ήδη εξατμίζεται, πίσω από τα πολύχρωμα οράματα μιας αγοραίας ελευθερίας και ενός αδηφάγου καταναλωτισμού, που αλέθουν ισοπεδώνοντας κάθε ιεραρχημένη κλίμακα αξιών, καραδοκεί η τεχνοκρατικά ελεγχόμενη πληροφόρηση, η πολιτιστική άγνοια και η ιστορική ανία των λαών, που αποτελεί τη δεινότερη μορφή δουλείας. Και πίσω από την ακατάσχετη καπιταλιστική ανάπτυξη, ελλοχεύει η αναπότρεπτη καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και ο επαπειλούμενος αφανισμός του ανθρώπινου γένους. Ο Δημοκρατικος Παράδεισος δεν είναι λοιπόν το μέλλον.

Στην σύγκρουση της Παγκόσμιας Δημοκρατίας με τον αναγεννώμενο Εθνικισμό των Λαών, ο εθνικοσοσιαλισμός καλείται να παίξει πρωτεύοντα ρόλο, διότι ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία όλων των Ευρωπαϊκών πατρίδων είναι το προοίμιο της Εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, αδιάλλακτος εχθρός του δημοκρατικού, όπως και κάθε άλλου αντι-φυσικού και

αντι-ϊστορικού παράδεισου, αγωνίζεται στο πλευρό των Ευρωπαϊκών εθνικών δυνάμεων για την αποτίναξη του καπιταλιστικού ζυγού και την ανατροπή του κυρίαρχου συστήματος. Ωστόσο, πέρα από την αποκάλυψη και την καταγγελία της δημοκρατικής απάτης στην συνείδηση των λαών, ο Εθνικοσοσιαλισμός προβάλλει το δικό του πολιτικό και κοινωνικό όραμα, μοναδική ελπίδα της ανθρωπότητας για ένα μέλλον. Στην απατηλή πρόκληση του Δημοκρατικού παράδεισου, η εθνικοσοσιαλιστική απάντηση λέγεται: Επιστροφή στη Φύση.

Η επιστροφή στη Φύση που αναγγέλλει ο εθνικοσοσιαλισμός υπερβαίνει την ρηχή προοπτική της προστασίας του περιβάλλοντος από την οικολογική καταστροφή, που απεργάζεται η καπιταλιστική ανάπτυξη, προοπτική που υπερασπίζονται σήμερα τα παντός είδους οικολογικά κινήματα. Επιστροφή στη Φύση για τον Εθνικοσοσιαλισμό σημαίνει επιστροφή σ' ένα ολόκληρο φυσικό σύστημα αξιών, που ο αστικός τρόπος ζωής έχει αμετάκλητα απεμπολήσει. Σημαίνει ριζική αναθεώρηση της κυρίαρχης ιδεολογίας, πλήρη ανατροπή των κατεστημένων θεσμών, μεταλλαγή και αποκάθαρση της ίδιας της συνείδησης του ανθρώπου, ώστε να επανασυνδεθεί με τις πρωτεϊκές του καταβολές και τις αρχέτυπες αρετές του. Επιστροφή στη Φύση σημαίνει για τον Εθνικοσοσιαλισμό επαναπροσδιορισμό της συνολικής στάσης του Ανθρώπου μέσα στον Κόσμο, στη Ζωή και την Ιστορία, σημαίνει συνείδηση της Φυσικής Νομοτέλειας και εμβίωση της Ιστορικής Αναγκαιότητας. Η Επιστροφή στη Φύση εκκινεί από την επιστροφή στις πηγές, την κατάδυση στις αρχέτυπες αξίες της Φυλετικής Κοινότητας και βιώνεται με την επιστροφή στις παραδοσιακές αξίες της Λαϊκής Κοινότητας, έχει δηλαδή κοσμοθεωρητική και βιοθεωρητική θεμελίωση.

Η διαφορά ανάμεσα στον οικολόγο και τον εθνικοσοσιαλιστή είναι ότι ο πρώτος, επιζητώντας την προστασία του περιβάλλοντος θέλει να υπηρετήσει τις ανάγκες του ανθρώπου, ενώ ο δεύτερος θέλει να υπακούσει στις επιταγές της Φύσεως. Έτσι ο πρώτος παραμένει ένας ιδιοτελής ωφελιμιστής, που δεν αρνείται τον Δημοκρατικό Παράδεισο, ενώ ο δεύτερος γνωρίζει πως ο Δημοκρατικός παράδεισος είναι μια κατάσταση που αναιρεί τη Φυσική Νομοτέλεια και συνεπώς, επιστροφή στη Φύση διαμέσου αυτού αποκλείεται. Κατά τον εθνικοσοσιαλιστή, η επιστροφή στη Φύση προϋποθέτει την πλήρη ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και κοινωνικής τάξεως της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης, άλλως δεν δύναται να υπάρξει.

Κάθε παράδεισος, προϊστορικός, μεταϊστορικός ή υπερβατικός, επίγειος ή επουράνιος, σέρνει μαζί και την κόλασή του, που δεν είναι παρά το αντίτιμο και η ενοχή της μακαριότητας. Όσο πιο φριχτή είναι η κόλαση ενός παραδείσου τόσο πιο ένοχη είναι η ισοπεδωτική μακαριότητα των πιστών του. Κόλαση του Δημοκρατικού παράδεισου της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι η αναντίστρεπτη οικολογική καταστροφή, που δεν αποτελεί πλέον το μέλλον αλλά το φριχτό παρόν μιας απελπισμένα ευτυχισμένης ανθρωπότητας. Το μέλλον του Δημοκρατικού Παράδεισου είναι το αναπόδραστο μέλλον κάθε παραδείσου: Η κόλασή του.

Μέσα στην αχλύ της απέραντης ευτυχίας της τρυφηλής δημοκρατικής παρακμής, το οξύ και άγρυπνο βλέμμα των εκλεκτών Δημιουργών συλλαμβάνει τη βαριά σκιά του κολασμένου αύριο που έφτασε κιόλας. Η παγκόσμια τρικυμία των κοινωνικών εξεγέρσεων και των εθνικιστικών εκρήξεων είναι η βουλητική ενέργεια που εκλύει ενστικτωδώς το συλλογικό ασυνείδητο των λαών για να προφυλαχθεί από τον όλεθρο που διαισθάνεται να πλησιάζει. Η τελευταία δεκαετία του αιώνα μας θα αντικρύσει μια τιτάνια σύγκρουση ανάμεσα στο υγιές ένστικτο των λαών που αφυπνίζεται και στην άτεγκτη λογική του κυρίαρχου συστήματος που παρακμάζει. Στην ανατολή της νέας χιλιετηρίδας, που η σύγκρουση θα βρίσκεται στο μεσουράνημά της, το ένστικτο των μαχόμενων λαών θα έχει γίνει συνειδητό βίωμα. Τότε το σημερινό κήρυγμα των εκλεκτών Δημιουργών θα το ενστερνιστεί συνειδητά κι ο έσχατος των ανθρώπων: Επιστροφή στη Φύση. Τότε ο Εθνικοσοσιαλισμός θα κληθεί να δόσει το τελευταίο και αποφασιστικο χτύπημα στον παράδεισο της δημοκρατικής σήψης, για να επιστρέψει ο άνθρωπος στην αρχέγονη αθωότητα που δεν χρειάζεται παραδείσους για τον θρίαμβό της.

Γ. Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΛΙΓΟΤΕΡΕΣ ΛΟΓΧΕΣ (Ι)

Την Κυριακή 11 Φεβρουαρίου 1990 η σημαντικότερη εφημερίδα της αστοδεξιάς είχε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη, παρμένη από ένα από τα γνωστότερα και πιο "ελπιδοφόρα" στελέχη της Ν.Δ. Η σημαντικότης του δημοσιεύματος αυτού έγκειται στο ότι κατόρθωσε να εξοργίσει επανειλημμένως τον γράφοντα, αλλά και οποιονδήποτε άλλο γνωστικό Έλληνα την μελέτησε. Γιατί δεν είναι ανάγκη ο αναγνώστης του εν λόγω άρθρου να είναι εθνικοσοσιαλιστής, για να αντιληφθεί τον χείμαρρο των προδοτικών "ιδεών" που ξεχύνονται δυσωδώς, από τις σελίδες που διέθεσε η εφημερίδα στον λαμπρό αυτό αστέρα της νέας ελληνικής πολιτικής σκηνής (όπως συνηθίζεται να λέγεται το σημερινό πολύχρωμο κοινοβουλευτικό χάος). Αρκεί να είναι λίγο πατριώτης (καταντήσαμε να παρακαλάμε για "λίγο" πατριωτισμό) και να έχει τον κοινό νου. Το ξέρουμε, ζητάμε πολλά, μα το "κουσούρι" αυτό είναι παλιό και δεν κόβεται εύκολα.

Ας προχωρήσουμε όμως και στο περιεχόμενο της διαβόητης αυτής συνέντευξης. Το πρώτο και βασικότερο κατευθυντήριο μήνυμα που προσπαθεί να περάσει αυτός ο πρώην δήμαρχος του Πειραιώς, είναι το εξής: "το ελληνικό κράτος πρέπει να ξοδεύει περισσότερα χρήματα για τον διπλωματικό του μηχανισμό και λιγότερα για τις Ένοπλες Δυνάμεις του". Βεβαίως, αυτό έρχεται σε αντίθεση τρανταχτή και με τα διατεινόμενα μέτρα του κόμματός του για την "αναδιάρθρωση", "εμπλουτισμό με νέα όπλα", "ανόρθωση του αξιομάχου", κλπ, κλπ, των Ε.Δ. μας· αλλά πότε κάποιο δημοκρατικό κόμμα τήρησε τα προεκλογικά του μέτρα; Ουσιαστικά λοιπόν μας ζητάει το άτομο αυτό να ρίξουμε το βάρος των προσπαθειών μας όσον αφορά τα Ελληνο-τουρκικά στην διπλωματία και ν' αφήσουμε το στράτευμά μας στα χάλια που είναι.

Διότι η τουρκική απειλή (καλά που παραδέχεται πως υπάρχει κι αυτή) θα αντιμετωπισθεί με χαρτοπόλεμο και επιθέσεις δια ανακοινώσεων και διαβημάτων πολύ καλύτερα απ' ότι με την παρουσία ενός άρτια εξοπλισμένου κι ετοιμοπόλεμου στρατού. Αντί για αξιωματικούς και στρατιώτες φρουρούς των συνόρων θα έχουμε πια χαρτογιακάδες, άχρωμους δημοσίους υπαλλήλους - "στρατιές" ολόκληρες - που με την περίπλοκη, γλοιώδη διπλωματική γλώσσα τους θα υπερασπίζονται με περισσή ικανότητα τα εθνικά μας συμφέροντα. Αντί για λόγχες και άρματα μάχης θα έχουμε telefax, φακέλλους με βούλες, στίβες χαρτιών με σφραγίδες κάθε λογής για ν' αναχαιτίσουμε τα στίφη των βαρβάρων που θα προελαύνουν στην εναπομείνουσα Ελληνική γη. Έτσι ωραία και καλά, χωρίς όπλα, στρατιώτες (τι να τους κάνουμε αφού δεν θα έχουν όπλα;) και οχυρά θα γίνουμε ένα πολύ ωραίο φρούτο για τα κοφτερά δόντια των λιμασμένων γειτόνων μας. Αλλά τι πειράζει; Οι γραφειοκράτες θα συνεργασθούν (αν επιζήσουν) με τον κατακτητή ως συνήθως, ενώ ο κύριος πρώην δήμαρχος και οι λοιποί του συναφιού του θα έχουν περάσει μάλλον στην "αδιάλλακτη αντίσταση"... από τον Καναδά ή τις Η.Π.Α. βεβαίως. Και αν και όταν κάποτε απελευθερωθούμε με πόλεμο (μα είμαστε αδιόρθωτοι!) και αγνό πατριωτικό αίμα (τι είναι αυτό;), τότε το συνάφι θα ξαναγυρίσει και πομπωδώς θα ζητήσει να μας ξανακαθήσει στο σβέρκο. Και μάλλον θα τα καταφέρει, διότι ως λαός ξεχνάμε εύκολα αυτά που θα πρέπει να θυμόμαστε και θυμόμαστε (μας κάνουν να θυμόμαστε) αυτά που πρέπει να ξεχνάμε.

Κάποιος θα μπορούσε λοιπόν να αναφέρει στο βασικό σενάριο του πολιτικού αυτού "σωτήρα" μας πως η διπλωματία φέρει αποτελέσματα ΜΟΝΟΝ όταν έχει ισχυρά επιχειρήματα για να στηριχθεί και προπαντός ανεπίσημα επιχειρήματα. Το βασικότερο και πιο σεβαστό αυτών είναι το εξής: ΙΣΧΥΡΕΣ Ε.Δ. Οι Τούρκοι υποτίθεται πως έχουν ισχυρή διπλωματία, μια τέτοια πεποίθηση έχει καλλιεργηθεί σε πολλούς συμπατριώτες μας, που θα καλοείδαν έτσι και τις προτάσεις του πρώην δημάρχου. Ίσως κιόλας αναλογίστηκαν πόσο απλό και ιδιοφυές θα ήταν ένα τέτοιο συμπέρασμα. Στην ουσία όμως έχουν μάλλον "μαύρα μεσάνυχτα" από ιστορία. Γιατί η ισχύς της τουρκικής διπλωματίας (και της κάθε διπλωματίας) είναι ευθέως ανάλογη της στρατιωτικής της ισχύος και της στρατιωτικής αδυναμίας του

αντιπάλου (ηθελημένης ή πραγματικής). Η Τουρκία, από το 1922 και μετά δημιουργούσε τετελεσμένα γεγονότα εις βάρος μας δια της βίας, τα οποία εμείς δεν μπορούσαμε ν΄ ανατρέψουμε. Και αυτό διότι κινούμασταν ΜΟΝΟΝ διπλωματικώς· οι Τούρκοι βεβαίως δεν υποχωρούσαν, αφ΄ ενός διότι γνώριζαν πως οι πολιτικές μας "ηγεσίες" δεν θα προχωρούσαν σε ένοπλη σύρραξη (το κυριότερο) και αφ΄ ετέρου διότι κρατούσαν το δικό τους στρατό οπλισμένο κι έτοιμο. Έτσι δημιουργήθηκε το παραμύθι της "ισχυρής" τουρκικής διπλωματίας και της "αδύναμης" Ελληνικής.

Το 1912 μας δίνει ένα τρανό παράδειγμα για του λόγου το αληθές. Το νεοσύστατο Ελληνικό έθνος (ούτε 100 χρόνια ασταθούς ζωής δεν είχε κλείσει ακόμα), με την σχεδόν ανύπαρκτη διπλωματία όχι μόνον δεν κρατάει γερά το Ελληνικό έδαφος, αλλά συντρίβει ΕΝΟΠΛΩΣ τις τουρκικές δυνάμεις που έδρευαν σε Ήπειρο και Μακεδονία. Οι τούρκοι είχαν ένα τεράστιο και καλοοργανωμένο διπλωματικό μηχανισμό ζυμωμένο μέσα στις εκατονταετηρίδες της ζωής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και των ρευστών και λεπτών γεγονότων και καταστάσεων που ταρακουνούσαν τον τότε κόσμο. Και τι κατάφερε λοιπόν ο τεράστιος κι έμπειρος αυτός μηχανισμός, μπροστά στα τετελεσμένα ΠΟΛΕΜΙΚΑ status που οι Ελληνικές λόγχες είχαν εδραιώσει;

Η διπλωματία πορεύεται νικηφόρα σε πεδία μαχών που έχει προηγηθεί τροπαιοφόρος φίλιος στρατός. Ισχυρή διπλωματία έχουν τα ισχυρά κράτη, αυτά τα οποία γνωρίζουν καλύτερα απ΄ όλους πως έναν ισχυρό στρατό δεν μπορούν να τον καταβάλλουν όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι και χαρτοβασίλεια του διπλωματικού κόσμου. Υπάρχουν ιστορικά παραδείγματα που ξεκάθαρα αποκαλύπτουν πως έθνη με ασθενή διπλωματία και υγιείς Ε.Δ διατηρήθηκαν στην ζωή, όσο μικρά κι αν ήταν, ενώ άλλα με αντίθετους παράγοντες αφανίσθηκαν ή κατήντησαν οι ντροπές της παγκοσμίου ιστορίας.

Παρακάτω στην ίδια συνέντευξη αναφέρεται πως το θέμα με τους "μουσουλμάνους" της Θράκης θα λυθεί εάν η περιοχή μεταβληθεί σε "οικονομικό παράδεισο". Παραλείποντας εδώ το τι ξεπούλημα στο διεθνές κεφάλαιο συνεπάγεται το χτίσιμο αυτού του "παραδείσου", έχουμε να πούμε τα εξής λίγα:

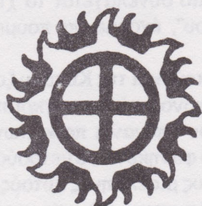
1ον) Το 1974 οι τούρκοι της Κύπρου ζούσανε σε έναν παράδεισο οικονομικό σε σύγκριση με τους ομοφύλους τους των απέναντι παραλίων. Με την εισβολή του Ιουλίου φάνηκε πόσο μετρούσε αυτός ο "παράδεισος" για τους μισέλληνες αυτούς, που απετέλεσαν τα πιο εγκληματικά σώματα κατά των Ελληνοκυπρίων. Βεβαίως τότε η Κύπρος είχε και διπλωματία και μάλιστα επί των αγγλικών προτύπων (τυπικώς), αλλά να... δεν είχε στρατό! Και παρά τον γενικό χαρτοπόλεμο 16 ετών, παρά τις ανακοινώσεις, διαβήματα, σχέδια, καταδίκες, συμβούλια κλπ., σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, το 38% της νήσου παραμένει τουρκικό.

2ον) Οι τούρκοι ("μουσουλμάνοι" Έλληνες είναι αποκλειστικώς οι Πομάκοι) της Θράκης δεν είναι νεοέλληνες, εάν αυτό νομίζετε κύριε πολιτικέ της τελευταίας ώρας. Δεν τους πολυνοιάζουν οι "οικονομικοί παράδεισοι", τα ακριβά αυτοκίνητα, τα διαστημικά videos, οι διακοπές στις Μπαχάμες. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι η προσκόλληση της Δυτικής Θράκης στην σημερινή τουρκία (ουσιαστικώς σε άλλα Ελληνικά, κατεχόμενα από τους τούρκους εδάφη). Τα χρήματα που τους δίνει το Ελληνικό κράτος για πολλούς και διαφόρους αισχρούς λόγους δεν τα χρησιμοποιούν για να πάρουν έγχρωμες τηλεοράσεις και γούνες. Ή τα στέλνουν στην Άγκυρα (σε ειδικούς λογαριασμούς για την ενίσχυση του τουρκικών Ε.Δ.!) ή αγοράζουν με αυτά επαναληπτικά τουφέκια και καραμπίνες, χάρις στις άδειες που αφειδώς τους παρέχει το Ελληνικό κράτος. Συνήθως προεκλογικώς.

Αλλά το θέμα δεν έχει κλείσει εδώ. Θα συνεχίσουμε και στο επόμενο τεύχος της Χρυσής Αυγής την ανάπτυξή του.

Κωνσταντίνος Κομνηνός

ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑ·Ι·ΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο όρος "εθνικοσοσιαλισμός" δεν αποτελεί μια απλή "αθροιστική" σύνθεση των όρων "εθνικός" και "σοσιαλισμός" αλλά μια δυναμική τοιαυτη, που το νόημά της υπερτερεί κατά πολύ, της όποιας απλοϊκής ερμηνείας, στη βάση του κοινωνικού και πολιτικού ζητήματος, που συνηθίζουν να κάνουν οι αστομαρξιστές και το ποίμνιό τους.

Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ταυτόχρονα, υψηλή διδασκαλία, κοσμοθεωρία και βιοθεωρία, πολιτική σκέψη και πρακτική. Σ΄ όλα όμως τα επίπεδα, δυο έννοιες βασικές, ακατάλυτες, οι έννοιες της ΤΙΜΗΣ και του ΑΙΜΑΤΟΣ νοηματοδοτούν τις άλλες.

Η έννοια της ΤΙΜΗΣ, ο κώδικας Τιμής καθορίζει και σημασιοδοτεί τη στάση και τη συμπεριφορά του Ευγενούς ανθρώπου, με τις άριες καταβολές διαχρονικά. Η έννοια του ΑΙΜΑΤΟΣ, προσδιορίζει την πίστη στην σημασία της κληρονομικότητος, της επιβίωσης της Φυλής, και την αιώνια ύπαρξη της Φυλετικής Ψυχής, που μεταδίδεται σαν συλλογικό ασυνείδητο, στα μέλη της ίδιας φυλής, από γενιά σε γενιά. Και στο σημείο αυτό ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι βιολογική κοσμοθεωρία. Σέβεται τους νόμους της Φύσης, σέβεται την ίδια την ύπαρξη της Φυλής, και αγωνίζεται, όχι "ενάντια στη Φύση" (βλέπε το φιλελεύθερο σύνθημα "ο άνθρωπος αγωνίζεται ενάντια στη Φύση") αλλά με τη Φύση.

Αυτό εξηγεί, γιατί κάθε μέρα, που περνά η επιστήμη, δικαιώνει τον εθνικοσοσιαλισμό. Η κληρονομικότητα, είναι έννοια γερά πια θεμελιωμένη σε επιστημονικούς κύκλους, ενώ η Γενετική, σαν επιστήμη, μυρηκάζει τις εθνικοσοσιαλιστικές θέσεις, ενώ ταυτόχρονα η Κοινωνιοβιολογία στρώνει το δρόμο στην πλήρη δικαίωση της Εθνικοσοσιαλιστικής Πολιτείας.

Ο μεταπολεμικός διαχωρισμός των επιστημόνων σε οπαδούς της κληρονομικότητος, και σε "περιβαντολογιστές" μας βρίσκει εκ θέσεως με τους πρώτους. Γιατί, κι ο ανθρώπινος χαρακτήρας και η συμπεριφορά, είναι βασισμένη στο κληρονομημένο (γενετικό) υπόβαθρο, στον "φυλετικό" χαρακτήρα, πάνω στον οποίο το περιβάλλον επιδρά ευοδωτικά ή ανασταλτικά, ποτέ μα ποτέ όμως αποκλειστικά καθοριστικά.

Γι΄ αυτό άλλωστε είναι διαφορετικοί οι χαρακτήρες των λαών, γι΄ αυτό άλλωστε διαφέρουν οι κλίσεις και τα ενδιαφέροντα των μελών τους, οι ικανότητες, η αποδοτικότητα, η δημιουργικότητα, οι ροπές και τα αξιολογικά κριτήρια μεταξύ τους. Ακόμη κι όταν ζουν στο ίδιο περιβάλλον.

Ένα τέτοιο περιβάλλον είναι η Ευρώπη του 1885, όταν ο Εβραίος "εθνοψυχολόγος" Joseph Jacob, παρουσιάζει στην "Journal of Anthropological Institute, 15, 351-379" την εργασία με τίτλο "The comparative distribution of Jewish ability". Στην εργασία αυτή, παρουσιάζονται συγκριτικά τα επαγγέλματα 1.000 εβραίων και 1.000 Ευρωπαίων, στον ίδιο χώρο. Πριν ξεκινήσουμε την αντιπαράθεση, τονίζουμε ότι την εποχή αυτή, η επιλογή επαγγέλματος είναι σχετικά ελεύθερη, και σπάνια περιοριστική με νόμους, ή διατάξεις, ή και εκ παραδόσεως, όπως αρκετούς αιώνες πρωτύτερα: (π.χ. όταν απαγορεύονταν στους Εβραίους να κατέχουν γη, και στους χριστιανούς να ασχολούνται με την τοκογλυφία). Έτσι έχουμε:

Επαγγέλματα	**Ευρωπαίοι**	**Εβραίοι**
Ηθοποιοί	21	34
Γεωργοί	2	0
Αρχαιοπώλεις	23	26
Αρχιτέκτονες	6	6
Καλλιτέχνες	40	34
Συγγραφείς	316	223
Κληρικοί	130	105
Μηχανικοί	13	9
Δικηγόροι	24	40
Ιατροί	31	39
Έμποροι	12	43
Στρατιωτικοί	56	6
Φιλόσοφοι	2	18
Μουσικοί	11	71
Φυσικοί	22	25
Ναυτικοί	12	0
Φιλόλογοι	13	123
Ποιητές	20	36
Χρηματιστές	20	26
Επιστήμονες (Γενικά)	51	52

Γλύπτες	10	12
Εξοχότητες	31	0
Κρατικοί	125	83
Εξερευνητές	25	12
Λοιποί	7	3

Με τ΄ αποτελέσματα αυτά, ο Jacobs απλά βρίσκει αποδείξεις για την "ανώτερη ευφυία" των ομαιμών του, αφού υπερισχύουν των Ευρωπαίων, σε αρκετά "πνευματικά" επαγγέλματα.

Ο αναγνώστης διακρίνει τη συντριπτική υπεροχή των Εβραίων στα εξής: α) Ηθοποιοί β) Δικηγόροι γ) Έμποροι δ) Φιλόσοφοι (!) ε) Μουσικοί στ) Φιλόλογοι ζ) Ποιητές η) Χρηματιστές.

Το ότι οι Εβραίοι Έμποροι σε αριθμό είναι τετραπλάσιοι των Ευρωπαίων, και οι Εβραίοι χρηματιστές φανερά περισσότεροι (χώρια οι πάμπολλοι γνωστοί "Σάϋλωκ" τοκογλύφοι), είναι αναμενόμενο λόγω των ιδιαιτεροτήτων και του υλιστικού προσανατολισμού των φιλαργύρων Εβραίων, και βασική πηγή δύναμης γι΄ αυτούς. Αυτό όμως που έχει σημασία, είναι η συντριπτική υπεροχή των Εβραίων Φιλολόγων (Δεκαπλάσιοι), "Φιλοσόφων" (εννιαπλάσιοι), "Μουσικών" (επταπλάσιοι), και λιγότερο ποιητών και δικηγόρων. Τώρα αν υποθέσει κανείς, με "καθαρό νου" το τι ιδέες, ρεύματα σκέψης, διανόησης-παρανόησης, παρουσιάστηκαν και προπαγανδίστηκαν απ΄ αυτά τα Εβραϊκά μυαλά, (προϊόντα της Εβραϊκής κληρονομιάς, και της Εβραϊκής παιδείας), φτάνει στο συμπέρασμα, ότι η δύναμη των Εβραίων στην οικονομία, είναι επακόλουθο της ισχυρής δύναμης στο πνευματικό κατεστημένο κάθε εποχής, και κυρίως της συγκεκριμένης.

Κι όταν η Παιδεία των Ευρωπαίων ουσιαστικά Εβραιοκρατείται (Φιλολογία, Μουσική, Ποίηση, Φιλοσοφία) τότε πρόκειται για κρίση Ταυτότητας του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Και πηγάζει βάσιμη η υποψία, για κάθε άλλο παρά τυχαία ενασχόληση του Εβραίου μ΄ αυτά τα επαγγέλματα.

Τέλος, χαρακτηριστική είναι η ανυπαρξία Εβραίων σ΄ ορισμένα επαγγέλματα, όπως στρατιωτικοί, ναυτικοί και γεωργοί. (Ιδιότητες ξένες προς το χαρακτήρα και τις επιδιώξεις αυτού του λαού). Επίσης σε επίπεδο εξοχοτήτων, και διοικούντων ή κρατικών υπαλλήλων, λόγω της έλλειψης ευγενικής καταγωγής, (συχνά αγοράζονται βέβαια τίτλοι ευγενίας), και κυρίως προτιμήσεως της παρασκηνιακής δράσης.

Κάθε άλλο λοιπόν παρά απόδειξη του υψηλού επιπέδου ευφυϊας, είναι αυτές οι επιτυχίες, των Εβραίων. Ο ίδιος ο Jacobs στη μελέτη του, "εντυπωσιάζεται" με την απροσδόκητη αυτή επίδοση σε πνευματικές ενασχολήσεις ενός λαού, που από άποψη υγείας κάθε άλλο παρά καλά τα πηγαίνει σε ψυχιατρικό επίπεδο. Χαρακτηριστικά αναφέρει ότι ενώ σε 1.000.000 Άγγλους υπάρχουν 3.050 με ασθένεια ψυχιατρικής φύσεως (νεύρωση, σχιζοφρένεια, μανιοκατάθλιψη, ιδιωτεία = πνευματική καθυστέρηση), σε 1.000.000 Εβραίους υπάρχουν 3.900 ασθενείς. Περίπου 25% περισσότερο από τους Άγγλους.

Στις παραπάνω διαπιστώσεις, θα συνεκτιμήσουμε περαιτέρω και τις απονομές Nobel από το 1901-1970, όπως τις περιγράφει το έντυπο "Guide Juif de France" του 1971. Υπάρχουν 61 Εβραίοι κάτοχοι του Nobel (8 ημιεβραίοι ανάμεσά τους), ποσοστό δηλαδή 15,56% του αριθμού των βραβείων Nobel και 22,54% των βραβείων που αντιστοιχούν σε Αμερικανούς. Αυτό σημαίνει 40 φορές μεγαλύτερη αναλογία κατόχων Nobel σχετικά με την αναλογία πληθυσμού των Εβραίων παγκοσμίως. (Σημειώνεται η μεγάλη αναλογία εβραίων κατόχων Nobel στην Ιατρική (26%), και στη Φυσική (20%).

Μάλιστα, από το 1945 ως το 1970, οι Εβραίοι κατέχουν το 25% των βραβείων Nobel.

Είναι λοιπόν, η γενετική κληρονομική προδιάθεση των Εβραίων προς μια ανώτερη ευφυϊα, αυτή που τους δίνει τόσα βραβεία, ή μια καλοστημένη, επιχείρηση αυτοαπονομής των βραβείων; Ο καθένας ας βγάλει τα συμπεράσματά του. Και στις δύο περιπτώσεις, η θεωρία της κληρονομικής βάσης της συμπεριφοράς δικαιώνονται. Οι Εβραίοι, ίσως είναι έξυπνοι είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο. Μήπως όμως μια αφύπνιση των Λευκών θα εξανέμιζε αυτήν την φαινομενική επιτυχία? Ο καιρός θα δείξει. Το 1973 το Nobel Ιατρικής και Φυσιολογίας, δόθηκε στον Konrad Lorenz, ιδρυτή της κοινωνιοβιολογίας και της επιστήμης της συγκριτικής Ηθολογίας.

Δύο μήνες νωρίτερα, στο περιοδικό "Science", ένας Ψυχίατρος του Harvard, ζήτησε να μη δοθεί το Nobel στο Lorenz, γιατί ο Lorenz είχε γράψει τι 1940 τα εξής: "...Κατά τους προϊστορικούς χρόνους της ανθρωπότητας, η επιλογή ως προς την αντοχή, τον ηρωϊσμό, την κοινωνική χρησιμότητα κλπ, είχε γίνει από μόνους τους εξωτερικούς παράγοντες. Πρέπει αυτόν το ρόλο σήμερα, να τον αναλάβει μια ανθρώπινη οργάνωσις, ειδ΄ άλλως η ανθρωπότητα ελλείψει παραγόντων επιλογής, θα εκμηδενισθεί από τον εκφυλισμό ο οποίος οφείλεται στην εξημέρωση..."

Ο ψυχίατρος οργανωτής της επίθεσης αυτής κατά του Lorenz, ήταν κάποιος "Λέων Άϊζενμπεργκ".

DACHAU 1945 : ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ

Η Ιστοριογραφία του Β Παγκοσμίου Πολέμου εκτός απ΄ ότι οδήγησε στον συνηθισμένο πια και λυπηρό κανόνα "όποιος νικά έχει πάντα δίκιο" κατασκευάστηκε απ΄ τούς νικητές με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να κλείσει τη συζήτηση μια για πάντα.

"Οι νικητές του Β Παγκοσμίου Πολέμου για να γιορτάσουν ακριβώς αυτόν τον "θρίαμβο" δεν αρκέστηκαν στη στρατιωτική καταστροφή του εχθρού.

Αξίωσαν ν΄ αφαιρέσουν την αξιοπρέπεια της αντιμαχόμενης πλευράς, να στερήσουν στον εχθρό κάθε δικαίωμα νομικό ή ηθικό "καθαιρώντας τον" και στιγματίζοντας τον ως εγκληματία και προσωποποίηση του κακού.

Το επιχείρημα αυτό των νικητών που καταδικάζει τον εχθρό σε μια τέτοια υποδούλωση, μπορεί εύκολα να μας αποκαλύψει πως τ΄ αποτέλεσματα της πράξης αυτής είναι πολύ πιο "διαλυτικά" για τον εχθρό, από εκείνα μιας στρατιωτικής νίκης" (1)

Δεδομένης, λοιπόν αυτής της κατάστασης θεωρούμε χρέος καθενός μας την αναζήτηση αληθινών πληροφοριών, από κάθε ενδιαφέροντα πρωταγωνιστή.

Στο σημείο αυτό είναι ενδιαφέρον να υπογραμμίσουμε την είσοδο στην αμερικάνικη αγορά ενός βιβλίου με τίτλο "Νταχάου: Η ώρα του εκδικητή" του συνταγματάρχη Howard A. Buechner, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί "καθεστωτικός" και κατά συνέπεια κατάλληλος στα μάτια της κοινής γνώμης.

Dachau: Ένα όνομα, που όλα τα χρόνια αυτά, έγινε το φωτοστέφανο του φαντάσματος. Πολλοί νεαροί σπουδαστές που επισκέπτονται με το σχολείο το Μουσείο της Επιστήμης και Τεχνικής στο Μόναχο δέχονται καθημερινά τη κατήχηση για το "Ολοκαύτωμα". Μόνο που τώρα τελευταία, στις σελίδες διαφόρων "σκοτεινών" εκδόσεων, αγνοημένων από την επίσημη κριτική κυκλοφορούν εδώ και καιρό φωνές που αναφέρονται σε μυστήρια επεισόδια που συνέβησαν κοντά σ΄ αυτό το στρατόπεδο στη Βαυαρία αμέσως μετά την αμερικάνικη κατάληψη. Αυτές οι φωνές αφηγούνται την εξολόθρευση Γερμανών στρατιωτών που συνελήφθησαν από τους Αμερικάνους.

Κι είναι ακριβώς κατάλληλο το βιβλίο του Buechner, που για πρώτη φορά είναι σε θέση να μας παρουσιάσει μια έκδοση — άγνωστη ως τώρα — για το τι συνέβη σ΄ εκείνες τις τελευταίες μέρες του Απριλίου του 1945.

Ο Howard A. Buechner ήταν ο ανώτερος υπολοχαγός του Τρίτου Τάγματος του 177ου συντάγματος της 45ης μεραρχίας "Το πτηνό της Φωτιάς", όταν μέλη αυτής της μονάδας ανέλαβαν τη διοίκηση του Dachau στις 29 Απριλίου. Ο Buechner υπήρξε ο πρώτος Αμερικανός γιατρός που μπήκε στο στρατόπεδο. Απ΄ τις λεπτομερείς του αναμνήσεις, ο αμερικανός υπεύθυνος μας αναφέρει με ποιο τρόπο θανατώθηκαν 520 απ΄ τους 560 αιχμάλωτους Γερμανούς αμέσως μετά την είσοδο των αμερικάνικων στρατευμάτων.

Να μια μικρή περίληψη του βιβλίου με μερικές σημειώσεις κι απ΄ τον αναθεωρητικό ιστορικό Ark Weber.

"Περίπου 100 εκτελέστηκαν στον τόπο που βρέθηκαν στο εσωτερικό του στρατοπέδου. Οι Αμερικανοί επέτρεψαν μετά σε μερικούς φυλακισμένους να σκοτώσουν καμιά σαρανταριά με πασσάλους, μαχαίρια και πιστόλια. Όμως, το μεγαλύτερο μέρος των Γερμανών που συνελήφθησαν 358 όλοι - όλοι στήθηκαν στο τοίχο και εκτελέστηκαν με τα πολυβόλα των Αμερικάνων στρα-

τιωτών. Μερικοί υψηλά ιστάμενοι του στρατού προσπάθησαν να συγκαλύψουν τις πράξεις αγριότητας. Ο υπεύθυνος της σφαγής ήταν ο πρώτος υπολοχαγός Jack Bushyeard, γεννημένος στην Klaxma, που πέθανε το 1977. Η ειρωνία είναι ότι το μεγαλύτερο μέρος των δολοφονημένων Γερμανών στο Dachau ήταν βοηθητικό προσωπικό που είχε βιαστικά συγκεντρωθεί για τις φρουρές, αφού οι προηγούμενες είχαν ήδη εγκαταλείψει το στρατόπεδο.

Μολονότι, πολλοί Αμερικανοί θα προτιμούσαν χωρίς αμφιβολία, αυτό το αποκαλυπτικό έργο να μην είχε γραφτεί ποτέ, ο Dr. Buechner τόλμησε ν΄ αναφερθεί σ΄ εκείνα τα γεγονότα και γι΄ αυτό αξίζει την ευγνωμοσύνη και τα ευχαριστήρια από όλους εκείνους που ενδιαφέρονται για την ιστορική αλήθεια ακόμα κι όταν αυτή φαίνεται να μην τους "συμφέρει"..." (2)

Σαφώς όμως, η εργασία παρουσιάζει πολλές ανακρίβειες. Ο συγγραφέας δέχεται εκτός από το Ολοκαύτωμα και την ύπαρξη θαλάμων αερίων μια θεωρία που σήμερα την αρνείται ακόμα και η "επίσημη" ιστοριογραφία.

Ο Buechner θεωρεί τα Γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως ως "την πιο αποτελεσματική μηχανή εξόντωσης, κάθε εποχής, υπεύθυνη για το θάνατο ενός αριθμού ανθρώπων μεταξύ 18 και 26 εκατομ.

Σ΄ αυτό το θέμα, να ποια είναι η εκτίμηση του Hans Schmidt. "Ο Dr. Buechner, άνθρωπος χωρίς αμφιβολία έξυπνος δεν αναρωτήθηκε ποτέ που έχασαν τη ζωή τους όλα αυτά τα εκατομ. άνθρωποι, που είναι τα πτώματά τους ή οι στάχτες απ΄ το απαραίτητο κάρβουνο για την αποτέφρωση; Όταν η αστυνομία ερευνά έναν φόνο δεν είναι μήπως το πτώμα αυτό που πρέπει να εξεταστεί πρώτα απ΄ όλα; Και οι άνθρωποι σαν τον Dr. Buechner δεν καταλαβαίνουν πως αυτό το απλό "μέτρο είναι επιβεβλημένο να ερευνάται στα ερωτήματα για το Ολοκαύτωμα; Ή ο Dr. Buechner δεν γνωρίζει πως οι υποτιθέμενοι 3 εκατομ. νεκροί Εβραίοι - Πολωνοί είναι, όπως συνήθως, μετρημένοι δύο φορές· μια σαν Πολωνοί και μια άλλη σαν Εβραίοι και πως πολλοί από αυτούς πέθαναν στις ΗΠΑ και στο Ισραήλ όπου δέχονταν την οικονομική βοήθεια του γερμανικού λαού; Όσον αφορά, το Dachau, θα μπορούσα ακόμα να υπογραμμίσω το γεγονός πως για πολλά χρόνια ο επίσημος αριθμός των νεκρών ήταν 238.000 συνολικά (το μεγαλύτερο μέρος Εβραίοι) και πως ένας νόμος απαγόρευε στους Γερμανούς ν΄ αμφισβητούν αυτή την εκτίμηση. Σήμερα ο αριθμός επισήμως, σταθεροποιήθηκε στους 32.000 περίπου. Μια "μικρή" διαφορά δηλαδή των 206.000.

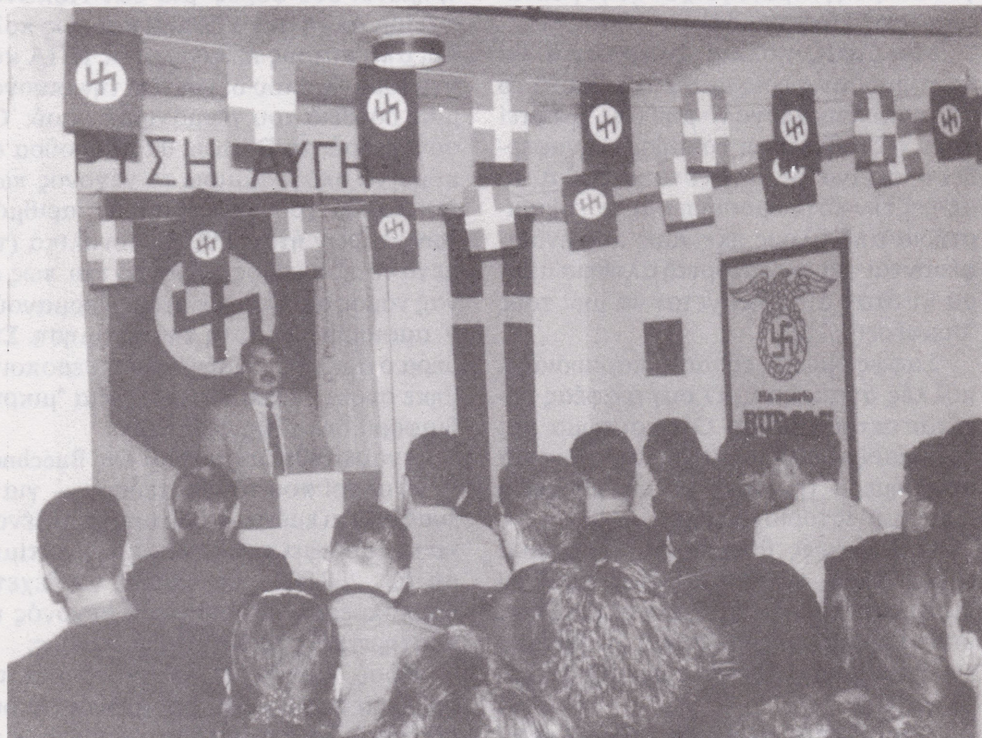
Αναρωτήθηκαν ποτέ ο Dr. Buechner — κι αυτοί που τον πιστεύουν — γιατί ένας σαν κι εμένα — που υποχρεωμένος να καταρρίψει την λανθασμένη εκτίμηση των 238.000 θα έπρεπε να δέχεται δουλοπρεπώς οποιοδήποτε γεγονός υποστηριγμένο από αντι-Γερμανούς;

Αφού λοιπόν τα γεγονότα και τα νούμερα στο Dachau φανερώνονται ουσιαστικά ως ένα ψεύδος που έκανε να χάσουν τη ζωή τους πολλοί Γερμανοί μια εβδομάδα πριν το τέλος του πολέμου ποιος μπορεί να με πείσει πως το Auschvitz και Treblinka θα αντιπροσωπεύουν την αλήθεια;" (3).

«Τι είναι Αλήθεια; Δια τη μάζαν είναι αυτό, το οποίον μονίμως διαβάζει και ακούει».

OSWALD SPENGLER

1ον ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1990

Κρατάμε την ελπίδα ζωντανή

- **ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ**
- **ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ**
- **ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΝΙΚΗ**

Το 1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ έλαβε χώρα στα γραφεία της Κ.Δ. το Σάββατο 10 Φεβρουαρίου 1990. Είχε προηγηθεί η προσυνεδριακή διαδικασία με ουσιαστικότερη μέρα την 3.2.1990, οπότε στα γραφεία μας εγένετο ολομέλεια με αντικείμενο κυρίως την εκλογή του Νέου Γενικού Γραμματέα, για τα επόμενα δύο χρόνια. Πριν την εκλογή παρουσιάσθηκε στα μέλη και στα στελέχη μας το νέο καταστατικό και έγιναν διασαφήσεις για διάφορα σημεία του. Ακολούθησε η εκλογή του ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ, με φανερή ψηφοφορία, στη θέση του Γ.Γ. του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ. Σύμφωνα με το Καταστατικό ο Γ.Γ. όρισε τους τρεις διευθυντές (Πολιτικής Οργανώσεως, Πολιτικού Αγώνα, Ιδεολογίας) που έγιναν επίσης αποδεκτοί δια φανερής ψηφοφορίας. Το 4μελές Πολιτικό Συμβούλιο της κινήσεως, συγκροτηθέν σε Σώμα, όρισε τους 17 (δεκαεπτά) Τομεάρχες (οι Διευθύνσεις υποδιαιρούνται στους επιμέρους τομείς). Όλα αυτά έγιναν στις 3.2.1990.

Την μέρα του Συνεδρίου, τα γραφεία μας επιμελημένα απ΄ την ιδιαίτερη φροντίδα των συναγωνιστών, κυρίως του Τομέα Λειτουργίας Γραφείων, παρουσίαζαν μια νέα φυσιογνωμία. Ήταν κυρίως η επιτυχημένη και απέρριτη διακόσμηση και βέβαια το πλήθος των συναγωνιστών (από Αθήνα και Επαρχία) και φίλων του Λ.Σ. που γέμιζε ασφυκτικά την αίθουσα.

Μετά την έναρξη των εργασιών το λόγο έλαβαν οι 3 Διευθυντές με τη σειρά Πολιτική Οργάνωση, Πολιτικός Αγώνας, Ιδεολογία καθορίζοντας τις επιμέρους λειτουργίες, ευθύνες και τους αντικειμενικούς στόχους των τομέων τους. Οι εισηγήσεις αυτές εγένετο δεκτές από το Σύνολο των μελών του Λ.Σ. Ακολούθησε το 1ο διάλλειμα και μετά οι τέσσερις (4) ειδικές εισηγήσεις από αντίστοιχους συναγωνιστές - εισηγήσεις που δίνουν και το πολιτικό στίγμα του Λ.Σ. για κάποια ουσιαστικά για μας, ζητήματα. Αυτός είναι και ο λόγος που σ΄ αυτό το Αφιέρωμα στο 1ο μας Συνέδριο, τις παρουσιάζουμε αυτούσιες (εκτός αυτής με θέμα "ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ"). Τα θέματα των εισηγήσεων ήταν:

1. Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
2. ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ
3. ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΗ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΧΩΡΟ
4. Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΣΗΜΕΡΑ

Στην συνέχεια και μετά το 2ο διάλλειμα ο λόγος δόθηκε σε τιμητικά καλεσμένους από το Λ.Σ. παλιότερους αγωνιστές για ένα σύντομο χαιρετισμό.

Το 1ο Συνέδριό μας έκλεισε με την Τελική Εισήγηση του Γ.Γ. του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ, που το εμπνευσμένο της περιεχόμενο επικεντρώθηκε στην πορεία του Λ.Σ., στα βήματα που έγιναν, στην ανάλυση της τακτικής αγώνα, στις προσπάθειες μέχρι σήμερα. Καθόρισε τους στόχους, τόσο τους οργανωτικούς όσο και τους πολιτικούς για την περαιτέρω πορεία.

Αναφορικά με τους άμεσους οργανωτικούς στόχους τέθηκε και το θέμα νέας Τοπικής στην Πάτρα. Η παρουσία των συναγωνιστών μας από την πόλη αυτή, ήταν σίγουρα η ιδανικότερη πιστοποίηση γι΄ αυτήν την προοπτική.

Αναφορικά με τους γενικότερους πολιτικούς στόχους ως κύριοι άξονες δράσης τέθηκαν:

i) ο καταστρεπτικός ρόλος του Καπιταλιστικού συστήματος και το ξεπούλημα της Πατρίδος μας
ii) το Τουρκικό πρόβλημα και
iii) η εισβολή των ξένων, κυρίως εγχρώμων εργατών.

Αυτό το μικρό εισαγωγικό δεν θα μπορούσε παρά να κλείσει με τα λόγια του Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ:

"Σ αυτήν εδώ την αίθουσα χτυπά η καρδιά της Ελλάδος"! Εκείνοι που ξέρουν το ΛΑΙΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ, Εκείνοι που μπορούν να ΄ναι καλόπιστοι, Εκείνοι που ήταν μαζί μας στο Συνέδριο και μαζί μας στη Δράση, Το γνωρίζουν!

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Η πολιτική και κοινωνική κατάσταση στη χώρα μας ακολουθεί μία πορεία ανάλογη των αντίστοιχων Δ. Ευρωπαϊκών χωρών και με προοπτική να καταλήξει ύστερα από λίγα χρόνια σε ένα τύπο παρόμοιο με αυτά των ΗΠΑ. Τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα χάνουν βαθμιαία και αυτές τις πλαστές εξωτερικές διαφορές που υποτίθεται ότι είχαν.

Οι αντιθέσεις τους επικεντρώνονται πλέον σε εντελώς διαχειριστικά, κυρίως οικονομικά προβλήματα ενώ το ιδεολογικό τους υπόβαθρο αποκαλύπτεται καθαρότατα ότι είναι το ίδιο.

Είναι ένα υπόβαθρο όπου ο πολίτης αντιμετωπίζεται σαν μια ύπαρξη που έχει μόνο υλικές - καταναλωτικές ανάγκες. Η κοινωνία μας έχει γίνει απλώς ένας συνεταιρισμός ατόμων που το μόνο που τους ενώνει είναι τα κοινά οικονομικά τους συμφέροντα έναντι των άλλων λαών, ενώ στο εσωτερικό αυτού του συνεταιρισμού οι νόμοι της ελεύθερης αγοράς και των συντεχνιακών συμφερόντων δημιουργούν μία αναρχούμενη κατάσταση οικονομικού ανταγωνισμού όπου βασιλεύει το δίκιο του ισχυροτέρου.

Οι πνευματικές και ψυχικές ανάγκες των πολιτών θεωρούνται ως δευτερεύοντα χαρακτηριστικά που δεν έχουν σχέση με την καταγωγή τους, την ιστορία τους και τα φυλετικά τους χαρακτηριστικά. Οι έννοιες πατρίδα, φυλή, ιστορία, παράδοση, έχουν εξορισθεί από το λεξιλόγιο της πολιτικής ηγεσίας της χώρας μας. Όλες οι δυνάμεις και οι προσπάθειες του λαού κατευθύνονται στην οικονομική ανάπτυξη που από μόνη της δημιουργεί νέες άχρηστες ανάγκες ενώ παράλληλα προκαλεί τόσα πολλά προβλήματα που μεταβάλλεται σε καταστροφή και οπισθοδρόμηση. Αλλά όλο το σύστημα βασίζεται σ' αυτήν την μαγική έννοια της ανάπτυξης διότι χωρίς αυτήν θα αποκαλύπτετο όλη η γύμνια και η κενότητά του.

Τι χωρίζει σήμερα την δεξιά και αριστερή παράταξη στην χώρα μας; Στην ουσία τίποτε απολύτως! Κάτω από διαφορετικές πολιτικάντικες ορολογίες και συνθήματα, κάτω από ιδεολογικές διακηρύξεις και αναλύσεις, δεν διαφέρουν περισσότερο από δύο διευθύνσεις εταιρειών που έχουν διαφορετικό τρόπο διαχείρισης.

Η δεξιά ξεκίνησε κάποτε χρησιμοποιώντας χωρίς καμμία ντροπή τον όρο ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΣΥΝΗ, που σημαίνει ότι γνώμονας των ενεργειών της ήταν το συμφέρον του ΕΘΝΟΥΣ. Και υποτίθεται ότι αυτό έμπαινε υπεράνω όλων, πάνω από τα πρόσκαιρα οφέλη των κομμάτων, των προσώπων, πάνω από τα οικονομικά συμφέροντα ομάδων και παρατάξεων υπεράνω ακόμη και αυτής της γενιάς εφόσο η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ είναι διαχρονική. Παγίδεψε έτσι τους Έλληνες που ένοιωθαν ζωντανές μέσα τους τις έννοιες της πατρίδας, της φυλής, του μεγαλείου των προγόνων τους, όλων αυτών που ήσαν πατριώτες και υπερήφανοι που ήσαν Έλληνες. Τους παγίδεψε σε ένα πόλεμο που ήταν ενάντια στα συμφέροντά τους, τους έβαλε να αλληλοσκοτωθούν με τα αδέλφια τους, ξεπούλησε τον Ελληνισμό της Τουρκίας, την Κύπρο, την Β. Ήπειρο. Σήμερα αφού χρησιμοποίησε και εξευτέλισε αυτές τις έννοιες, χρησιμοποιώντας τες σαν προσωπείο ώστε να εξυπηρετεί καλύτερα ξένα συμφέροντα και αυτά των μεγαλοαστών, τις έχει απορρίψει σιωπηλά μια και δεν της είναι πλέον χρήσιμες. Το νέο της πρόσωπο μας μιλά για τον παράδεισο του φιλελευθερισμού, τα ωφέλη της ελεύθερης αγοράς, για λιγότερη εξουσία και κράτος, για τον πρωταρχικό ρόλο της οικονομίας στην ζωή της πατρίδας μας, για μια νέα εποχή που πρέπει οπωσδήποτε να προλάβουμε και όπου δεν θα υπάρχουν σύνορα για να εμποδίζουν το εμπόριο, και όπου όλοι θα γίνουμε πολίτες του κόσμου.

Το πρότυπό της είναι η ανοιχτή, πολυφυλετική κοινωνία των ΗΠΑ, θεωρούμενη ως η πλέον δημοκρατική και σύγχρονη, με την πραγματική εξουσία να βρίσκεται στα χέρια των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, κατά βάσιν ΕΒΡΑΙΚΩΝ. Οι ηγέτες της δεξιάς δεν μπορούν ή δε θέλουν να δουν ότι αυτή η κοινωνία είναι η πλέον οπισθοδρομική και παρηκμασμένη, στείρα πολιτιστικά και ικανή μόνο να παράγει καταναλωτικά προϊόντα, ενώ οι κάτοικοί της είναι ονομαστοί για την πολιτική τους αδιαφορία και την πολιτιστική τους κενότητα.

Τον αντίπαλο της δεξιάς ενσαρκώνει η αριστερά, κομμουνιστική και μη. Ξεκίνησε από το σημείο τερματισμού της δεξιάς, τη δημιουργία δηλαδή ενός ανθρώπου ξεκομμένου από πατρίδα, φυλή, ιστορία, μύθο, του οποίου η ευτυχία θα έρθει όταν ικανοποιηθούν οι υλικές του ανάγκες. Ακολούθησε, μία διαφορετική πορεία, χωρίστηκε σε διάφορα παρακλάδια, μονοπώλησε την υποτιθέμενη πρωτοπορία της κουλτούρας, θεωρήθηκε ότι ήταν επιστημονικώς τεκμηριωμένη, βασισμένη σε αναλλοίωτους ιστορι-

κούς νόμους για να εγκαταλείψει επί των ημερών μας και αυτά τα τελευταία χαρακτηριστικά που την διέκριναν από την υποτιθέμενη αντίπαλό της.

Για το κομμουνιστικό παρακλάδι δεν χρειάζεται να πούμε πολλά αφού είναι γνωστός ο πάντα ξενοκίνητος, προδοτικός και αντεθνικός του ρόλος. Μετά την αλλαγή των μορφών εξουσίας στις χώρες της Α. Ευρώπης τις οποίες είχε για πρότυπο, ο ρόλος που έπαιζε είναι πλέον άχρηστος και ή θα αλλάξει μορφή ή θα συρρικνωθεί.

Η μη Κομμουνιστική Αριστερά δηλαδή το ΠΑΣΟΚ, υπήρξε ένα συνονθύλευμα μαρξιστικών τοποθετήσεων διακοσμημένων με εθνικιστικά συνθήματα. Επειδή συνεδύασε υποσχέσεις κοινωνικής δικαιοσύνης που ήταν μέχρι τότε προνόμιο των κομ/στών και εθνικής ανεξαρτησίας και υπερηφάνειας που εκαπηλεύετο η δεξιά κατόρθωσε να προσελκύσει μεγάλο μέρος του λαού, ελκυομένου ακόμη από την αρνητικά χαρισματική προσωπικότητα του Α.Π. Βέβαια τα εθνικά συνθήματα του ΠΑΣΟΚ αποδείχθηκαν ότι ήσαν για προεκλογική κατανάλωση, τα σοσιαλιστικά του πειράματα ήταν αποτυχημένα και επιφανειακά, οι δε εκπρόσωποί του ενώ αυτοδιαφημίζονταν ως κοινωνικοί αγωνιστές ήταν απατεώνες. Και όμως το ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να κατέχει μεγάλο μέρος της δύναμής του διότι συγκεντρώνει τους υποτιθέμενους αριστερούς και προοδευτικούς που δεν βλέπουν ότι οι διαφορές των δύο κομμάτων συνίστανται σε μικρολεπτομέρειες και σε πρόσωπα.

Ο μόνος χώρος που παραμένει κενός και αδρανής στην πολιτική μας ζωή είναι ο λεγόμενος, κακώς βέβαια, ακροδεξιός. Είναι ο μόνος χώρος που μπορεί να δράσει σχετικά έξω από τα πλαίσια του συστήματος διότι οι θεμελιώδεις αρχές του είναι απορριπτέες απ' όλα τα υπόλοιπα κόμματα. Και ενώ στην υπόλοιπη Ευρώπη τα ΕΘΝΙΚΟΛΑΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ γνωρίζουν μεγάλη ανάπτυξη, ανησυχητική για το πολιτικό κατεστημμένο διότι από ένα σημείο και πέρα δεν θα είναι δυνατόν να χαλιναγωγηθεί, στον τόπο μας η παρουσία του είναι μηδαμινή.

Και αυτό συμβαίνει διότι εμφανίζεται συγκεντρώνοντας όλα τα χαρακτηριστικά της δεξιάς των περασμένων δεκαετιών. Αρτηριοσκληρωτικά συντηρητικός, υποστηρικτής του μεγάλου κεφαλαίου, φιλοαμερικανικός και ηλίθια αντικομμουνιστικός, εβραιόφιλος και σχεδόν πάντα υπηρέτης της δεξιάς, οδηγήθηκε φυσιολογικά σε μία γρήγορη συρρίκνωση.

Δεν ισχύει αυτό που συχνά ακούμε να λένε διάφοροι, ότι είναι παρωχημένες και εκτός πραγματικότητας οι εθνικιστικές ιδέες. Και η καλύτερη απόδειξη είναι ότι σε τέτοια συνθήματα, εκφρασμένα όμως από τα αριστερά, οφείλει το ΠΑΣΟΚ την ανάπτυξή του. Και ότι συμβαίνει σήμερα στην Ευρώπη, Α και Δ, δείχνει ότι ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Η καταπίεση τόσων χρόνων των πατριωτικών ιδεών προκάλεσε την έκρηξη των εθνικών απαιτήσεων στις κομμουνιστικές χώρες και την άνοδό του ΕΘΝΙΚΟΛΑΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ στην Δ. ΕΥΡΩΠΗ.

Σημασία όμως έχει το πως παρουσιάζονται στο λαό αυτές οι ιδέες. Και στην Ελλάδα αυτό γίνεται κατά τον πλέον χείριστο τρόπο, με αποτέλεσμα την στασιμότητα, που ωφελεί βέβαια την δεξιά, η οποία προφανώς κινεί παρασκηνιακά τον χώρο, ώστε να μένει αδρανής. Νομίζω ότι είναι πλέον καιρός να απαλλαγεί η πατριωτική παράταξη από κάθε σύνδεση με την δεξιά διότι δεν είχε ούτε έχει καμμία σχέση μ' αυτήν. Να απαλλαγεί επίσης από τους επαγγελματίες πολιτικάντηδες, υπηρέτες του συστήματος που άλλοτε την αποκηρύσσουν και άλλοτε την υποστηρίζουν εκλογικά.

Νέοι άνθρωποι με τρόπο σκέψεως προσαρμοσμένο μεν στις καινούργιες συνθήκες αλλά όχι οδηγούμενοι από τις επιταγές του συστήματος, πρέπει να προσελκύσουν τις πατριωτικές δυνάμεις που βρίσκονται εγκλωβισμένοι σ' όλους τους χώρους, ακόμα και στον κομμουνιστικό.

Πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε και να αποκαταστήσουμε την καθαρότητα της ιδεολογίας μας σε θέματα όπως η φυλή, η κοινωνική και εργατική δικαιοσύνη, η εθνική ανεξαρτησία, υποβάθμιση της ζωής όχι μόνο στην φύση αλλά και στον ίδιο τον άνθρωπο. Πρέπει να δώσουμε πάλι σ' αυτές τις έννοιες το αληθινό τους νόημα ώστε να πάψουν να τις εκμεταλλεύονται οι ίδιοι οι καταστροφείς τους.

Σήμερα η πατρίδα μας διέρχεται μία κρίσιμη περίοδο σ' όλους τους τομείς. Στα εθνικά ιδίως θέματα, η υποχωρητικότης και η αδιαφορία των κομματικών κυβερνήσεων έναντι της Τουρκίας έχουν δώσει όλα τα πλεονεκτήματα στην επιθετικότητα της χώρας αυτής. Μετά την μικρασιατική εκστρατεία που ήταν η τελευταία εθνική αναλαμπή για ανάκτηση των εδαφών μας η υπόλοιπη ιστορία των σχέσεων των δύο χωρών είναι μία διαρκής υποχώρηση της χώρας μας. Μετά τον ξεριζωμό της ελληνικής παροικίας στην Κ/πολη, την κατοχή της Κύπρου, τους συμβιβασμούς στο Αιγαίο βλέπουμε τι

συμβαίνει σήμερα στην Θράκη όπου η κατάσταση εξελίσσεται επικίνδυνα εις βάρος μας.

Αδιαφορία τόσων χρόνων για μία ευαίσθητη ακριτική περιοχή, από τις λιγότερο ανεπτυγμένες της Ευρώπης, οδήγησε στην δραστηριοποίηση του Τούρκικου στοιχείου που με την συνεχή καθοδήγηση της Άγκυρας, επιδιώκει την ένωσή του με την Τουρκία, έχοντας σαν παράδειγμα την περίπτωση της Κύπρου. Έχουμε γράψει πολλές φορές για την προδοτική πολιτική των κομμάτων στο θέμα της Θράκης και δεν θα επεκταθώ περισσότερο εδώ.

Η αποτυχία όμως των κομματικών κυβερνήσων είναι γενική. Η αδυναμία τους να συμφωνήσουν στην χάραξη μίας σταθερής εξωτερικής πολιτικής μας οδηγεί συνέχεια σε ηττοπαθείς συμβιβασμούς. Η οικονομία είναι υπό διάλυση και το εξωτερικό χρέος τεράστιο, με αποτέλεσμα ξένα οικονομικά συμφέροντα να παίζουν κυρίαρχο ρόλο σε πολιτικές αποφάσεις. Η ένταξή μας στην ΕΟΚ, που την αποδέχθηκαν πλέον και οι κομμουνιστές, μας έβαλε υπό τις διαταγές ενός οργανισμού Ευρωπαϊκού μεν αλλά με αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση. Οι έγχρωμοι μετανάστες έχουν κατακλύσει την χώρα μας με αποτέλεσμα την αύξηση των επιμειξιών και της κοινωνικής αλλοτρίωσης. Εγκληματικότητα, ανεργία, ναρκωτικά, μόλυνση του περιβάλλοντος, είναι μερικά από τα προβλήματα όπου ο κοινοβουλευτισμός δεν μπορεί να δώσει λύση διότι είναι άμεσα συνδεδεμένα μαζί του.

Δεν θα ήταν κινδυνολογία αλλά η καθαρή αλήθεια αν λέγαμε ότι τίποτα δεν πάει καλά σήμερα στον τόπο μας. Άλλωστε αυτή η πεποίθηση είναι διάχυτη σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, και όλο πιο πολλοί πιστεύουν ότι οι πολιτικοί είναι όλοι ίδιοι και όλοι τους κοροϊδεύουν. Αλλά αυτή η αμφισβήτηση είναι στείρα διότι δεν έχει να προτείνει τίποτα άλλο από την αδιαφορία και το ατομικό συμφέρον του καθενός. Για παράδειγμα... ενώ τα γεγονότα της Θράκης έπρεπε να δημιουργήσουν μία ατμόσφαιρα εθνικής ομοψυχίας και κοινωνικής συσπείρωσης, τίποτα δεν ταράσσει πλέον την μακαριότητα των ελλήνων πολιτών και πολιτικών που με διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις και παντός είδους αιτήματα, δρουν σαν τα γεγονότα αυτά να γίνονται σε κάποια άλλη χώρα και όχι στην δική τους.

Οι ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ έχουν χρέος να βγάλουν τον λαό από αυτήν την καταναλωτική αποχαύνωση που τον οδήγησε η δημοκρατία. Για να έχουμε όμως αποτέλεσμα πρέπει ο πολιτικός μας λόγος να είναι σύγχρονος. Ορισμένες θέσεις μας και σύμβολα, τόσο αγαπητά σε μας αλλά και τόσο μισητά από τους αποπληροφορημένους συμπατριώτες μας, εμποδίζουν και φοβίζουν πολλούς που θα ήθελαν να μας πλησιάσουν. Εάν θέλουμε να βγούμε από το πολιτικό περιθώριο πρέπει να βρούμε πιο πολιτικούς τρόπους προσέγγισης του λαού, όπως συμβαίνει και στις άλλες χώρες της Ευρώπης.

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΝ ΑΥΤΟ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ, ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΑΣ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, σε αντίθεση με τον Μαρξισμό και τον φιλελευθερισμό που σβήνουν σαν ιδεολογίες γιατί είναι στείροι και εφήμεροι, δεν πέθανε από αδιέξοδα και ιδεολογικό μαρασμό. Έπεσε μαχόμενος στο πεδίο της τιμής και για αυτό παραμένει ζωντανός σαν κοσμοθεωρία, και η μόνη δυνατή διέξοδος του Λευκού ανθρώπου.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ

Η Γκορμπατσεφική εξουσία δείχνει ν' αλλάζει το πρόσωπο της Σοβιετικής Ένωσης και παράλληλα να τροποποιεί για λειτουργικούς λόγους τους θεσμούς και τις δομές της σιγά - σιγά. Αν τελεσφορήσει ή όχι δεν είναι δυνατόν κανείς να πει με βεβαιότητα, όπως κανείς δεν μπόρεσε να προβλέψει έγκαιρα την εμφάνιση της "PERESTROIKA". Ο "φωτισμένος" Σταλινικός εκσυγχρονίζει το κράτος - γίγαντα προσκρούοντας στα πακτωμένα συμφέροντα των προκατόχων του και διάφορων ρευμάτων. Οι σοβιετικές εθνότητες δέχονται σιγά - σιγά μικροεπιροές μη μαρξιστικών - λενινιστικών απόψεων. Οι εθνότητες που είχαν ιστορικά πραγματώσει κρατικές οντότητες δημιουργούν αλυσωτές εξεγέρσεις, άλλες εθνότητες συνδέουν την δράση τους με κινήματα οικουμενικού ή και θρησκευτικού χαρακτήρα. Οι συσχετισμοί των επιρροών αλλάζουν μέσα στην Σοβιετία, το ίδιο αλλάζει και ο παγκόσμιος Συσχετισμός Δυνάμεων. Ο Σιωνισμός φρονηματίζει το "άτακτο" παιδί και οι φιλελεύθεροι πράκτορές του στη Δύση ενισχύουν με κάθε τρόπο (υλικό πολιτικό) την μεταμόρφωση. Σε μεγακλίμακα η PERESTROIKA καταστρέφει αρκετά "υγιή" στοιχεία των λευκών λαών ενώ τα ενεργοποιεί σε μικρό κλίμακα. Όπως προβλέπαμε από 1 δεκαετία το σύστημα συγκλείνει και ενοποιείται, κλιμακωτά παύει η δαιμονολογία των 2 τέως "εχθρών" για τον "αντίπαλο". Τον ψυχρό πόλεμο αντικαθιστούν τα ευχολόγια. Ο μεγάλος καθοδηγητής του αγώνα μας FRANCIS PARHER YOCHEY είχε προϊδεί την αποεβραιο-

ποίηση της Σοβιετίας και την πιθανή συγκρότηση της Νέας Ευρώπης σαν "Ευρασιατικό" σύνολο των Λευκών Λαών. Ο επίσημος αντισημιτισμός καταργείται στήνονται νέες σχέσεις με το Ισραήλ, από την άλλη αναδύονται οι κρυμμένες δυνάμεις του εθνισμού με απατηλά ή ψευδοσυντηριτικά προσωπεία. Η τακτοποίηση με ετικέτες χάνει το νόημά της (π.χ. η οργάνωση πάμνατ (Μνήμη) που κρίνεται από τα MASS-MEDIA σαν Νεοσταλινική έχει σαφώς αντιεβραϊκές σχέσεις). Μια διαδικασία που οδηγεί σην πραγμάτωση της ευχής του YOCHEY;

Ο Στρατηγός DEGRELL είχε αποκαλέσει την Σοβιετία, μία Αμερική για μικροαστούς, μια ψευτοεπανάσταση συμβιβασμών. Είναι η "PERESTROIKA" και η "GLASNOST" η επισημοποίηση του εφιάλτη του; Μπορούμε να εικάσουμε τα δυο, διαφορετικά σενάρια.

Ο εβραίος δεν πόνταρησε ποτέ σ΄ ένα μόνο άλογο. Γιατί τώρα δείχνει να διαλέγει μόνο τον φιλελευθερισμό για τους Λευκούς λαούς. Θα μείνει ο Μπολσεβικισμός σύστημα διακυβέρνησης των εγχρώμων; Έτσι τα Λευκά κράτη θα έχουν γνώμονα την εξατομίκευση;

Μεγάλα ιστορικά ερωτήματα που αντιμετωπίζονται μονάχα με την πίστη στην ιδέα και την σταθερότητα στις επιλογές μας. Σίγουρα ο ALFRED ROSEMBERG είχε δίκιο γράφοντας πως στην Σοβιετία πολεμούν το πνεύμα της στέππας με το πνεύμα του Μεγάλου Πέτρου Ιβάν και Τζόννυ σε νέες κατανομές δούλων ή Ιβάν εναντίον Τζώννυ προς όφελος της Ευρώπης; Οφείλουμε να χρησιμοποιούμε τις καινούργιες ιστορικές συνθήκες προς όφελος των απόψεών μας, με όσα συμφέροντα δεδομένα μας χορηγούν οι στιγμές. Ο Αγώνας δεν απλουστέθηκε διόλου, γίνεται πιο περίπλοκος και δυσχερέστερος είτε οι Ρώσοι συνειδητοποιούν πως είναι οι Ανατολικότεροι Ευρωπαίοι και όχι οι Δυτικότεροι Ασιάτες, είτε είναι μια υποκρισία του Σοβιέτ.

Δεν πιστεύουμε σε αγνές προθέσεις, δεν αναζητούμε αγαθά κίνητρα, δεν δεχόμαστε αβίαστα την στροφή του τροχού της τύχης.

Αναλύουμε τα γεγονότα και αδίσταχτα προσαρμόζουμε την ταχτική μας πάνω στις ίδιες και απαράλαχτες επιλογές για την επικράτηση του σκοπού μας.

Στην νέα κατανομή επιρροών, οφείλουμε να επιμείνουμε στον σοσιαλισμό μας, γιατί θα μείνουμε οι τελευταίοι σοσιαλιστές της Ιστορίας απέναντι στην λαίλαπα του φιλελευθερισμού.

Στην βαλκανική πυριτιδαποθήκη, οι ίδιες συνθήκες επιβάλουν την σύσφιξη και καλλιέργεια των σχέσεών μας με τα εξόριστα ΕΣ κινήματα των άλλων βαλκάνιων και την αγαστή συνεργασία μας.

Όχι συγχωροχάρτι στον Μπολσεβικισμό, αποκήρυξη της Αμερικάνικης κηδεμονίας.

Για την Ευρώπη των Λαών.

Για την Εθνική Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό.

Ενάντια στις επιλογές του Συστήματος.

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΗ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΧΩΡΟ

Συναγωνιστές

Αγαπητοί φίλοι του Λαϊκού Συνδέσμου

Από τα πρώτα κι όλας βήματα του Συνδέσμου, ειλημμένη απόφαση της ηγεσίας του ήταν η σύναψη σχέσεων και, όπου αυτό ήταν δυνατό, στενής φιλίας με ανάλογα πατριωτικά κινήματα και οργανώσεις του εξωτερικού. Ήδη στα 1981 δηλώναμε: "Έχουμε ήδη διακηρύξει πως προβλέπουμε σ΄ έναν διακρατικό - ποτέ διεθνιστικό - εθνικοσοσιαλισμό όλων των Λευκών, που διασφαλίζοντας την επιμέρους ανεξαρτησία των κατά τόπους κινήσεων, θα είναι σε θέση να δράσει υπό μορφήν ενιαίου μετώπου σαν αρωγός της προσπάθειας κάθε Λευκού ανθρώπου για την επιβίωσή του, την προστασία του, την αξιοπρέπειά του, την τιμή του και την βελτίωση των συνθηκών της ζωής του...".

Εννέα σχεδόν χρόνια μετά μπορούμε να δούμε ότι δεν μείναμε μόνο στα λόγια. Ο Λαϊκός Σύνδεσμος είναι σήμερα γνωστός σε περισσότερες από 18 χώρες, δηλαδή στην πλειοψηφία των Λευκών κρατών της υφηλίου. Σε μερικές μάλιστα, όπως στη Δυτ. Γερμανία είναι ενοχλητικά γνωστός για τα όργανα του συστήματος. Δεν πάει πολύς καιρός που το γνωστό SAT1, αφήνοντας για λίγο τα σαχλά "σήριαλς" και την διεθνιστική πλύση εγκεφάλου, έκανε ένα ειδικό αφιέρωμα στον "ανερχόμενο νεοναζισμό", όπως αποκαλούν την ιδεολογία μας, όπου μεταξύ των άλλων γινόταν ειδική μνεία στη χώρα μας και στην κίνησή μας.

Σε όλες τις χώρες όπου υπάρχουν Λευκοί υπάρχουν και ομάδες, ολιγάριθμες ή πολυάριθμες, εντίμων ανδρών και γυναικών, που αγωνίζονται για τα ίδια μ΄ εμάς πράγματα. Και είναι μεγάλη χαρά όταν διαπιστώνει κανείς την κοινότητα απόψεων - κάτι παραπάνω: την ταυτότητα ιδεών που φτάνει κάποτε την πλήρη ψυχική ταύτιση - μεταξύ ανθρώπων με

διαφορετική καταγωγή, βιώματα, γλώσσα, εκπαίδευση, ανθρώπων που μέχρι πριν λίγο αγνοούσαν ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Αυτό σίγουρα λέει κάτι για την δύναμη της μεγάλης ιδεολογίας μας.

Στην προσπάθειά του να κάνει πράξη τη δέσμευση του Συνδέσμου για ενεργο συμμετοχή στο παγκόσμιο Λευκό απελευθερωτικό κίνημα, ο Τομέας Διεθνών Σχέσεων κατέβαλλε κάθε προσπάθεια, ξοδεύοντας αφειδώς κόπο, χρόνο και χρήμα. Δεν είναι όμως ώρα για περιαυτολογίες. Ίσως κάποια στιγμή αργότερα, όταν το κίνημά μας θα είναι πια παντοδύναμο, να σας εξιστορήσω τα διάφορα απίστευτα που συνέβησαν καθώς το σύστημα προσπαθούσε να μας αφαιρέσει τη δυνατότητα να επικοινωνούμε με το εξωτερικό. Όσο όμως υπάρχουν συναγωνιστές, σε οποιαδήποτε γωνιά της Γης που διώκονται, συλλαμβάνονται, βασανίζονται, ναι, βασανίζονται με τις κτηνωδέστερες μεθόδους και φυλακίζονται για ανύπαρκτα αδικήματα, δεν δικαιούται κανείς από εμάς να μιλά για τον εαυτό τους: θα ήταν αξιολύπητος και γελοίος συγχρόνως.

Δεν μας επιτρέπει ο χρόνος και η φύση του συνεδρίου να αναφερθούμε λεπτομερειακά σε κάθε χώρα μια προς μια και να αναλύσουμε την κατάσταση των Εθνικοσοσιαλιστικών και εν γένει πατριωτικών κινημάτων που δρουν στο εσωτερικό της. Θα περιοριστούμε λοιπόν σε τρία μόνο κράτη κάθε ένα από τα οποία αξίζει, για διαφορετικούς λόγους, να τύχει ιδιαίτερης αναφοράς. Αυτά είναι η Γερμανία, η Νότιος Αφρική και η Γαλλία.

Μιλώντας για τη Γερμανία, γίνεται αμέσως φανερό πως πρέπει να αντιμετωπίζεται πλέον σαν ενιαίο κράτος και όσον αφορά τις δραστηριότητες των πατριωτικών ομάδων και οργανώσεων. Το, εκ πρώτης όψεως περίεργο, γεγονός είναι ότι σε πολλά πράγματα φαίνεται να υπάρχει περισσότερη ελευθερία στην Ανατολική Γερμανία απ' ότι στη Δυτική. Για να το διαπιστώσετε δεν έχετε παρά να πάτε στην δημοκρατική, ελεύθερη, πλουραλιστική (Τι λέξη κι αυτή!) Δυτική Γερμανία και εκεί να αμφισβητήσετε δημόσια το περιβόητο "ολοκαύτωμα". Θα είστε πάρα πολύ τυχερός αν δεν οδηγηθείτε αμέσως, και με χειροπέδες μάλιστα, σε κάποια φυλακή υψηλής ασφαλείας. Λέγεται ότι ο πρόεδρος της εβραϊκής κοινότητας της Δυτ. Γερμανίας, ο Γκαλίνσκι, έχει εξουσίες που ο καγκελάριος δεν έχει δει ούτε στον ύπνο του.

Είναι σαφές λοιπόν κάτω από ποιους περιορισμούς καλούνται να δώσουν τον αγώνα τους οι Γερμανοί συναγωνιστές μας. Ας αναφέρουμε ακόμα τούτο: η Κα-Γκε-Μπε και οι αντίστοιχοι μηχανισμοί των άλλων Ανατολικών χωρών έχουν σήμερα χάσει το μεγαλύτερο μέρος από την τρομοκρατική εξουσία τους και στέκουν ξεδοντιασμένες και ανίσχυρες απέναντι στα εθνικιστικά κινήματα των χωρών αυτών. Η "Φερφάσουνγκσουτζ" όμως, η Υπηρεσία Προστασίας του Πολιτεύματος της Δυτικής Γερμανίας, όχι μόνο δεν έχει αποδυναμωθεί αλλά αντίθετα έχει ενισχυθεί περισσότερο στο έργο της, που είναι βεβαίως η εξόντωση (καμμιά φορά και η φυσική εξόντωση) των πατριωτών. Και είναι βέβαιο, μολονότι ελάχιστα ακούμε γι' αυτήν, ότι δεν είναι καθόλου καλύτερη από την Κα-Γκε-Μπε.

Αλλά τη στιγμή αυτή το πατριωτικό ρεύμα στη Γερμανία είναι πολύ ισχυρό για να διστάσει μπροστά στα μίσθαρνα όργανα του συστήματος. Χαιρετίζουμε όλους τους Γερμανούς συναγωνιστές μας και ιδιαίτερα αυτούς του F.A.P., του Κόμματος της Ελευθερίας των Γερμανών Εργατών δηλαδή που βρίσκονται για χρόνια στην πρώτη γραμμή του αγώνα και συγκεντρώνουν πάνω τους όλα τα πυρά του συστήματος. Τα λιβελλογραφήματα των πουλημένων κονδυλοφόρων του συστήματος, και ιδιαίτερα αυτών της εμετικής φυλλάδας "Στερν" εναντίον τους, αποτελούν την καλύτερη απόδειξη ότι ο αγώνας τους είναι τίμιος και πιάνει τόπο. Με την επέκταση των δραστηριοτήτων τους και στην Ανατολική Γερμανία είναι βέβαιο ότι πολλοί θα ανησυχήσουν ακόμη περισσότερο και ότι το κίνημα αυτό έχει τώρα προοπτικές για πολύ μεγάλη ανάπτυξη.

Απευθύνουμε επίσης χαιρετισμό στους συναγωνιστές μας του Εθνικιστικού Μετώπου, μιας άλλης ιδιαίτερα δραστήριας πατριωτικής οργανώσεως, όπως επίσης και στον μεγάλο Μάνφρεντ Ραίντερ ο οποίος διανύει τον ένατο χρόνο της φυλακίσεώς του χωρίς να χάνει στιγμή το θάρρος του και χωρίς να υποχωρεί εκατοστό από τις θέσεις του. Μολονότι έχει εκτίσει πολύ περισσότερο από τα δυο τρίτα της ποινής του, η αίτηση αποφυλακίσεώς του δεν έγινε δεκτή γιατί, όπως ομολογούν τα όργανα της Βόννης: "Ο κρατούμενος είναι απόλυτα πεπεισμένος για την ορθότητα των απόψεών του και δεν δείχνει κανένα σημείο ενδεχόμενης αλλαγής τους στο μέλλον". Με άλλα λόγια δηλαδή, σε κρατάμε φυλακισμένο επειδή οι απόψεις σου είναι, κατά την κρίση μας, επικίνδυνες. Αναρωτιέται κανείς τι παραπάνω έλεγε για να δικαιολογήσει τις πράξεις του και ο Στάλιν.

Τέλος, χαιρετίζουμε, και από την θέση αυτή τον παλαίμαχο συναγωνιστή Τις Κριστόφερσεν, υπο-

χρεωμένο εδώ και πολλά χρόνια να ζει αυτεξόριστος στη Δανία για να αποφύγει τις ποινές που του επέβαλλε η πουλημένη δικαιοσύνη της πατρίδας του για το βιβλίο του "Το Ψέμμα του Άουσβιτς" μέσα στο οποίο ξεσκέπαζε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο τα ψέμματα των εβραίων περί φούρνων και "ολοκαυτωμάτων". Τον ευχαριστούμε επίσης για την ενθάρρυνσή του και για τα καλά λόγια που ποτέ δεν παραλείπει να πει για τον Λαϊκό Σύνδεσμο οποτεδήποτε του δίνεται η ευκαιρία.

Φεύγοντας από τη Γερμανία όπου όπως είδαμε η κατάσταση παρουσιάζεται ρευστή αλλά οπωσδήποτε ενθαρρυντική για τα πατριωτικά κινήματα, θα εστιάσουμε την προσοχή μας σε μια άλλη χώρα για την οποία πολλά έχουν ακουστεί, ακούγονται καθημερινά και σίγουρα πολύ περισσότερα θα ακουστούν στο μέλλον. Ο λόγος για τη Νότιο Αφρική, για την οποία είναι βέβαιο ότι πολλοί και από τους παρευρισκόμενους έχουν πέσει θύματα παραπληροφορήσεως. Ας μου επιτραπεί λοιπόν να πω δυο λόγια που θα βοηθήσουν να ξεκαθαριστεί η κατάσταση.

Κατ΄ αρχάς η σημερινή πολιτική ηγεσία του κράτους αυτού είναι ξεκάθαρα προδοτική απέναντι στους Λευκούς, όπως ήταν και όλες οι κυβερνήσεις από το τέλος της δεκαετίας του ΄60. Αν ήταν στο χέρι τους οι αξιότιμοι αυτοί κύριοι θα παρέδιδαν ευχαρίστους όλους τους Λευκούς δεμένους χειροπόδαρα για να σφαγιαστούν από τις ορδές των καννιβάλων του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσου. Ξέρουν πολύ καλά ότι οι κάφροι δεν αποτελούν καμμιά απειλή για τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα που λυμαίνονται τη χώρα. Είναι βέβαιο ότι και τη μέρα που οι μαύρες ορδές θα καταλαμβάνουν την εξουσία - αν βέβαια έρθει ποτέ αυτή η μέρα γιατί, όπως θα δούμε οι πατριώτες δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια -, εκείνη λοιπόν την ημέρα για τους τεχνοκράτες και τους χρηματιστές, για τους "μάνατζερς" και για τους λοιπούς λακέδες του πλουτοκρατικού συστήματος θα ισχύει το γνωστό "BUSINESS AS USUAL", δουλειές ως συνήθως. Και βέβαια γιατί να διαταραχθεί η χρυσοφόρα νιρβάνα τους; Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα, αυτό δα το μάθαμε καλά.

Δεν ανησυχούν λοιπόν τα όργανα του συστήματος για την επικράτηση των μαύρων. Τα ορυχεία και οι πετρελαιοπηγές, τα διυλιστήρια και οι φυτείες έμειναν ανέγγιχτα και στη Μοζαμβική και στην Αγκόλα και στην πρώην Ροδεσία και νυν Ζιμπάμπουε και οπουδήποτε αλλού διώχτηκαν βίαια οι Λευκοί. Μόνο μερικές χιλιάδες Λευκά γυναικόπεδα σφαγιάστηκαν. Αλλά αυτά είναι ασήμαντες λεπτομέρειες για τους διαχειριστές της υπέροχης ελεύθερης οικονομίας μας.

Από αλλού προέρχεται η απειλή για το σύστημα. Η παραδοσιακά οργανωμένη και φυλετικά σε ύψιστο βαθμό συνειδητοποιημένη κοινωνία των Μπόερς, των πρώτων κατοίκων της χώρας αυτής, απογόνων Ολλανδών αποίκων, των μόνων που μπορούν να προσκομίσουν ενώπιον της ιστορίας αναμφισβήτητους τίτλους κυριότητας της γης αυτής, δεν μπορούσε να παρακολουθεί χωρίς καμμία αντίδραση την πορεία της γης της προς την καταστροφή. Οργανώθηκε λοιπόν μέσα στο μόνο κίνημα που θα ήταν δυνατό να εκφράσει τη φυλετική ψυχή της, μέσα στο Κίνημα Αντιστάσεως των Αφρικάανερς, γνωστό σ΄ όλο τον κόσμο από τα αρχικά του: A.W.B. Το A.W.B., με ηγέτη τον χαρισματικό Γιουτζήν Τερμπλάνς, είναι κάτι περισσότερο από αξιοσημείωτο: είναι μοναδικό. Κι αυτό για τους παραπάνω πολύ απλούς λόγους:

1. Είναι εξωκοινοβουλευτικό. Το A.W.B. δεν έχει φτιαχτεί για ψήφους κι εκλογές. Πολιτικά βέβαια, στις εκλογικές αναμετρήσεις υποστηρίζει το Συντηρητικό Κόμμα του Αντρέας Τρώυρνιχτ το οποίο πρόσφατα απέσπασε περισσότερο από το 35% των ψήφων. Πολλοί βουλευτές του Συντηρητικού Κόμματος είναι στελέχη του A.W.B.

2. Παρόλο που δεν μετέχει στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι, το A.W.B. κάθε άλλο παρά ως "περιθωριακό κίνημα" μπορεί να χαρακτηριστεί. Οι δεκάδες χιλιάδες που συγκεντρώνονται κάθε φορά στο κέντρο της Πραιτώρια και αλλού για ν΄ ακούσουν τον πράγματι εξαίρετο ρήτορα Τερμπλάνς είναι αδιάψευστοι μάρτυρες για το αντίθετο.

3. Το A.W.B. είναι Εθνικοσοσιαλιστικό: αυτό το ζήτημα δεν μασά τα λόγια του. Κι αυτό νομίζουμε λέει πολλά για την ποιότητα αυτών που το αποτελούν και για την ικανότητά τους ν΄ αντισταθούν σε οποιαδήποτε προσπάθεια διαβρώσεως εκ των έσω.

Πέραν όλων αυτών εμείς, ως Έλληνες είμαστε ιδιαίτερα περήφανοι γιατί ο κυριώτερος συνεργάτης του Τερμπλάνς, το δεξί του χέρι και αρχηγός της προσωπικής σωματοφυλακής του είναι Έλληνας Εθνικοσοσιαλιστής, μέλος του Λαϊκού Συνδέσμου, εγκατεστημένος μόνιμα εδώ και αρκετά χρόνια στη μακρυνή αυτή χώρα. Ας μου επιτραπεί όμως, προς το παρόν να μην αποκαλύψω το όνομά του.

Η παρούσα ηγεσία της χώρας δεν προμηνύει τίποτα το καλό για τους Λευκούς κατοίκους της. Μόνη τους ελπίδα το A.W.B. Ως Εθνικοσοσιαλιστές

απευθύνουμε θερμό χαιρετισμό στο κίνημα αυτό και τασσόμαστε ολόψυχα στο πλευρό του.

Ας έλθουμε όμως και πάλι στην Ευρώπη. Η Γαλλία είναι μια χώρα που πολλοί παρακμίες την έχουν σαν πρότυπο. Αυτό όμως την αδικεί. Γιατί πέρα από την Γαλλία των Γιακωβίνων και της Επαναστάσεως υπάρχει η άλλη Γαλλία, η Γαλλία του Άριου αίματος. Παιδί αυτής της Γαλλίας και μάλιστα από τα καλύτερά της είναι το P.N.F.E. - Γαλλικό και Ευρωπαϊκό Εθνικιστικό Κόμμα. Το κίνημα αυτό, που αριθμεί μόλις λίγα χρόνια ζωής είναι η πιο έμπρακτη διάψευση όσων υποστηρίζουν ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν έχει πολιτικό μέλλον και ότι θα πρέπει εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές να μασκαρευτούμε σαν παλιάτσοι και να κρύβουμε τις ιδέες μας και τα σύμβολά τους για να γίνουμε αποδεκτοί από την ευτυχή δημοκρατική τάξη των πραγμάτων. Το P.N.F.E. απέδειξε με την άψογη στάση του ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να αναδειχθεί σε υπολογίσιμη πολιτική δύναμη αν αυτοί που πάρουν την υπόθεσή του στα χέρια τους αποδειχθούν άξιοι των περιστάσεων. Και οι συναγωνιστές μας του P.N.F.E. αποδείχτηκαν πανάξιοι και γι΄ αυτό καλούνται τώρα να πληρώσουν βαρύ τίμημα.

Από τις πρώτες ημέρες της ιδρύσεώς του, το P.N.F.E. έδωσε δείγματα μιας πολύ αξιόλογης προσπάθειας. Ο ηγέτης του, ο Κλωντ Κορνιγιώ, βετεράνος πολλών Εθνικιστικών κινήσεων του παρελθόντος και παλαίμαχος του O.A.S. επέβαλλε εξαρχής μια σιδερένια πειθαρχία στα μέλη. Το P.N.F.E. ζητά πολλά από αυτούς που θα το ακολουθήσουν αλλά αυτό δεν αποβαίνει πάντοτε εναντίον του αριθμού των μελών. Αντίθετα το κίνημα γνωρίζει μια πολύ αξιόλογη ανάπτυξη και σήμερα διαθέτει πυρήνες σε κάθε σχεδόν σημαντική πόλη της Γαλλίας. Οι πυρήνες αναπτύσσουν δικιά τους αυτόνομη δραστηριότητα, είναι οικονομικά αυτάρκεις και εξαρτώνται από το κέντρο, που βρίσκεται στο προάστιο Σελ του Παρισιού, μόνον όσον αφορά τις γενικές κατευθύνσεις της δράσεώς τους. Σύντομα το κίνημα αποκτά το έντυπο όργανό του, ένα πολύ αξιόλογο μηνιαίο περιοδικό, που εκδίδεται με δικά τους μέσα. Το κίνημα οργανώνει και ένα πολύ δραστήριο γυναικείο τμήμα, το C.N.F.

Όλα αυτά δεν είναι δυνατό να περάσουν έτσι. Το σύστημα, αφού είδε ότι το P.N.F.E. ήταν αδύνατο να διαλυθεί με υποδαύλιση εσωτερικών διενέξεων και με άλλα τέτοια γνωστά τεχνάσματα αποφασίζει να το χτυπήσει ευθέως. Στα τέλη Σεπτεμβρίου του περασμένου χρόνου μια σειρά βιαιοπραγιών κατά Αράβων μεταναστών, όπως εμπρησμοί και εκτεταμένες καταστροφές σπιτιών και ξυλοδαρμοί σημειώνονται σε ολόκληρη τη Νότιο Γαλλία. Συλλαμβάνεται ένας σερβιτόρος, μέλος του κινήματος, ο οποίος ύστερα από βασανιστήρια αναγκάζεται να πει αυτά που ήθελαν οι βασανιστές του, ότι δηλαδή το P.N.F.E. είναι υπεύθυνο για τις ενέργειες αυτές. Αμέσως συλλαμβάνονται τα ανώτατα στελέχη του κινήματος, δηλαδή ο Κορνιγιώ, ο γενικός γραμματέας Φρανσίς Αλουσερύ και ο υπεύθυνος ασφαλείας Σερζ Λεκανύ ο οποίος είναι και πρόεδρος του εθνικιστικού συνδικάτου της γαλλικής αστυνομίας που αποσπά μονίμως άνω του 20% των ψήφων. Επί πέντε σχεδόν μήνες τώρα οι τρεις αυτοί συναγωνιστές μας κρατούνται στις φυλακές, κάτω από άθλιες συνθήκες, χωρίς να τους έχει απαγγελθεί κατηγορία.

Για την αποφυλάκιση των συναγωνιστών μας έχουν κινητοποιηθεί όλα τα πατριωτικά κινήματα της Ευρώπης και με κάθε τρόπο συμβάλλουν στην ανάκτηση της ελευθερίας τους. Ο Λαϊκός Σύνδεσμος δεν πρέπει να λείψει από την προσπάθεια αυτή. Πέρα από τις δηλώσεις συμπαραστάσεως, τις επιστολές διαμαρτυρίας ή υποστηρίξεως, εμείς ας κάνουμε κάτι πιο χειροπιαστό. Ας δώσουμε ο καθένας ό,τι μπορεί υπέρ των συναγωνιστών μας. Ας δώσει ο καθένας από τους παρισταμένους οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, έστω και συμβολικό, που θα διευκολύνει τον αγώνα τους. Ας το κάνουμε σήμερα, τώρα. Στο διάλειμμα μπορείτε να περάσετε από το προεδρείο του συνεδρίου και εκεί να δώσετε τη συνεισφορά σας. Να είστε βέβαιοι ότι τα χρήματά σας θα πιάσουν πολύ περισσότερο τόπο από οτιδήποτε έξοδο έχετε κάνει μέχρι τώρα.

Δεν έχω να πω τίποτε άλλο. Απομένει να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας.

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ
Σήμερα

Αγαπητοί μου συναγωνιστές

Αγαπητοί φίλοι της Κινήσεώς μας, που με την παρουσία σας τιμάτε το 1ο συνέδριό μας· μοιραζόμενοι μαζί μας την Προοπτική του Νέου ξεκινήματος που οριοθετείτε για τον Αγώνα μας (...)

Θυμόμαστε πολύ καλά τον Ιούνιο του 1988, όταν την πατρίδα μας μόλυνε με την παρουσία του, ο Μογγόλος που ακούει στο όνομα Τουργκούτ Οζάλ.

Ήταν τότε που το κίνημά μας αντιτάχθηκε με

μια ουσιαστική καθημερική αγωνιστική αφύπνιση, με κεντρικό σύνθημα το

ΝΤΑΒΟΣ - ΖΥΡΙΧΗ - ΠΡΟΔΟΣΙΑ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Με αυτό το σύνθημα δείχναμε καθαρά την τοποθέτησή μας στο Τούρκικο πρόβλημα!!

Να με συγχωρείτε αγαπητοί μου σύνεδροι για την "ορμητική" και στριφνή εισαγωγή μου στο θέμα, αλλά γνωρίζετε πολύ καλά ότι οι καλοβαλμένοι λεκτικοί προσανατολισμοί και οι γλυκανάλατες φραστικές νόρμες μπορεί να ταιριάζουν βεβαίως στα καλοσυνάτα σαλόνια της αστικής επιδειξιομανίας, δεν ταιριάζουν όμως στον ακανθώδη δρόμο της Πατρίδας, δηλαδή στο Δικό μας δρόμο. Επανέρχομαι λοιπόν!

ΝΤΑΒΟΣ - ΖΥΡΙΧΗ - ΠΡΟΔΟΣΙΑ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μα είναι δυνατόν αυτό το μήνυμα να είναι η τοποθέτησή σας στο Τούρκικο πρόβλημα· το μήνυμα που αναφέρεται στα Ελληνικά πράγματα;

Μάλιστα, κύριοι! Το Τούρκικο πρόβλημα δεν είναι "Πρόβλημα" με τους Τούρκους: ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΟΝΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ - κακή την τύχη - ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΕΙ ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΠΟΥΛΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΑ - ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ. Το Τούρκικο πρόβλημα έχει να κάνει με το Καπιταλιστικό Σύστημα και το ανθελληνικό περιμάζωμα των ξενόδουλων αντικειμένων που κρύβονται πίσω απ΄ τον φανταχτερό τίτλο της Αστικής Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας μας!

Προτού όμως προχωρήσω ας κάνω μια διευκρίνηση. Εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές δεν χρειαζόμαστε καμμιά απόδειξη, κανένα στοιχείο, ούτε επιστημονικά θέματα ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ότι ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΗΤΑΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΄ΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ. Ακούμε σύντροφοι και φίλοι μια φωνή που ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ. Ακούμε τη φωνή εκείνη που όταν ορίζει τις πράξεις των Ανδρών οδεύουν στα Μεγάλα Έργα. ΑΚΟΥΜΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

Γιατί εμείς αγαπητοί μου δεν είμαστε Άτομα· που σημαίνει ότι ο κόσμος δεν αρχίζει ούτε τελειώνει σε μας, στις ιδιοτέλειές μας, στι φιλοδοξίες μας, στις ανάγκες μας. Γιατί εμείς ακούγοντας αυτήν την αλάθητη Φωνή, τη Φωνή του Αίματος, φρονούμε ότι το Μοναδικό πεδίο ύπαρξης και καταδίωξης της Προσωπικότητός μας ονομάζεται Πατρίδα. Και Πατρίδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά η Γη των Πατέρων μας, η Γη των Παιδιών μας. Εμείς δεν είμαστε παρά το Πέρασμα του μηνύματος των Προγόνων στους Επόμενους. Δεν βρεθήκαμε λοιπόν εδώ για να σταματήσουμε τη ροή της Φύσης, της Ζωής και της Ιστορίας στο θλιβερό κουφάρι μας.

Και ποιο είναι το μήνυμα άραγε που φτάνει σε μας γι αυτόν τον παράξενο γείτονα, που λέγεται Τούρκος; Θα ΄ταν πολύ εύκολο για τον κάθε άνθρωπο του Λαού μας να το αντιληφθεί αν η Πολιτεία ετούτη που υποτίθεται πως υπάρχει για τη συνέχεια του Έθνους και όχι για τη διαχείριση της παρακμής και της ανηθικότητας· αν η πολιτεία ετούτη είχε φροντίσει για ένα ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ· πρωτιστο μέλημα για τη δική μας Αυριανή Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία. Είναι Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. Φτάνει αυτή για να μας παρέχει απαντήσεις και να δίνει κατευθύνσεις για τα μελλοντικά μας βήματα. Κι αν τούτος ο Λαός παραδέρνει στις κοιλάδες της πλάνης είναι γιατί οι εξουσιαστές του, του στερήσανε τις ζείδωρες πηγές της Αληθινής Ιστορίας όπως σ΄ ένα άλλο Ανώτερο επίπεδο του στερήσανε τις ζείδωρες πηγές της Αληθινής Βιολογίας - αλλά αυτά συνθέτουν ένα άλλο θέμα που μας πάει μακρυά...

Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ που σε μικρές - ομολογούμε - δόσεις φτάνει σε μας μετά από κόπους και περισσό πείσμα, ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ότι ανάμεσα στην Τουρκία και σε μας δεν υπάρχει ούτε ο Έβρος, ούτε το Αιγαίο ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟΝ ένας ποταμός, μια θάλασσα γεμάτο Αίμα Ελλήνων! Υπάρχει μόνο Ντροπή! Γιατί μπορεί "οι κλέφτες των βουνών" του 1821 να ξεπλύνανε την Ντροπή του 1453· όσο βέβαια τους επιτρέπανε "οι λωποδύτες των πόλεων", που περίεργα πήρανε τις τύχες της Πατρίδος στα χέρια τους, μπορεί αυτή η Ντροπή να ξεπλύθηκε όσο βέβαια επιτρέψανε οι Προσκυνημένοι· Τη Ντροπή όμως του 1922, του 1955, του 1974, τη ντροπή που αποτελεί την ανεξίτηλη μελανή κηλίδα στο Μέτωπο του Νέου Ελληνισμού δεν την ξέπλυνε κανείς! Σύντροφοι και φίλοι

ΕΜΠΕΡΙΕΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΧΡΕΟΣ!

Ο δρόμος μας, ο δικός μας δρόμος δεν λέγεται ήπιος δημοκρατικός δρόμος των φιλήσυχων υπαλλήλων, και των νοικοκυραιων, ο δικός μας δρόμος λέγεται ΔΥΝΑΜΗ, λέγεται Επίθεση ο δικός μας δρόμος λέγεται Όραμα, λέγεται Μεγάλη Ιδέα, ο δικός μας δρόμος αναγνωρίζει μια μόνο Δικαιοσύνη· το Σπαθί! Το Σπαθί που βρίσκεται στα χέρια των Δειλών το Σπαθί που ανήκει στα δικά μας χέρια, στα χέρια των Ελλήνων· Αυτός είναι ο άμεσος Αγώνας μας!

Μπορούμε λοιπόν να οριθετήσουμε το δεύτερο στοιχείο της θέσεώς μας έναντι του Τούρκικου προβλήματος ΕΙΝΑΙ Η ΟΛΟΜΕΤΩΠΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ που αρχικά θα πρέπει έντεχνα εκτυλιχθεί σε διπλωματικό επίπεδο μέσα στην Ευρώπη και στον Κόσμο. Φέρνω στην μνήμη μου ένα χάρτη που είχα δει παλαιότερα και αναπαριστούσε τη σημερινή Τουρκία μετά από μια απόλυτη Ιστορική Δικαίωση των Λαών που δυναστεύει. Είχε λοιπόν αυτός ο χάρτης την Αρμενία, το Κουρδιστάν, τα Συριακά Εδάφη την Ελληνική Θράκη και την Ελληνική Κύπρο. Και επειδή στοιχείο της Δικής μας Εθνικής Πολιτικής εκτός απ΄ το όραμα και το Μύθο είναι και ο Ρεαλισμός, δεν έχουμε παρά να πιέσουμε ώστε να εγκαινιαστεί σήμερα Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ· που σημαίνει ΚΟΙΝΕΣ προσπάθειες των Εχθρών του Εχθρού μας δηλ. των Σύριων, των Κούρδων και των Αρμενίων. Πρέπει πραγματικά να μην υπάρχει κατηφορικότερο σκαλί δειλίας απ΄ αυτό που έχει κατασκηνώσει ο ελλαδίτικος πολιτικαντισμός! Δεν τόλμησε τίποτε ούτε σ΄ αυτήν την ομολογουμένως "εύκολη" κατεύθυνση. Κάποιοι μπορούν να ελπίζουν ότι οι γυναικούλες του τωρινού Κοινοβουλευτισμού θα μπορέσουν να εγκαταστήσουν τους Πόντιους αδελφούς μας που καταφθάνουν απ΄ την Ανατολή, στην Θράκη μας. Όσοι έχουν τέτοιες ελπίδες πολύ φοβάμαι ότι απέχουν παρασάγκες απ΄ την Αλήθεια· δεν έχουν καμιά επαφή με το τι σημαίνει Πολιτικαντισμός, με το τι σημαίνει να εξουσιάζουν μια Πατρίδα άνθρωποι που δεν σκιρτάει Ελληνικό Αίμα στις φλέβες τους. ΚΑΙ ΚΑΛΑ αν αισθάνονται απόγονοι εμπόρων, τοκογλύφων και χρηματανθρώπων· τα κόκκαλα και το Αίμα των Πρωγόνων στην Ιωνία, στην Κύπρο, όπου γης Ελληνικής μαρτυρούν άλλα όμως!

Αγαπητοί σύντροφοι και φίλοι

ΤΟ ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΟΓΓΟΛΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ σήμερα εκδηλώνεται σε τρεις κύριες πτυχές.

1η ΠΤΥΧΗ: Η Κύπρος. Εμείς σήμερα απ΄ αυτό το λιτό βήμα του Επαναστατικού Λαϊκού Εθνικισμού δεν έχουμε παρά να κηρύξουμε την Κύπρο, την Κύπρο μας σαν το 10ο Ελληνικό διαμέρισμα όμοιο με την Πελοπόννησο, τη Στερεά Ελλάδα, την Ήπειρο, την Θεσσαλία, την Μακεδονία, τη Θράκη, τα Νησιά του Ιονίου, τα Νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη!

Ο δικός μας δρόμος για το 10ο Ελληνικό διαμέρισμα λέγεται αδιαπραγμάτευτα: ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΝΩΣΗ.

2η ΠΤΥΧΗ: Το Αιγαίο. Διακηρύσουμε ότι το Λίκνο αυτό του Πολιτισμού μας, θα ξαναγίνει ΜΙΑ ΚΛΕΙΣΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΛΙΜΝΗ· όταν τα σύνορά μας και η Τουρκία θα ΄ναι στα όρια του χάρτη που προανέφερα.

3η ΠΤΥΧΗ: Η Θράκη. Αναφέρομαι στη μισή Θράκη αυτή που βρίσκεται στα σημερινά πρόσκαιρα ελληνικά όρια, για να τονίσω ότι το Πρόβλημα των Τούρκων εκεί ΘΑ ΛΥΘΕΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΙΩΞΗ ΤΟΥΣ· μια απόλυτα Δίκαιη πράξη για κείνους που ξέρουν την Ιστορία και τις ισχύουσες συνθήκες.

Αγαπητοί σύντροφοι και φίλοι, ο χρόνος δεν μου επιτρέπει να αναλύσω τα ακόλουθα ζητήματα μιας Εθνικής Πολιτικής - πρέπει όμως να τ΄ αναφέρω:

.1ον Εκφράζεται σχεδόν από όλους η άποψη περί "βοήθειας της Ευρώπης" σε ώρα πολέμου με τους Τούρκους. Η φράση αυτή συνήθως λέγεται από κείνους που δεν νοιώθουν καμιά πνοή ελληνική να διαπερνά τα σωθικά τους παρά ευτραφείς λιμνάζουν στον καταναλωτισμό και στην καλοπέραση· βρίσκοντας στον ύπνο τους συμμάχους όταν διακινδυνεύει η ζωούλα τους! Και αυτή είναι το λιγότερο όταν λέγεται για μια Ευρώπη που δεν έχει φυλετική συνείδηση. Και αυτή είναι η Ευρώπη της ΕΟΚ, του 1992, των Εβραίων και των έγχρωμων μεταναστατών, η Ευρώπη της Αγοράς και του Εμπορίου ποτέ μα ποτέ δεν θα καταλάβει γιατί πρέπει να σταθεί ΑΡΩΓΟΣ της Ελλάδος - όπως και δεν το έκανε ως τώρα! Ας μην ξεγελιώμαστε... Και η μοναδική προσπάθεια να απαιτήσει η Ευρώπη ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΙΔΗΣΗ στον Αιώνα μας, έγινε βεβαίως μόνον απ΄ τον Αδ. Χίτλερ, προσπάθεια που "κόλλησε" στην κοντοφθαλμία όχι μόνο των Ευρωπαϊκών Εθνών αλλά και πολλών κυρίως στρατιωτικών διοικητών της ίδιας της Γερμανίας!

ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΥΛΕΤΙΚΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΗ, ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ· και για να΄ ναι τέτοια πρέπει οι ρίζες της να΄ ναι στον Ελληνισμό· ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΘΑ ΝΟΙΩΣΕΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ, σε Νέα Σύνορα και με Νέες Δυνάμεις ΕΝΑΝΤΙΑ στην Αφρο-ασιάτικη επιδρομή. Και εδώ φαίνεται ξεκάθαρα η αναγκαιότητα της Εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασης· ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, πλέον!

2ον Είναι ο επανεμφανιζόμενος Παντουρκισμός που εκδηλώνεται αμείλιχτος σήμερα με τους Τούρκους της Θράκης μας, την κοινή με τους Αζέρους επίθεση ενάντια στους Αρμένιους και της Βουλγαρίας, στην Σοβιετική Ένωση, την πολιτική γενοκτονίας Κούρδων και Αρμενίων σε αγαστή συ-

νεργασία με το Ιράκ, τον εμφανιζόμενο Μουσουλμανικό Θρησκευτικό φανατισμό σ΄ ολόκληρο τον κόσμο.

3ον Οι Έλληνες Πομάκοι· για τον εγκληματικό ρόλο του κράτους· των προδοτών και των ηλιθίων, γνωρίζετε. Και δεν θα επεκταθώ, με την ελπίδα και το Χρέος το Έγκλημα να διορθωθεί έστω και την ύστατη ώρα!

4ον ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ και το άφησα τελευταίο γιατί πιστεύω ότι αποτελεί το υπ΄ αριθμόν 1 πρόβλημα της Πατρίδος μας. Μιλάμε για μια προοπτική, σε 10 χρόνια, που θα ΄χει να κάνει με 90 εκατ. Τούρκους και 8 εκατ. "καθαρούς" Έλληνες (αφαιρώ βέβαια Γύφτους, Τούρκους Θράκης, Έχρωμους και άλλες μειονότητες που κατακλύζουν την Γη μας και κανείς δεν ξέρει που θα φτάσουμε!) και μιλώ για τον υπαρκτό κίνδυνο με την Ενιαία Αγορά του 1992 να καταφθάσουν εδώ τα 5 περίπου εκατ. Τούρκων της Ευρώπης· γιατί γνωρίζω ότι η Τουρκία και ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ διαθέτει και ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ κάτι που φυσικά υπεκφεύγει των ορίων ευθύνης του κράτους της ελλαδίτικης παραφροσύνης, του Κράτους των συντάξεων, των μισθών και της ανάπτυξης!

ΡΩΤΗΣΤΕ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ

Μπορεί ο Κοινοβουλευτισμός να λύσει το Δημογραφικό πρόβλημα· μπορεί να δώσει κίνητρα τεκνοποίησης στους Έλληνες;

Μπορεί ο Κοινοβουλευτισμός να στερήσει την εκπροσώπηση των Τούρκων στην "Βουλή των Ελλήνων" (οξύμωρο, αλλά τραγικά αληθινό); Μπορεί να πάει τους Πόντιους στη Θράκη μας;

Μπορεί ο Κοινοβουλευτισμός να δικαιώσει Ιστορικά τον Ελληνισμό, να ξεκινήσει αγώνα για την λευτεριά - ένωση της Κύπρου, για το Διωγμό των Τούρκων της Θράκης, για να ξαναγίνει το Αιγαίο ΚΛΕΙΣΤΗ Ελληνική λίμνη;

Μπορεί ο Κοινοβουλευτισμός να ανυψώσει το Ηθικό του Λαού και του Στρατού μας και να προπαρασκευάσει ολάκερο το Ελληνικο δυναμικό προς την κατεύθυνση της Δίκαιης Μάχης για ότι μας ανήκει;

ΟΧΙ, φίλοι μου, ΟΧΙ Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ, γιατί δεν είναι τίποτα άλλο παρά τοποτηρητής ξένων οικονομοκρατικών συμφερόντων, που θέλουν να απογυμνώσουν το Λαό μας από κάθε Αληθινό Ιδανικό με αντίδοτα την καλοπέραση, τον καταναλωτισμό, τις ανέσεις, τις ατομικές φιλοδοξίες, τα μικροσυμφέροντα, με αντίδοτο αυτή την ίδια τη ΧΡΥΣΗ ΣΚΛΑΒΙΑ! Ναι, ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ δεν μπορεί να κάνει την Ευρώπη φυσική Ασπίδα ενάντια στην Τουρκο-Ασιατική πλημμυρίδα· να κάνει την Ευρώπη και την Ελλάδα ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ! Ναι, ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ μπορεί να μιλά για "την μικρά και έντιμο Ελλάδα", να λέει ότι "η Κύπρος είναι μακρυά", να βροντοφωνάζει ότι "η Ελλάς δεν διεκδικεί τίποτα, αλλά κτλ." Ο Κοινοβουλευτισμός μπορεί να φτιάχνει όμορφες δηλώσεις διαμαρτυρίας στον ΟΗΕ, και συμφωνίες τύπου Λωζάνης, Ζυρίχης και Νταβός, μπορεί να κάνει εκφραστή του κάθε προσκυνημένο και άρπαγα, μπορεί ακόμη και να μεταβάλλει ένα λαό ΗΡΩΩΝ σ΄ ένα περιμάζωμα πολυφυλετικό, γερόντων και απελπισμένων, σ΄ ένα περιμάζωμα ζώων δειλών και πονηρών!

Να γιατί στην αρχή είπα το Τούρκικο πρόβλημα έχει κύρια να κάνει με το ΜΕΓΑΛΟ ΕΧΘΡΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ. Και όχι μόνο το Τούρκικο Πρόβλημα μα κάθε Κακοδαιμονία αυτού του Τόπου έχει ρίζες στο πιο βρώμικο σύστημα της Ιστορίας!

Αγαπητοί σύντροφοι και φίλοι.

Μόλις πριν 10 μέρες απ΄ τα Τούρκικα Τζαμιά της Θράκης ξεκουφαινε τις Πολιτείες μας ο Ύμνος του Μωάμεθ του Πορθητή που λέει - όχι λόγια περί Ειρήνης, αφοπλισμών και αγάπης για τους Έλληνες - ο ύμνος που λέει "Σφάξτε τους Γκιαούρηδες"! Ναι, εδώ στην Ελληνική Θράκη μας, στις 29 του 1ου μήνα του 1990.

Μαύρα σύννεφα γεμίζουν τον ουρανό μας και ταυτόχρονα πυρώνουν τους οραματισμούς όσων αντέξανε τις δολερές, αντιποιητικές, ανόητες πλάνες των σύγχρονων καιρών ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ για να πάνε ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΠΕΡΑ ΑΠ΄ ΤΑ ΟΥΡΑΛΙΑ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ΄ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥΣ ΘΕΣΗ

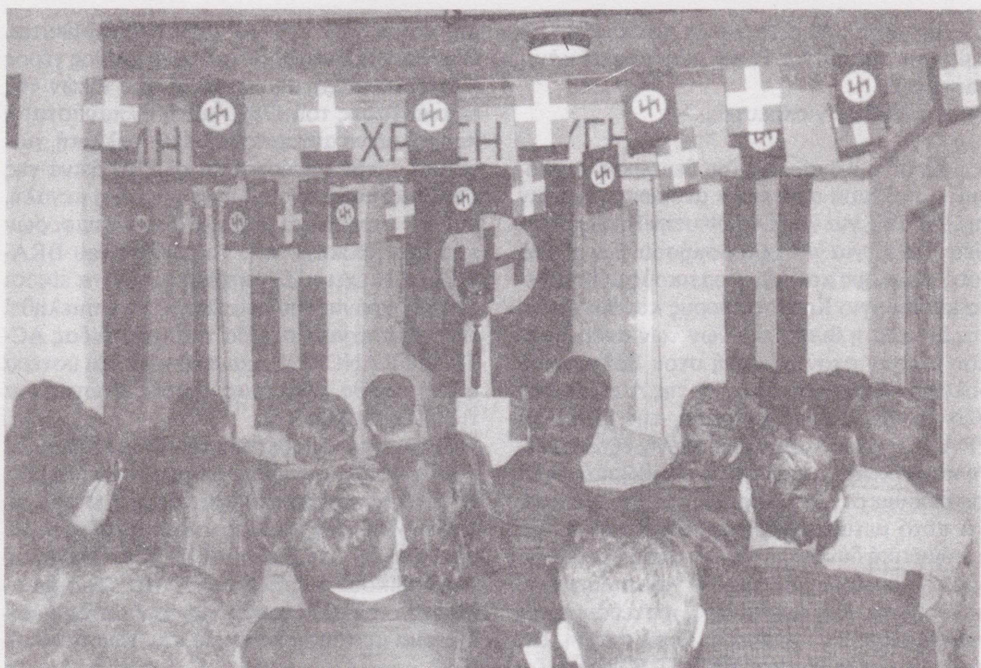
Ναι, Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΛΑΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΗ

ROBERT BRASILLACH

"...Η πατρίδα μου μ΄ έκανε να πονέσω, απ΄ το αίμα που την πνίγει. Η πατρίδα μου με κάνει και πονώ!.
Πότε άραγε θα γιατρευτεί;..."

Κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου αμέτρητοι άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους για να δώσουν στην Ευρώπη μια Νέα Τάξη, για να οικοδομήσουν,πέρα από τους χυδαίους και δημοκρατικούς μύθους, ένα καινούργιο Κράτος κύρους και δικαιοσύνης.Σήμερα η θυσία εκείνων των ανθρώπων που έπεσαν στον Νείλο ή στον Βόλγα, που δολοφονήθηκαν στις λίμνες της Λομβαρδίας ή στην απέραντη πεδιάδα της ILE DE FRANCE είναι παραγνωρισμένη, εξορκισμένη και εγκατελειμμένη στο περιθώριο. Αλλά πιστεύουμε ότι τόσο αίμα δεν χύθηκε μάταια, ότι αυτό μεταμορφώθηκε σε μια πανίσχυρη πνευματική δύναμη η οποία εμποδίζει το δένδρο του δυτικού πολιτισμού να σαπίσει ανεπανόρθωτα. Και προπαντός, πιστεύουμε και γνωρίζουμε, ότι οι νεκροί ζουν ακόμη, ότι όπως λένε οι στίχοι του HORST WESSEL, "οι Συναγωνιστές που σκοτωθήκαν από το Κόκκινο μέτωπο και την αντίδραση, προχωρούν ακόμη στις γραμμές μας".

Απ΄ όλους τους νεκρούς μας, τους καταδικασμένους και στιγματισμένους, λίγοι μας φαίνονται περισσότερο ζωντανοί και παρόντες απο τον ROBERT BRASILLACH, Γάλλο ποιητή που εκτελέσθηκε από Γάλλους γιατί έδειξε στην χώρα του τον δρόμο της Νέας Ευρώπης. Ο ROBERT BRASILLACH γεννήθηκε στο Perpignan στις 31 Μαρτίου 1909. Ο πατερας του, ο υπολοχαγός BRASILLACH, σκοτώθηκε πολεμώντας στο Μαρόκο όταν ο μικρός Robert ήταν μόλις έξη χρόνων. Ο BRASILLACH μετακομίζει στο Παρίσι όπου παρακολουθεί την Ecole Normale Superieure, εκεί διακρίνεται για την πρώιμη πνευματική του ωριμότητα και το ενδιαφέρον του για την πολιτική. Είναι η περίοδος κατά την οποία έρχεται σε επαφή με τα ιδεολογικά δόγματα της ACTION FRANCAISE ([1] Γαλλική δράση) και με τον αρχηγό της Charles Maurras. Εδώ και σαράντα χρόνια ο υπερήφανος γέρος (Maurras) μαχόταν εναντίον των ιδεών της επανάστασης του 1789, "αυτή η επανάσταση που τολμά να αυτοαποκαλείται γαλλική, γιατί από αυτήν προέρχονται όλα τα δεινά της Γαλλίας, και η οποία λέγεται ακόμη μεγάλη, για την ένταση και βαρύτητα των συμφορών που έχει προκαλέσει". Το μέλλον του BRASILLACH έχει πλέον καθορισθεί. Στα είκοσι δυο του χρόνια του ανατίθεται να επιμεληθεί την λογοτεχνική σελίδα της εφημερίδας ACTION FRANCAISE, και από τότε και ύστερα η ζωή του θα είναι ένας μακρύς αγώνας για τις ιδέες του έθνους.

Η πρώτη τοποθέτηση του BRASILLACH, που έγινε κάτω από την επιρροή του MAURRAS, είναι συντηρητική, μοναρχική κι΄ εθνικιστική. Μαθητής του λυκείου ακόμη είχε περάσει πολλές ώρες στην αυλή του "Μεγάλου Λουδοβίκου" συζητώντας "...για τους βασιλιάδες της Γαλλίας και για το καλύτερο πολίτευμα με τους Jose Lupin και Thierry Maulnier".

Μία πρώτη του επίσκεψη στα ανάκτορα των Anjou, όπου διέμενε ο κόμης του Παρισιού, που έγινε το 1930 μαζί με τον Maurice Bardeche τον κάνουν να σταθεροποιήσει τις απόψεις τους:"Ο κόμης του Παρισιού ήταν τότε είκοσι δυο χρόνων, ανέδυε μια εξαιρετική γοητεία και μας άφησε έκπληκτους με την θαυμάσια ικανότητα να ακούει τον συνομιλητή...ύψωνε πάνωμας τα ωραία φωτεινά μάτια, το πρόσωπό του,όμοιο με του Valois που είχε ζωγραφίσει ο Clouet και τα λεπτά του ασιατικά χέρια, συγκατανεύοντας σε κάθε μας φράση σαν να ήθελε να μας πείσει για την μεγαλοφυία μας. Γυρίσαμε απόλυτα γοητευμένοι". Όπως πολλοί διανοούμενοι που κατηχήθηκαν απ΄ τόν Maurras, ο BRASILLACH ενδίδει στο όνειρο μιας επανεγκαθίδρυσης των Βουρβώνων που θα εσήμαινε την ταπείνωση της δημοκρατικής ιδέας και το τέλος της μασωνικής και καπιταλιστικής δημοκρατίας. Όμως, λόγω ενός εκ φύσεως πνεύματος ανε-

1 ACTION FRANCAISE (A.F)

ξαρτησίας, δεν συμμετέχει σε πολιτικά καθήκοντα και δεν προσκολλάται επίσημα σε κανένα κίνημα. Αυτό που περισσότερο του αρέσει στην αντιδημοκρατική αντίληψη του Maurras είναι η ικανοποίηση του απαγορευμένου, η τολμηρή και χλευαστική επίθεση ενάντια στον κομφορμισμό της πολιτικής, μια αντιπολιτευόμενη ευχαρίστηση η οποία εξομοιώνει αναρχικούς και μοναρχικούς, τρόφιμους κολλεγίων των ιδίων ομίλων πότε, στό άσμα της Διεθνούς και πότε του "Sauvez la France au nom du Sair 130 Coeur" ("Σώστε την Γαλλία στ' όνομα της Ιερής Καρδιάς"). Πολλά χρόνια αργότερα αναπολώντας τα χρόνια γύρω στο 1926 27 θα γράψει: "Υποπτεύομαι ότι ήμασταν πριν από κάθε άλλο αναρχικοί λόγω ιδιοσυγκρασίας, διαβάζαμε με την ίδια προθυμία την "Canard Enchainé" και την Action Française.

Ήμασταν δέκα οκτώ ετών, είχαμε ιδέες λίγο συγκεχυμένες και νιώθαμε όχι λίγη απέχθεια για τον σύγχρονο κόσμο - όπως επίσης και μία ροπή κατά βάθος για την αναρχία".

Όμως, σταδιακά, ο BRASILLACH λαμβάνει μια κάποια κριτική στάση απέναντι στο μοναρχικό κίνημα του Maurras. Δεν είναι πλέον τα ηρωικά χρόνια της Action Française, αυτά που αμέσως προηγήθησαν του Μεγάλου Πολέμου, τότε που οι Camelots du Roir έσπαζαν τις αστυνομικές ζώνες ασφαλείας για να φτύσουν τον πρόεδρο της δημοκρατίας και έκαναν έφοδο στην πομπή που μετέφερε τις στάχτες του Zola στο Πάνθεον. Τώρα πλέον η παλιά και ένδοξη οργάνωση δείχνει σημεία γήρατος και αναποφασιστικότητας. Αν και η ιδεολογική της ακρίβεια και ο συντηρητικός δογματισμός εκπέμπουν ακόμη ξεκάθαρα την γοητεία της συνάφειας και της οργανικότητας οι πολιτικές ελλείψεις βγαίνουν καθαρά στο φως. Ο Maurras δεν είναι επαναστάτης αλλά μόνον θεωρητικός και ο κόμης του Παρισιού δεν είναι διατεθειμένος ν' ασχοληθεί με "εξτρεμιστικές πράξεις"...Μια δεύτερη επίσκεψη στα ανάκτορα των Anjou απογοητεύει τον BRASILLACH, ο οποίος παρατηρεί ότι στα λόγια καί στις επιδιώξεις του κόμη υπάρχει κάτι το ανακριβές και αόριστο. Ο κόμης προσπαθεί να μιλάει για την νέα πολιτική πραγματικότητα αλλά "δυστυχώς αντιλαμβάνονταν πολύ καλά ότι όλα αυτά ήταν πολύ απομακρυσμένα από αυτόν, ότι δεν είχε γνώση από πρώτο χέρι, και ότι αγνοούσε, τους ανθρώπους της πατρίδας του. Οι συλλογισμοί του ήταν σωστοί αλλά κάτι, κι' εγώ δεν ξέρω τι, ψυχρό και ακαθόριστο, παρεμβάλλετο μεταξύ αυτού του ίδιου και της πραγματικοτητας". Τελικά, το 1941 ο BRASILLACH θα ατενίσει με βαθύ σκεπτικισμό την πιθανότητα επιστροφής της μοναρχίας. "Είναι γνωστά—γράφει σ' ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Je suis partout—τα επιχειρήματα που προσεκόμμισε ο C. Maurras για την υποστήριξη της μοναρχίας. Αυτά μας φαίνονται, τολμάμε να πούμε, όχι μόνον αξιοθαύμαστα για την λογική τους, αλλά και επειδή βασίζονται στην πείρα και την αλήθεια. Κανένας μοναρχικός, εν τούτοις, δεν θα αντιδράσει αν βεβαιώσουμε ότι το μεσημέρι δεν είναι νύχτα και ότι αυτή την στιγμή δεν υπάρχει βασιλιάς. Η μοναρχία είναι αναμφίβολα στοιχείο σταθερότητας και ελαστικότητας.

Την είδαμε, κατά την διάρκεια της ιστορίας μας, να προσαρμόζεται σ' όλες τις περιστάσεις. Εγώ πάντα θεώρησα ανάμεσα στους πιο μεγάλους βασιλείς της Γαλλίας όχι μόνον τον Λουδοβίκο XI ιδιοφυία της διπλωματίας, όχι μόνον τον Λουδοβίκο XIV που υπήρξε ο μοναδικός και απόλυτος μονάρχης, αλλά ακόμη και τον Λουδοβίκο XIII, ο οποίος αντιλήφθηκε ότι ήταν αναγκαίο να υποστηρίξη τον Ρισελιέ. Στις μέρες μας ο φασισμός διατήρησε την Ιταλική μοναρχία και διατηρήθηκε σε υψηλά επίπεδα. Μια γαλλική μοναρχία θα μπορούσε στην περίπτωσή μας, να συντηρηθεί μ' έναν Γαλλικό Φασισμό. Αλλά η μεσοβασιλεία πλησιάζει πια τον αιώνα που βρισκόμαστε σ' ένα σημείο στο οποίο ο μονάρχης θα' πρεπε να' ναι ένας Ugo Capeto [2], δηλαδή πολύ περισσότερο ο πρώτος παρά ο συνεχιστής (της δυναστείας). Εγγυάται στον κόμη του Παρισιού να δοκιμάσει να γίνει ένας Ugo Capeto και όχι σε μας". Είναι περιττό να υπογραμμίσουμε ότι ο κόμης του Παρισιού δεν δοκίμασε να γίνει ένας Ugo Capeto, αλλά απεναντίας σε πείσμα των πιστών του οπαδών κατέληξε να πάει με το μέρος του Ντε Γκώλ

2 Σ.Μ. Ο πρώτος της δυναστείας των Καπεϋδών, από την οποία προέρχονταν οι βασιλείς της Γαλλίας. Εκλέχθηκε Βασιληάς το 987 μ.χ.

ενάντι στο συντηρητικό και φιλομοναρχικό καθεστώς του Βισύ.

Αλλά πέρα από κάθε ψευδαίσθηση, η νοσταλγία της Action Française θα παραμείνει ζωντανή στην καρδιά του BRASILLACH. Πολλά χρόνια αργότερα, κατά την διάρκεια του πολέμου, ενθυμούμενος τα χρόνια των πρώτων αγώνων και της πρώτης ελπίδας, θα αναγνωρίσει ότι "δεν μπορούσαμε να βρούμε τίποτα που να αντιπροσωπεύει καλύτερα από την A.F., την εθνικιστική νεολαία, διότι ήδη ένα είδος προφασισμού κυμαίνονταν στον αέρα, καθώςκαι η ένωση ενός ισχυρού κοινωνικού δόγματος με την εθνική ευφυία. Αυτό το ξέρανε ακόμη και οι κομμουνιστές και η γνώση της φασιστικής ή εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας ήταν για μας το αποτέλεσμα μετά από την μεγάλη μας αναζήτηση". Αλλά υπεράνω και αυτής της A.F., προβάλλει ακόμη η εικόνα του δημιουργού της, του αδάμαστου Maurras, αυτού του αδιόρθωτου γέρου, του αιώνια τρομερού παιδιού της γαλλικής δημοσιογραφίας.

Στα 1937 ο BRASILLACH θα περάσει μια μέρα στην φυλακή μαζί με τον Charles Maurras, κατηγορούμενος επειδή έγραψε ένα άρθρο στο οποίο προέτρεπε ανοικτά τους αναγνώστες να αρπάξουν τα μαχαίρια από το τραπέζι για να τιμωρήσουν τους βουλευτές που ψηφίσανε τις κυρώσεις ενάντια στην Φασιστική Ιταλία. "Θα συλλογίζομαι για πολύ εκείνη την ημέρα του 1937 γράφει οBRASILLACH—όπως οι νέοι μαθητές του Σωκράτη μπορούσαν να συλλογίζονται στα βαθειά χαράματα".

Αλλά σ΄ εκείνα τα χρόνια, στην Ευρώπη μορφοποιήθηκε μια νέα πολιτική πραγματικότητα. Στην Ιταλία, στην Γερμανία οι Βετεράνοι του Μεγάλου Πολέμου αντιμετώπισαν αρνητικά τους "επαναστάστες", τους αρνητές των εθνικών αξιών, εξαναγκάζοντας τους να φύγουν. Στα χρόνια του μετώπου, στον καιρό του σιδήρου και της φωτιάς, σμιλεύτηκε μια νέα γενιά που δεν ικανοποιείται με το να συζητεί τα προβλήματά της αλλά θέλει να τα επιλύσει. Αυτή η νέα ευρωπαϊκή νεολαία, μεγαλωμένη μέσ' την περιφρόνηση των αστικών αξιών, εκπαιδευμένη στην θρησκεία του ηρωισμού, της συνειδητής υπακοής, και στο καθήκον, είναι έτοιμη ν' ανοίξει ένα πέρασμα στον θολό ορίζοντα του σύγχρονου ματεριαλισμού. Οι στρατιώτες που επιστρέφουν από τα χαρακώματα δεν εγκαταλείπουν τον αγώνα αλλά μάχονται στις πλατείες και στους δρόμους για να δημιουργήσουν ένα νέο Κράτος, μιακοινωνία στην οποία, σύμφωνα με την έκφραση ενός εγγλέζου Βετεράνου εκείνης της εποχής, του Oswald Mosley, "ακόμη και οι ήρωες έχουν δικαίωμα να ζήσουν". Ήδη η Ευρώπη έχει πάρει μια νέα κατεύθυνση, τον Φασισμό, και ακόμη αυτή η ίδια η Γαλλία δεν μπορεί να μείνει απαθής σ΄ αυτό το νεανικό ρεύμα που σηκώνεται πέρα από τις Άλπεις και τον Ρήνο. Κόμματα και ομάδες καθαρά φασιστικής εμπνεύσεως πολλαπλασιάζονται στις όχθες του Σηκουάνα: "Le Fasceau" του Georges Valois το P.P.F (Γαλλικό Λαϊκό Κόμμα) του Doriot "Le Francisme" του Marcel Bucard οι Σταυροί της φωτιάς του συνταγματάρχη La Roque . "La Cagoule" καθοδηγούμενη από τον Delonche. Η "απόπειρα" του φασισμού είναι μεγάλη για την Γαλλία, προπαντός στις αρχές του 1934, όταν η δημοκρατία αρχίζει να καταποντίζεται στα οικονομικά σκάνδαλα.Στις 6 Φεβρουαρίου μια τεράστια μάζα διαδηλωτών βαδίζει προς το παλάτι των Βουρβώνων κραυγάζοντας κάτω το Κοινοβούλιο. Η γαλλική δημοκρατία μοιάζει να έχει τις ώρες της μετρημένες.Αλλά η αστυνομία ανοίγει πυρ και οι νεκροί πέφτουν στο υγρό από την βροχή λιθόστρωτο. Εκείνη την ημέρα που ο R. BRASILLACH βρισκόταν στην πρώτη γραμμή με τους διαδηλωτές θα νιώσει την μοίρα του που θα πραγματοποιηθεί ακριβώς έντεκα χρόνια αργότερα. Την νύχτα της 5 Φεβρουαρίου 1945, αναπαυόμενος για τελευταία φορά πριν απ' την εκτέλεση, θα φτερουγίσει ο νους του στους νεκρούς του Φλεβάρη.

Εμπρός στον στείρο δογματισμό της A.F., (Γαλλική Δράση ο Φασισμός έχει το κύρος της νίκης και την γοητεία της νιότης. Είναι αυτή η ατμόσφαιρα ενθουσιώδους και νεανικής πρόκλησης που συγκινεί τον BRACILLACH. Στην διάρκεια ενός ταξιδιού του στην Βενετία της Ιταλίας εντυπωσιάζεται βλέποντας μια ομάδα παιδιών που επιστρέφουν από μια εκδρομή: "Και τραγουδούν. Τραγουδούν αυτοσχέδια παιδικά τραγούδια χωρίς σειρά, όπως γίνεται παντού σ΄ όλες τις χώρες του κόσμου. Τραγουδούν ακόμη, με μελωδική φωνή, φασιστικούς ύμνους. Δεκαπεντάχρονοι πρωτοπόροι, εικοσιπεντάχρονοι φασίστες οδηγούν τις ομάδες γελώντας και τους μαθαίνουν τον ύμνο μιας χώρας που διάλεξε σαν πρωταρχικό του σκοπό: la giovinezza (την

Gott mit uns
IIA-19357

νεολαία)". Η ίδια αποφασιστική εντύπωση επικρατεί και στην Γερμανία. Το ναζιστικό κίνημα που βρίσκεται στο απόγειο της δόξας του, κατά το ετήσιο συνέδριο της Νυρεμβέργης, είναι πάνω απ' όλα το κίνημα της νεολαίας. "Χάρις σ' αυτήν το κάθε τι επαναστατεί εδώ γράφει οBRASILLACH—και είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι, στα S.A., που γεμίζουν τους δρόμους, απλοϊκοί Βαυαροί, καλοκάγαθοι ειρηνικοί κοιλαράδες μετατρέπουν την στολή σε μια στολή ύσυχων επαρχιακών φυλάκων.Στην πραγματικότητα είχε ξεχασθεί ότι υπήρχαν και γερμανοί μεγαλύτεροι από τα εικοσιπέντε και επίσης ότι ήταν εκεί νοι που δημιουργήσανε τον εθνικοσοσιαλισμό. Εξ' άλλου, ίσως να τον δημιουργήσανε, αλλά δεν είναι πλέον γι' αυτούς, είναι για την νεολαία". Ακόμη και αν αυτή η νεολαία οργανώθηκε με πρωσσική αυστηρότητα και στρατιωτικό πνεύμα, δεν υπάρχει καμια νεκροποίηση του νεανικού πνεύματος, αντιθέτως, επιχειρείται μια αναζωογόνηση των Αρχαίων αρετών.

Ο BRASILLACH επισκέπτεται τα μεγάλα στρατόπεδα της Hilterjugend συγκεντρωμένα με θρησκευτική αφοσίωση γύρω από το μνημείο όπου είναι χαραγμένα τα ονόματα των νέων που σκοτωθήκανε από το κομμουνιστικό μένος: "Ακόμη κι' εδώ αυτό που μας εντυπωσιάζει είναι ο χαρακτήρας του καθήκοντος. Η στρατιωτικοποίηση των παιδιών στην Γερμανία, δεν είναι καθόλου αυτό που νομίζαμε. Εκείνοι που μας πλησιάζουν για να μας μιλήσουν το κάνουν με χαρά, χωρίς φόβους, και αυθόρμητα. Πιστεύω ότι αυτό είναι το πιό σημαντικό, όσον αφορά την γερμανική ισχύ, από έναν ξερό μιλιταρισμό".

Η προσωπική εμπειρία της νέας γερμανικής πραγματικότητος εξαλείφει από τον BRASILLACH κάθε σκιά εκείνης της γερμανοφοβίας που διαπότιζε τα δόγματα της A.F., (Γαλλικής Δράσης). Ο γέρο Maurras μεγαλωμένος στις αναμνήσεις της ήττας του 1870, μπορεί να κλεισθεί στο ζηλότυπο εθνικισμό του, στην εγωιστική αρχή "seule France"—(μόνο η Γαλλία) . Αλλά οBRASILLACH, που ανήκει σε μια άλλη γενιά, νιώθει ότι μία, νέα πολιτική πίστη ανατέλλει στην Ευρώπη και ότι αυτή μπορεί να είναι είτε γαλλική, είτε γερμανική, ιταλική ή ισπανική. Γι' αυτόν το βασίλειο, στο οποίο οι πιο ορθόδοξοι οπαδοί του Maurras βλέπουν το τοίχος που ύψωσε η πρόνοια εμπρός στην "αιώνια Γερμανία", δεν είναι πια γι' αυτόν ένα διαχωριστικό σύνορο αλλά μια αρτηρία στην οποία ρέει ζεστό και ζωντανό το αίμα της ενωμένης ευρωπαϊκής νεολαίας, κυρήσσοντας παντού, το φασιστικό μύνημα.

Από την άλλη μεριά το μεγαλειώδες θέαμα του εθνικοσοσιαλισμού είναι τέτοιο ώστε να εντυπωσιάζει οποιονδήποτε. Έτσι ο BRASILLACH περιγράφει την εμφάνιση του HITLER στο συνέδριο του κόμματος, στο τεράστιο στάδιο της Νυρεμβέργης: "Νάτος, όρθιος τώρα, πάνω στην εξέδρα. Κυματίζουν στον αγέρα τα λάβαρα. Ούτε ένα τραγούδι, ούτε μία τυμπανοκρουσία. Βασιλεύει η πιο απόλυτη σιγή όταν εμφανίζονται, στην είσοδο του σταδίου, εμπρός σε κάθε διάδρομο που χωρίζουν τις ομάδες των μελανοχιτώνων SS, οι πρώτες γραμμές των σημαιοφόρων. Το μοναδικό φως είναι εκείνο της Μητρόπολης, γαλάζιο και φανταστικό, στο βάθος του οποίου φαίνεται να στριφογυρίζουν πεταλούδες, να πετούν ίσως αεροπλάνα ή απλά σύνεφα σκόνης...". Είναι μια μοναδική μαζική εκδήλωση προορισμένη να εντυπωσιάσει ακόμη και τον πιο σκεπτικιστή: "Τραγουδούν, χτυπάει το ταμπούρλο, γίνεται προσκλητήριο των νεκρών, η ψυχή του κόμματος και εκείνη του έθνους εξυψώνονται, τελευταίος ο Αρχηγός τελειώνει συγκεντρώνοντας αυτο το τεράστιο πλήθος και κάνοντας το ένα μοναδικό Είναι, και μιλάει. Τέλος το στάδιο αδειάζει αργά αργά από τους λειτουργούς κι' εμείς οι υπόλοιποι θεατές αρχίσαμε πλέον να αντιλαμβανόμαστε τι είναι η Νέα Γερμανία".

Αλλά αυτός ο θαυμασμός για την Νέα Γερμανία που, σε σύγκριση με την εξαθλιωμένη Γαλλία των σοσιαλιζόντων αστών φαίνεται "πιο απόμακρος από την μακρυνή Ανατολή" δεν αρκείται μόνον στον εαυτό του, δεν εξαντλείται αναλογίζοντας δόξες αλλωνών. Εμπρός σ' αυτήν την επίδειξη δύναμης και μεγαλείου του έθνους ο BRASILLACH υψώνει την σκέψη του νοσταλγίας στην χώρα του: "Και στην Γαλλία τι σκεφτόμαστε! Υπάρχουν τόσα πράγματα στην Γερμανία, που διαφέρουν από αυτά που ταιριάζουν σε μας, που έχουμε το δικαίωμα να μην δεχθούμε. Αλλά μήπως θα πρέπει στ' αλήθεια να πιστέψουμε ότι τα μεγάλα συναισθήματα είναι πλέον ακατανόητα για την Γαλλία, ότι δεν είναι δυνατόν να εκπαιδεύσουμε την γαλλική νεολαί-

α, ότι δεν μπορούμε να τους μεταδώσουμε, ούτε εμείς, ότι ελάχιστο διαθέτουμε;".

Αυτός ο αυθεντικός Γάλλος λογοτέχνης, αυτός ο μελετητής του Κορνήλιου, στον οποίο θα αφιερώσει ένα θαυμάσιο βιβλίο, δεν μπορεί να υποταχθεί στην παρακμή της ψυχής της Πατρίδας του, στην ανέντιμη και μελαγχολική υποχώρηση στην αστική μετριοπάθεια. Βλέπει στον φασισμό μιααναγέννηση της αντίληψης του Κορνηλίου για μια ζωή ανώτερη και ηρωική, σ' έναν κόσμο όπου έχουν ακόμη θέση "τα μεγάλα συναισθήματα".

Εμπρός σ' αυτόν τον ενθουσιασμό για τον φασισμό ο γέροMaurras κωφεύει και εθελοτυφλεί. Ονομάζε τον φασισμό "ρομαντισμό" χωρίς να κατανοεί ότι η κριτική του δεν πιάνει τόπο ίσως γιατί κατά ένα μέρος ρομαντισμός σημαίνει ανισορροπία και παραλογισμό, αλλά επίσης είναι και μια διαμαρτυρία για την λογικοκρατική ψευδο ισορροπία, διαμαρτυρία ενάντια στην αστική και εμπορική τάξη, που ισχυρίζεται ότι θα μας φέρει την "αληθινή τάξη".Η "απόπειρα" του φασισμού, όσο κι αν είναι μερικές φορές ασαφής στις ιδέες και στις πνευματικές αντιλήψεις, ανταποκρίνεται σε μια αυθεντική αναγκαιότητα του συγχρόνου πνεύματος που προσπαθεί να ξανακατακτήσει στον ηρωικό τρόπο ζωής την θρησκευτικότητα της ζωής. Ο Ρομαντισμός είναι στάση και επανάσταση, αλλά μία στάση που προσπαθεί να διευρύνει το φάσμα της σε μια ανώτερη αντίληψη και μια επανάσταση που θρυμματίζει τα σύγχρονα είδωλα νοσταλγώντάς μια πλήρη κοινωνία όπου οι αξίες επανακτούν την πρωταρχική τους σημασία. Για τον BRASILLACH ο φασισμός είναιπερισσότερο από μια πολιτική εμπειρία, είναι, για να επαναλάβουμε τα λόγια του, "ορατή ποίηση", το ποιητικό πνεύμα προσαρμοσμένο στην ζωή των λαών: "Όταν ο Μουσολίνι μιλάει στους Ιταλούς για την υπερπόντεια προγονική γη, τότε είναι ένας μεγάλος ποιητής, απ' ευθείας απόγονος των ποιητών της φυλής του. Επικαλείται την αθάνατη Ρώμη, τις γαλέρες που διασχίζανε την mare nostrum. Και ποιητής, γερμανός ποιητής είναι ο Χίτλερ που ξαναζωντανεύει Βαλπούργειες νύχτες και Μαγιάτικες γιορτές, που στους λόγους του ανακατεύει έντεχνα τον Μύθο και τον άκρατο ρομαντισμό, το δάσος, το Venusberg, τα κορίτσια με τα κλαδιά από μυρτίλλο αρραβωνιασμένα με κάποιον υπολοχαγό των S.A., τους συναγωνιστές που σκοτώθηκαν στο Μόναχο εμπρός στο Feldemhalle και ποιητής είναι Codreanu των Ρουμάνων με την Λεγεώνα του του Αρχαγγέλου Μιχαήλ".

Ακόμη ο Brasillach έγινε ένας πολυδιαβασμένος και πολυσυζητημένος συγγραφέας. Σε μία αξιοθαύμαστη μελέτη για τον Βιργίλλιο, που δημοσιεύτηκε όταν ήταν είκοσι δύο χρόνων, επακολούθησαν διάφορα μυθιστορήματα (Ο κλέφτης των σπίθων , Το παιδί της νύχτας , Ο έμπορος πουλιών , Πως περνά ο καιρός), θεατρικά έργα ή ιστορία του θέαματος: (Η δίκη των Jeanne d' Arc—, Ιστορία του κινηματογράφου , Εμψυχωτές του Θεάτρου), Ιστορικές και Πολιτικές μελέτες: (Οι γενναίοι του Αλκαζάρ , OLeon Degrelle και το μέλλον του Rex—, Ιστορία του Ισπανικού πολέμου).

Αυτά τα έργα, που δημοσιεύθηκαν στην δεκαετία που προηγήθηκε του πολέμου, αποκαλύπτουν στην Γαλλία ένα λαμπρό και οξύ πνεύμα, που μπορεί να ελλίσεται μεταξύ πολιτικής και λογοτεχνίας, ιστορικής αναδρομής και κινηματογραφικής κριτικής.

Με την αποτυχημένη εξέγερση του Φλεβάρη ο γαλλικός φασισμός έχασε την μεγάλη ευκαιρία, αλλά δεν χάθηκε γι' αυτόν τον λόγο. Το 1935 στην εξουσία είναι ο Laval που κατεβαίνει στην Ρώμη για να διαπραγματευθεί με τον Μουσολίνι. Εν τω μεταξύ στην δεξιά ισχυροποιούνται οι μυστικές εταιρείες όπως εκείνη των "Cagoulards" —οι κουκουλοφόροι , οι οποίοι διαθέτουν αρκετά εφόδια και ένα τέλειο δίκτυο επικοινωνίας μέσα από τους υπονόμους του Παρισιού. Αλλά στις εκλογές του 1936 οι δεξιές παρατάξεις παθαίνουν έναν χοντρό εξευτελισμό. Το Λαϊκό Μέτωπο,καθοδηγούμενο από τον Εβραίο Blum, παίρνει την πλειοψηφία και συντάσσει την νέα κυβέρνηση. Στην Γαλλία εγκαινιάζεται η εποχή της ανατροπής, από τους πληβείους και τους μπολσεβίκους. Άθεοι ριζοσπάστες και αριστεροί καθολικοί, σοσιαλδημοκράτες αστοί και προλετάριοι κομμουνιστές συνωμοτούν για τον κοινό σκοπό, για την ανατροπή όλων των εθνικών αξιών.Ο γάλλος συγγραφέας Lucien Rebatet θυμάται με πίκρα τις μέρες του θριάμβου από το σοσιαλιστικό συφερτό... "Παρελαύνανε συχνότατα, σύμφωνα με τον τυπικό γνωστό τρόπο της Διεθνούς. Υπήρχαν ομάδες με φάτσες διεφθαρμένες, που ξεχειλίζανε μίσος και ανηθικότητα, ιδίως

εκείνες με τις βρωμερές πόρνες. Υπήρχαν, σε αφθονία, παχουλοί προλετάριοι, ροδαλοί, φρέσκοι, με αρωματισμένα πουκάμισα από μετάξι, φανελένια παντελόνια, γυαλιστερά κίτρινα παπούτσια που γιορτάζαν με απληστ ία χαρούμενοι την εποχή των πανηγυριών, του αυτοκίνητου, τα ατέλειωτα γαμήλια τραπέζια προς δόξαν του Λεβιάθαν, των αστακών, των ψητών αρνιών και κρασιών". Η άποψη του BRASILLACH δεν είναι λιγώτερο εχθρική. Για λόγους αρχής δεν είναι αντίθετος στην κοινωνική νομοτέλεια αλλά μέμφεται την κυβέρνηση ότι αφίεται σε μια αχαλίνωτη δημαγωγία. Και, προπαντός, τον αγανακτεί το κλίμα πολιτικής φάρσας και διανοητικής χυδαιότητας, το μεγάλο προοδευτικό καρναβάλι που επιστρατεύει κάθε είδους προχειρότητα στην υπηρεσία του αντιφασισμού: "Βυθισμένοι σε κάθε είδους παραλογισμό δεν πετυχαίνουν άλλο από κάποια σποραδική αναφορά ή αφιέρωση. Ακόμη και οι σατυρικοί χάνανε κάθε ίχνος χιούμορ. Η παλιά αναρχική εφημερίδα που διαβάσαμε τόσες φορές, "Le Canard enchainé", γινόταν μαριονέτα στα χέρια του Λαϊκού Μετώπου και ερωτοτροπούσε ανοικτά με τους σταλινικούς. Ξοδέψανε υπέρογκα ποσά, στην έκθεση του 1937, για ν'ανεβάσουν στην σκηνή συλλογικά θεάματα ανήκουστα: "La Naissance d'une cité" του Εβραίου J.R. Bloch στο οποίο οι ηθοποιοί ήσαν περισσότεροι από τους θεατές.

"Liberté", σύνθεση της συνεργασίας δώδεκα συγγραφέων όπου κάθε ένας παρουσίαζε με δικό του τρόπο ένα επεισόδιο της Γαλλικής ιστορίας: μετά μια αστεία παρουσίαση της Jeanne d' Arc, μια ανέκδοτη συζήτηση μεταξύ του Pascal και του Καρτέσιου πάνω στην καρδιά και στην λογική, και όλα μαζί τελειώνανε με την αποθέωση της ορκωμοσίας της 14 Ιουλίου 1935, "προς υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών. Να ποιο ήταν το νόημα της ιστορίας".

Λίγους μήνεσμετά την άνοδο του Γαλλικού Λαϊκού μετώπου το Ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο αναγκάζεται ν' αντιμετωπίσει την εξέγερση των αξιωματικών που οδηγούνταν από τον στρατηγό Φράνκο. Ο Ισπανικός πόλεμος είναι μια από τις πιο σφοδρές περιπέτειες του αιώνα, η μετωπική σύγκρουση δύο ιδεών, δύο μύθων, δύο κοσμικών αντιλήψεων. Από τη μία μεριά,κατω από την εθνική σημαία, συγκεντρώνονται οι δυνάμεις της τάξης, οι υπερασπιστές της τιμής και της ιεραρχίας, της πίστης και της παράδοσης, από την άλλη βρίσκεται μια οπλισμένη από την κυβέρνηση μάζα που έβλεπε παντού παπάδες και αστούς για να τους δολοφονήσει. Αν κάτω από την κόκκινη σημαία των δημοκρατών συρρέουν οι κομμουνιστές απ' όλη την Ευρώπη, κάτω από τα εθνικιστικά σύμβολα μάχονται οι Ιταλοί λεγεωνάριοι και οι Γερμανοί αεροπόροι της ατρόμητης Λεγεώνας "Κόνδωρ". Έτσι εμπρός στην διεθνή της αριστεράς, δημιουργήθηκε μια διεθνή της "δεξιάς". Σ' αυτούς τους δραματικούς μήνες του 1936, που μάχονται για την Μαδρίτη, ο φασισμός δείχνει όλη του την σημασία, στην ευρωπαϊκή του διάσταση. Στην Γαλλία, όπου η κυβέρνηση υποστηρίζει ανοικτά και αδιάντροπα τους κόκκινους, οι πολιτικές αντιθέσεις παίρνουν μια απίστευτη σκληρότητα. Φασίστες και αντιφασίστες συγκρούονται σκληρά και χωρίς έλεος, σίγουροι μέσα τους ότι βρίσκονταν στις παραμονές μιας ένοπλης αναμέτρησης, ενός εμφυλίου γαλλικού πολέμου. Αλλά τίποτα από αυτά δεν θα συμβεί και το αισχρό τέλος του Ισπανικού Λαϊκού Μετώπου θα συμβάλλει στην πτώση του γαλλικού Λαϊκού Μετώπου.

Ο BRASILLACH που μάχεται με την πένα του για το εθνικιστικό ιδεώδες, αρχίζει να συμμετάσχει στην έκδοση του Je suis partout— "Είμαι παντού!" , η εφημερίδα που θα υποστηρίζει βαθμιαία αλλά ειλικρινά την A.F., με την οποία, θα συνεργασθεί μέχρις το 1940. Το "ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΥ" υπήρξε ένα από τα πιο μαχητικά περιοδικά της εκδοτικής δραστηριότητας των εθνικιστών. Την στιγμή του μέγιστου θριάμβου του Λαϊκού Μετώπου η διεύθυνση, εντυπωσιασμένη, είχε αποφασίσει το κλείσιμο του περιοδικού. Αλλά οι συνεργάτες θελήσανε να το κρατήσουνε μειώνοντας τα έξοδα και τις προσωπικές τους ανάγκες.Αυτή η μοναχική εφημερίδα, που ανήκε στους συντάκτες, "το μοναδικό σοβιέτ του γαλλικού τύπου", ήταν προορισμένο να γίνει η εμπροσθοφυλακή του γαλλικού φασισμού: "Προχωρούσαμε σ' ένα ερεθιστικό κλίμα συκοφαντιών και προστυχιών: πουλημένοι στον Χίτλερ,. πουλημένοι στον Φράνκο, πουλημένοι στον Μουσολίνι, πουλημένοι στο μεγάλο κεφάλαιο, πουλημένοι στις διακόσιες οικογένειες και στο Mikado: γινόμασταν, για τους αντιπάλους μας, κάτι σαν όργανο του διεθνούς φασισμού. Αλλά εμείς ξέραμε ότι είμα-

στεπάνω απ' όλα η εφημερίδα της συναδέλφωσής μας και της αγάπης μας για την ζωή". Ο Brasillach βρήκε στο "Je suis partout" ένα περιβάλλον ειλικρινούς συντροφικότητας και απέδειξε, μαζί με τους άλλους συντάκτες, την απόλυτη ευχαρίστηση να αισθανθεί σαν "ένας για όλους και όλοι για έναν", σαν αληθινή και γνήσια "gang".

Οι τελευταίες φωτιές του ισπανικού πολέμου σβήνουν πέρα από τα Πυρήναια όταν γεγονότα όχι λιγώτερο δραματικά συμβαίνουν στην κεντρική Ευρώπη. Η Γερμανία που τον Μάρτιο του 1938 ξαναενώθηκε με την Αυστρία, ζητά την προσχώρηση του μέρους της τσεχοσλοβακικής δημοκρατίας που κατοικούνταν από 3.500.000 Γερμανούς. Η Γαλλία και η Αγγλία φαίνονται έτοιμες να βαδίσουν προς άμυνα της Τσεχοσλοβακίας, δημιούργημα της συνθήκης των Βερσαλλιών. Και η επαλήθευση του πολέμου γίνεται, οι γάλλοι στρατιώτες αναχωρούν για την Maginot ενώ στο Λονδίνο εκπαιδεύουν τους πολίτες στην χρήση των αντιασφυξιογόνων μασκών. Ακόμη και ο Brasillach επιστρατεύεται, χαμένος μέσα στην μάζα των απλών εφέδρων που πιστεύουν ότιπηγαίνουν να υπερασπιστούν την Γαλλια ενώ είναι μόνον τα θύματα της αντιφασιστικής πολιτικής των κυβερνώντων εβραίων και μασώνων. Εκείνον τον Σεπτέμβρη του 1938 δείχνει μια μελαγχολική συμπάθεια για "εκείνα τα γεναία παιδιά που πηγαίναν, μεθυσμένα από λαθεμένες ιδέες και κόκκινο κρασί, προς τους κινδύνους που ετοίμαζαν εκείνοι που τους εξαπατούν εδώ και είκοσι χρόνια". Κατά βάθος αισθάνεται μια βαθειά λύπη εμπρός στην τρατική πλάνη που ετοιμάζεται θα θερίσει τόσες γαλλικές ζωές: "Βλέποντας τους κρεμασμένους στα παράθυρα των τραίνων, θέλοντας να γελάσουν και να κλάψουν μαζί, να αστειευθούν χωρίς ευχαρίστηση, να τρέξουν γλυκά προς την ακατανόητη μοίρα τους, κατανοείται πλήρως η ένοια της έκφρασης "κρέας για τα κανόνια". Νάτο μπροστά μου, το κρέας για τα κανόνια, σ' ένα ανώνυμο πλήθος... και των οποίων το θέαμα μπορούσε να γεμίσει την ψυχή μ' ένα είδος τρόμου και ελέους. Ένα θέαμα που στην συνέχεια ξανάδαμε".

Αλλά τελικά, συμβαίνει η συμφωνία του Μονάχου. Χάρις στην μεσολάβηση του Mussolini και του Χίτλερ οι Deladier,. Chamberlain συνομολογούν ένα σύμφωνο που αναγνωρίζει στην Γερμανία το δικαίωμα να προσαρτήσει τις τσεχοσλοβακικές περιοχές που κατοικούνταν από Γερμανούς. Ο κόσμος που κρατούσε με αγωνία την αναπνοή του, δέχεται με απερίγραπτη ανακούφιση το νέο. Το φάσμα του πολέμου απομακρύνθηκε προσωρινά από την Ευρωπαϊκή σκηνή. Έτσι σε μια σελίδα του μυθιστορήματός του —"Τα Ερείπια"—ο συγγραφέας Lucien Rebatet θυμίζει την στιγμή στην οποία φθάνει η είδηση της συμφωνίας του Μονάχου:

"Είναι δυνατόν;" αναρωτιέται ο Rebatet "Ναι, η quai d' Orsay δηλώνει ότι ο Deladier αναχωρεί αύριο. Όλα τελειώσανε. Σωθήκαμε. Πλημμύρα χαράς: πρόκειται για την φασιστική ειρήνη, η ειρήνη που μας έρχεται από τον Mussolini. Και η απαίσια Ρωσία ούτε κάν προσκλήθηκε. Να που αγνοείται, να που την απωθούν προς τα σκοτάδια...".

Παρ' όλα αυτά,. ένα χρόνο αργότερα, ο πόλεμος ξέσπασε στ' αλήθεια. Παρά την προπαγανδιστική εκστρατεία του γαλλικού φασιστικού τύπου,παρά τις επαναλαμβανόμενες εκκλήσεις του Marcel Déat, που ρωτούσε στους συμπατριώτες του αν άξιζε τον κόπο να πεθάνει κανείς για το Danzic, στις 3 Σεπτεμβρίου 1939 η Γαλλία κύρηξε τον πόλεμο στην Γερμανία. Ήταν ένα "drôle de guerre", μια παράλογη σύρραξη από την οποία ο Brasillach και οι φίλοι του προσπαθήσαν να κρατήσουν έξω τη χώρα τους. Αυτό θα οδηγούσε στην τραγική εξάντληση των εφοδίων της Τρίτης Δημοκρατίας και θα απεδύκνειε μέσα από τα γεγονότα ότι οι φασίστες είχαν δίκιο όταν κατηγορούσαν την τρομερή ανευθυνότητα με την οποία η Γαλλία οδηγούνταν στην σφαγή. Ο BRASILLACH κρατάει την καρδιά του και αναχωρεί σαν απλός στρατιώτης για να συμμετάσχει σε μια μάχη που ξέρει ότι είναι άχρηστη και απεγνωσμένη. Ενώ οι Μασσώνοι και οιΕβραίοι, που θελήσανε αυτό τον πόλεμο, κρύβονται και αποφεύγουν να πολεμήσουν οι γάλλοι φασίστες εκτελούν με αφοσίωση το χρέος τους. Οι DORIOT, DELONCHE, BUCARD, DARNAND, οι αντιπρόσωποι της φασιστικής παράταξης, μάχονται στην πρώτη γραμμή εναντίον των γερμανών. Αλλά τον Ιούνιο του '40 φθάνει η ώρα της αλήθειας. Σαν μια ατσάλινη χιονοστιβάδα η WEHRMACHT επιτίθεται κεραυνοβόλα στην Ολλανδία και στο Βέλγιο. Οι γερμανικές δυνάμεις δημιουργούν ένα πέρασμα στην

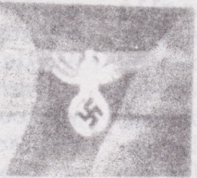
γαλλική άμυνα και από το SEDAN βαδίζουν προς την θάλασσα παγιδεύοντας τους Εγγλέζους στον κόλπο της Δουνκέρκης. Η Γαλλία ξαναζεί τις τραγικές ώρες του΄14 και οι δρόμοι γεμίζουν από πρόσφυγες σε φυγή. Αλλά αυτή την φορά δεν υπάρχει ένας JOFFRE που να μπορεί να επαναλάβει το θαύμα της Marna. Στις 14 Ιουνίου τα πρώτα γερμανικά στρατεύματα μπαίνουν στην γαλλική πρωτεύουσα κάτω από τα έκπληκτα και λυπημένα βλέματα των παριζιάνων. Είναι μία ιστορική στιγμή, μία από εκείνες τις στιγμές που οιλαοί αναγκάζονται να επανεκτιμήσουν τις ιδέες και την πολιτική τους. Η εθνοσυνέλευση, που είχε καταφύγει στο BORDEAUX, αναθέτει την διακυβέρνηση στον στρατηγό PETAIN, τον ήρωα του VERDUN. Αυτός υπογράφει ανακωχή με την Γερμανία δηλώνοντας κοινωνική και εθνική αναδιοργάνωση του Κράτους. Ακόμη και ο BRASILLACH ταλαιπωρήθηκε από την μεγάλη καταστροφή. Αιχμαλωτίσθηκε κλείσθηκε στο στρατόπεδο του Neuf Breisach όπου θα γράψει την "Βερενίκη". Ενώ στην Γαλλία συντελείται Εθνική Επανάσταση. Η Γαλλική Δημοκρατία μετατρέπεται σε Γαλλικό Κράτος ενώ το απόφθεγμα: Ελευθερία Ισότης Αδελφότης, αντικαθίσταται από το: Εργασία Οικογένεια Πατρίδα. Η Γαλλία με πλήρη συνείδηση των καταστροφών που προκάλεσε η δημοκρατία, εμπνέεται από το παράδειγμα των ολοκληρωτικών κρατών. Τον Οκτώβριο ο στατάρχης PETAIN συναντάται με τον Χίτλερ στον σταθμό του MONTOIRE. Αποτελεί μια σημαντική συμβολή στην αναδόμηση της Νέας Ευρωπαϊκής Τάξης. Από την πλευρά τους οι Γερμανοί κάνουν μια φιλική ενέργεια επιστρέφοντας το λείψανο του γιου του Ναπολέωντος, τον Aiglon, που μια γερμανική συνοδεία αποθέτει με μεγάλες τιμές, δίπλα από την τεφροδόχο του Αυτοκράτορα.

Άνοιξη του 1941 ο BRASILLACH αποφυλακίκεται.

Αμέσως αναλαμβάνει θέση μάχης στην έκδοση του "Je suis partout". Ο σκοπός της συνεργασίας, είναι και το υπογραμμίζει, πάνω απ΄ όλα, η επανάκτιση του γοήτρου και της γαλλικής ισχύος στα πλαίσια της Νέας Ευρώπης: "Η Γαλλία δεν επιτίθεται σε κανέναν. Ζητά μόνον να επουλώσει τις πληγές, να λάβει την ειρήνη,να καταλάβει μια αξιότιμη θέση στην Ευρώπη, στο πλευρό των νέων και ζωντανών εθνών". Γι΄ αυτόν, όπως και για τους άλλους γάλλους συνεργάτες,η αναγνώριση της γερμανικής νίκης δεν σημαίνει απαραίτητα την ταπείνωση και την εκμετάλευση της Γαλλίας. Εξαντλημένοι και εξουθενωμένοι μέσ΄ από τις μηχανοραφίες των κυβερνώντων Μασσώνων, ακόμη και με ακριβό αντίτιμο, οι αντιφασίστες πολιτικάντηδες καλύπτουν τα λάθη τους, αλλά όλα αυτά δεν έχουν άλλο αποτέλεσμα από μια ειλικρινή ανακωχή με την Γερμανία: "Οι απαισιόδοξοι εκ γενετής, δηλών ουν ότι δεν ξανάγινε ένα νικημένο έθνος να συμφωνεί αμέσως με τον νικητή. Αλλά έχουν άδικο διότι έχει ξαναγίνει. Είδαμε την Αυστρία μετά την Sadowa. Η Πρωσσία δεν ζήτησε τίποτε περισσότερο από την ανακωχή". Αλλά αυτή η είσοδος στην Ευρώπη, αυτή η οικοδόμηση της νέας Γαλλίας μέσα σε μια νέα Ευρώπη, μπορεί να αποκτήσει νόημα μόνον αν η Γαλλία πετύχει να δημιουργήσει μια φασιστική ουσία ψυχή: "Μα τι περιμένουμε, το αύριο, εμείς οι υπόλοιποι; Το επαναλάβαμε χιλιάδες φορές, πριν από τον πόλεμο, κατά τον πόλεμο, και μετά τον πόλεμο: εμείς επαγρυπνούμε θέλουμε να δημιουργήσουμε τον γαλλικό φασισμό!.

Μέσα από τα ταξίδια μας και τις αναζητήσεις μας, όταν ακόμη η απήχηση του κινήματος δεν είχε φθάσει μακρυά, αγωνιζόμασταν για την Ευρώπη, και ταξιδεύοντας σαν φοιτητές και δημοσιογράφοι παρατηρούσαμε τα γεγονότα γύρω μας. Γύρω μας ο φασισμός ανέβαινε πανισχυρος, με τις αμέτρητες σημαίες που κυμάτιζαν στο φως των προβολέων, τους ύμνους της άνοιξης και της αυτοθυσίας, στο όνομα του Χοσέ Αντώνιο, τους αλησμόνητους μάρτυρες, τα στρατόπεδα και την νεολαία. Και αναρωτιόμασταν: είναι δυνατόν όλα αυτά να μήν πάρουν μια μέρα, στον κόσμο, και μια γαλλική μορφή;".

Όμως η Εθνική επανάσταση δεν αργεί να απογοητεύσει τους πιστούς της. Η Γαλλία διαιρέθηκε σε δύο ζώνες, μια βόρεια προς τον Ατλαντικό, με το Παρίσι, κατεχομένη απο τις γερμανικές δυνάμεις, και μια ενδώτερη περιοχή με πρωτεύουσα το Vichy, παραχωρημένη στην γαλλική διοίκηση. Στο Vichy, γύρω από τον Στρατάρχη Petain, κυριαρχεί μια παθητική "στάση αναμονής" ή μια στάση αδιαφορίας όσον αφορά την τύχη του πολέμου. Πολλοί από το περιβάλλον του Στρατάρχη ετοιμάζονται και για τις δύο πιθανότητες, την τελική

γερμανική νίκη ή την αγγλοαμερικανική. Το μίσος για την δημοκρατία είναι μεγάλο αλλά η αντιπάθεια για την Γερμανία συνεχίζει να υπάρχει στις καρδιές αυτών των αδιόρθωτων "εθνικιστών". Δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι εξαρτάται το μέλλον όλης της Ευρώπης, που πρέπει να διαλέξει μεταξύ της Νέας Φασιστικής Ανατολής και της ηγεμονίας του ρώσσικου και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Εναντίον αυτής της χλιαρότητος του Vichy βρίσκεται η ειλικρινής συνεργασία των διανουμένων κατων πολιτικών ανδρών του Παρισιού. Ο DEAT, ο DORIOT, ο BUCARD, ο L.F. CELINE, ο DRIEU LA ROCHELLE, ο ALPHONSE DE CHATEAUBRIAND, ο BENOIST MECHIN, ο BRASILLACH υποστηρίζουν την αναγκαιότητα ότι πρέπει η συνεργασία να γίνει μια αληθινή και ειλικρινής συμμαχία με την Γερμανία.

Τον Ιούνιο του 1941 συμβαίνει ένα σημαντικό γεγονός, για όσους πιστεύουν σε μια νέα Ευρώπη αναγεννημένη από τον αντικομμουνιστικό αγώνα. Ο Χίτλερ επιτίθεται την Ρωσσία. Από ολόκληρη την Ευρώπη συρρέουν εθελοντές: Δανοί S.S., Νορβηγοί, Φλαμμανδοί, Ρουμάνοι και Βαλώνοι λεγεωνάριοι, Κροάτες ustasci, Ουγγαρέζοι croci frecciate. Ακόμη και στην Γαλλία δημιουργείται μια Λεγεώνα Εθελοντών που θα πολεμήσει επάξια στα χιόνια της Ρωσσίας και η οποία, αργότερα, θα ενσωματωθεί στα S.S. και θα υπερασπίσει την Καγκελαρία του Reich στις τελευταίες ηρωϊκές στιγμές της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Ήταν στην τελετή της παράδοσης της σημαίας στην Λεγεώνα που ένας κομμουνιστής πυροβόλησε τον Déat και τον Laval. 'Αρχιζε η αντίσταση, η τρομοκρατική εκστρατεία εναντίον των Γερμανών και των συνεργατών τους που έμελλε να εντατικοποιηθεί προοδευτικά. Έτσι ο Brasillach αναφέρει την νέα κατάσταση: "Η κομμουνιστική Ρωσσία κινδυνεύει. Έτσι αρχίζουν τα εγκλήματα, με την κλασσική τεχνική των σχολών σαμποτάζ. Δολοφονίες γίνονται στο πεζοδρόμιο ή στο μετρό. Ο Mon mousseau, ο Hénaff, ο Raccamond, κατευθυνόμενοι από τους σοβιετικούς στρατολογούν σαμποτέρ αυτοκινήτων και σιδηροδρόμων... Την περασμένη εβδομάδα, ένας τέως βουλευτής κομμουνιστής που είχε εγκαταλειψει την Μόσχα, δολοφονήθηκε με την σειρά του από "εχθρικές" σφαίρες. Αυτή η δολοφονία περισσότερο από κάθε άλλη, ισως, ρίχνει φως στα γεγονότα που συμβαίνουν". Όχι λιγώτερο μεγάλο από το μίσος για τον κομμουνισμό είναι η απέχθεια για την Αγγλία.

Αυτήν που μισήθηκε από τους αληθινούς γάλλους πατριώτες όταν στο Mers el Kebiz κανονιοβόλησε τον γαλλικό στόλο, διαπράττει τώρα το πιό τραγικό λάθος σ' ολόκληρη την ιστορία της. Ο Τσώρτσιλ και η κλίκα του κάνανε την Αγγλία σύμμαχο του Μπολσεβικισμού. "Ποιος ξέρει σκέφτεται οBrasillach— ίσως υπάρχουν ακόμη λογικοί Άγγλοι που να καταλαβαίνουν οτι ο γερμανικός στρατός μάχεται για ολόκληρη την Ευρώπη, και όσο κι' αν φαίνεται παράξενο, ακόμη και για τον Αγγλικό λαό. Αυτοί οι καλοπροαίρετοι Άγγλοι, αν μπορεί να έχει κάποια έννοια το πλησίασμα των δύο θέσεων, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα εμπρός στην αυτοκαταστροφική τρέλα των κυβερνητών τους οι οποίοι, δια φωτιάς και σιδήρου προσπαθούν να παραδώσουν τον πολιτισμό του Racine, του Shakespeau του Dante και του Goethe στις μογγολικές ορδές τις φανατισμένες από το επαναστατικό και ιουδαϊκό αλκοόλ. Ιδού το ασυγχώρητο παραλήρημα της Αγγλίας".

Όμως η πορεία του πολέμου εξελισσόταν με τον τρόπο που είναι σε όλους γνωστό. Το φθινόπωρο του 1942, ενώ οι Γερμανοί και οι Ιταλοί σταμάτησαν στο Στάλινγκραντ και στο El Alamein οι Αμερικάνοι αποβιβάζονταν στην Βόρειο Αφρική. Οι τοπικές γαλλικές δυνάμεις της Βορείου Αφρικής, μετά από μία προσποιητή άμυνα, κάνανε κοινό μέτωπο με τους εισβολείς. Η χλιαρότης του Vichy απέδωσε τους καρπούς της και οι Γερμανοί επεκτείνουν την κατοχή σε ολόκληρη την Γαλλική χώρα. Η οργή των ανθρώπων του Vichy ξεχειλίζει, και το ηθικό για συνέχεια του αγώνα πέφτει. Ο Brasillach, ο οποίος δεν θρέφει ψευδαισθήσεις πια, ως προς την κατάληξη του πολέμου, σ' ένα αρθρο του με τίτλο Χειμερινό Ηλιοστάσιο, που δημοσιεύθηκε τα Χριστούγεννα του 1942, αναλύει τις απόψεις του:

"Δεν νοιαζόμαστε για μας -γράφει- σ'αυτή την αβεβαιότητα της αυγής που το τσουχτερό κρύο παραλύει τα δάχτυλα, ώστε να εγκαταλείψουμε τον αγώνα ή να μετανοιώσουμε. Νοιαζόμαστε, περισσότερο από ποτέ, να παραμείνουμε πιστοί σ' αυτό που υπήρξε το Δίκαιο, και που συνεχίζει να παραμένει ακόμη.

Και το Δίκαιο δεν βρίσκεται από την πλευρά των παλιών ψευδαισθήσεων της δημοκρατίας, της δεξιάς ή της αριστεράς, δεν βρίσκεται από την πλευρά του εγγλέζικου κεφάλαιου ή του σοβιετικού τρόμου: το δίκαιο βρίσκεται σ' αυτή την γηραιά γωνιά της Ευρώπης απ' όπου ξεκίνησε εδώκαι τρείς χιλιάδες χρονια, ο Λευκός πολιτισμός, κατοικεί στην θέληση ενός κόσμου στον οποίο το δίκαιο και η δύναμις θα βασιλέψουν, αδιαφιλονίκητα, το ένα δίπλα στον άλλο. Είναι στην επανάσταση του 20ου αιώνα. Με τον ερχομό του νέου έτους, ας μήν τρέφουμε ψευδαισθήσεις, αλλά το σημαντικώτερο είναι ότι δεν θέλουμε να χάσουμε την πίστη μας στην ζωή". Εξ' άλλου ο Brasillach μπορεί εύκολα να φαντασθεί τι θα συνέβαινε αν το αντιμπολσεβικικό τείχος ράγιζε. Η νίκη των αγγλοαμερικάνων θα εσήμαινε τον θρίαμβο του κομμουνισμού και αυτός, που επισκέφθηκε προσωπικά τους τάφους του Katyn, όπου βρίσκονται τα σώματα δέκα χιλιάδων πολωνών αξιωματικών που εκτελέσθηκαν από τους σοβιετικούς εξ επαφής, μπορεί να κρίνει το μέγεθος της τρομερής απειλής. Το μέλλον των Elites της Ευρώπης προκαθορίζεται από την τρομακτική τύχη εκείνων των δέκα χιλιάδων, των οποίων τα πτώματα επιμένουν να διαδηλώνουν την πραγματικότητα του κομμουνισμού. Ο Brasillach αφού σταμάτησε για λίγο στην περιγραφή των τάφων του Katyn, που επισκέφθηκε σαν εκπρόσωπος του "ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΥ" συμπεραίνει: "Αυτοι οι αντιμπολσεβίκοι αξιωματικοί δεν κοιμούνται μόνοι τους. Στο πλευρό τους κοιμούνται μαζί τους δεκάδες χιλιάδες ρώσων. Αν η άμυνα της Δύσης ράγιζε, οι κόκκινοι πιστοί θα "κοιμόντουσαν" δίπλα στους πλούσιους γκωλικούς και στους χλιαρούς και μετανοημένους συνεργάτες. Και η βρώμα του Katyn θα απλωνόταν πέρα από το Φοντενεμπλώ και την πεδιάδα του Loire". Είναι μια μεγάλη προφητεία: ένα χρόνο αργότερα, μετά την εισβολή των Αγγλοαμερικάνων στην Γαλλία, οι κομμουνιστές θα αρχίσουν ένα ανθρωποκυνηγητό στον άνθρωπο, που σύμφωνα με τις επίσημες δηλώσεις ενός μεταπολεμικού υπουργού, θα κοστίσει την ζωή σε εκατό χιλιάδες γάλλους.

Αλλά βαδίζουμε ήδη προς το τέλος. Στο 1943 ο Brasillach απογοητευμένος από την πολιτική, αποσύρεται προοδευτικά από την δημοσιογραφία για να αφοσιωθεί στην δουλειά του συγγραφέα. Όμως παρ' όλα αυτά τα χρόνια του πολέμου δεν υπήρξαν άγονα γι' αυτόν. Στα 1939 εκυλοφόρησε ένα καινούργιο μυθιστόρημα, "Τα επτά χρώματα", το οποίο το 1943 ακολούθησε ένα άλλο, "Ο εκπορθητής". Μια ποιητική συλλογή θα δει το φως το 1944. Η αποχώρησή του από την ενεργό πολιτική θα προκαλέσει διάφορα σχόλια. Τον κατηγόρησαν για υποχωρητικότητα, για ηττοπάθεια, ακτηγορίες στις οποίες απάντησε με μεγάλη αξιοπρέπεια.

Στις 6 Ιουνίου 1944 οι Σύμμαχοι αποβιβάζονται στην Νορμανδία. Τον Αύγουστο τα άρματα τους σπάζουν και τις τελευταίες αμυντικές γερμανικές θέσεις κατά μήκος των δρόμων που οδηγούν στο Παρίσι. Στην πόλι ξεσπάει μια εξέγερση των ανταρτών. Δολοφονούν και εκτελούν χωρίς διάκριση. Ο Brasillach νοικιάζει ένα δωμάτιο στο οποίο αναγκάζεται να παραμείνει μερικές μέρες χωρίς να βγεί καθόλου.

Στις 25 Αυγούστου γίνεται η "απελευθέρωση" του Παρισιού. Συγχρόνως φθάνουν τα πρώτα νέα για το νέο πολιτικό κλίμα μίσους και εκτελέσεων. Θέλουν να πείσουν τους Γάλλους "ότι οι ευφυιέστεροι επιχειρηματίες, οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες, οι μεγαλύτεροι συγγραφείς ήσαν προδότες". Ξεφεύγοντας από την έρευνα των δημοκρατικών περιπόλων, που αναζητούσαν ελεύθερους σκοπευτές, (τους οποίους σταμάτησε η θυρωρός λέγοντας: "Σ' αυτό το δωμάτιο μένει μόνον ένα τίμιο παιδί. Δεν θα θέλατε να το ενοχλήσετε;"), ο Brasillach αλλάζει κατοικία και καταφεύγει στο σπίτι φίλων: Αλλά όταν μαθαίνει ότι στη Sens συλλάβανε την μητέρα του παραδίνεται για να την ελευθερώσουν. Στις αρχές τον φυλακίσανε στο στρατόπεδο του Noisyle Sec όπου μαθαίνει με φρίκη το χρονικό των σφαγών και των βδελυρών αντιποίνων στους αντικομμουνιστές μαχητές. Μετά από ένα μήνα μεταφέρθηκε στη Fresnes. Εκεί μ' ένα μολυβάκι, που τόδωσε η τύχη, γράφει τα τελευταία του έργα, "Poemes de Fresnes"—ποιήματα από την φυλακή της Fresnes—, το "Γράμμα σ' έναν στρατιώτη της τάξης του 1940", και το "Chenier", μια ανάλυση για τον ποιητή που αποκεφαλίσθηκε από την επανάσταση και ο οποίος έμελλε να προείδει "την δηλητηρίαση ενός μεγάλου έθνους εξαναγκασμένου να διαλέξει μεταξύ Ιεροεξεταστώνκαι Ιακωβίνων".

Στους τοίχους τουκελιού του βρίσκονται χαραγμένα τα ονόματα όσων προηγήθηκαν από αυτόν, οικαταδιωκόμενοι του χθεςκαι του σήμερα. Αυτούς σκέφτεται ο Brasillach, θυσία σε μια μελλοντική γαλλική συμφιλίωση.

Στις 19 Ιανουαρίου 1945ο Brasillach βρίσκεται μπροστά τους δικαστές του κατηγορούμενος για εσχάτη προδοσία. Υπερασπίζεται με αξιοπρέπεια και κουράγιο την τιμή του. Ο δικηγόρος Isorni τον υπερασπίζεται με θαυμαστό τρόπο, αλλά επί ματαίω. Λίγη σημασία έχει ότι δεν συμμετείχε σε κανένα πολιτικό κόμμα, λίγη σημασία έχει ότι περιόρισε τις δραστηριότητές του συνεργασίας στην δημοσίευση άρθρων στην εφημερίδα. Αυτά τα άρθρα, τονίζει ο δημόσιος κατήγορος Reboul "κάναν περισσότερο κακό στην αντίσταση από ένα τάγμα της Wehrmacht". Το δικαστήριο τον καταδικάζει σε θάνατο. "Ντροπή σας! φωνάζει κάποιος θεατής. " Οχι, είναι τιμή μου" δηλώνει έτοιμος ο Brasillach.

Περνούν οι τελευταίες ημέρες. Οι άνθρωποι των γραμμάτων, από τους πιο διάσημους μέχρι τους πιο αφανείς, μεσολαβούν για την ζωή του Brasillach. Ο Valery, ο Mauriac, ο Claudel, ο Anouilh, ο Camus, ο Gabriel Mariel, ο Honegger, ο Danierl Rops, ο Costeau και πολλοί άλλοι στέλνουν μια αίτηση χάρης υπογεγραμμένη στον στραγηγό De Gaulle. Παρ' όλα αυτά ο Brasillach συνεχίζει, μερα με τη μέρα, το ποιητικό του έργο, το λυρικό χρονικό των τελευταίων ημερών της ζωής του. Θα παραμείνει αλυσοδεμένος στο κελί του, υπερήφανος για την υπευθυνότητα του σαν φασίστας και συγγραφέας.

Στις 6 Ιανουαρίου 1945 ο Robert Brasillach οδηγήθηκε στον τόπο της εκτέλεσης. Πριν πάει ζητάει να μιλήσει στον κυβερνητικό επίτροπο Reboul, τον άνθρωπο που συνετέλεσε να καταδικασθεί σε θάνατο. "Δεν σας κρατώ κακία κύριε Reboul", λέει ο Brasillach στον αμήχανο υπάλληλο, και μετά από ένα σύντομο διάλογο, του ζητάει να του σφίξει το χέρι.

Μετά ανοίγει μόνος του την πόρτα του κελιού του και λέει στους φρουρούς που στέκονται έξω:

"Κύριοι, νάμαι στην διάθεσή σας!".

Τα βήματά του ακούγονται στα γκρίζα πλακάκια του διαδρόμου της φυλακής.Περνώντας μπροστά από τα κλεισμένα κελιά στέλνει έναν τελευταίο χαιρετισμό στους συντρόφους που μένουν:

"Εις το επανιδείν Beraud!
Εις το επανιδείν Combelle!"

Ο τελευταίος αποχαιρετισμός αντηχεί μέσα στην σκοτεινή ατμόσφαιρα. Οδηγήθηκε στο άστρο του Montrouge και δέθηκε στον πάσαλλο. Ακόμη και τότε στρέφεται χαμογελώντας στον δικηγόρο Isorni σαν νάλεγε:

"Να, έγινε κι' αυτό!"

Το πρόσωπό του είναι χλωμό πάνω από το κόκκινο μαντήλι στο λαιμό του αλλά το ηθικό του είναι υψηλό, υπερήφανο.

"Κουράγιο",
φωνάζει στο εκτελεστικό απόσπασμα που παίρνει θέση.

Μετά: "Ζήτω η Γαλλία!"

Ακούγεται η ριπή!

Ένας αξιωματικός τρέχει μέσ' το σκοτεινό πρωινό για να δώσει το χαριστικό χτύπημα.

Είναι 9,38 τις 6 Φεβρουαρίου 1945.

Η Ευρώπη βρίσκεται στο απόγειο της αγωνίας της.

ADRIANO ROMUALDI

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΥΡΚΙΣΜΟΥ

Είναι γνωστό ότι η Τουρκία ποτέ δεν έπαψε να έχει φιλοδοξίες ανασύστασης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τόσο προς Ανατολάς όσο και προς Δυσμάς. Τα γεγονότα στη Βουλγαρία, στην Ελλάδα, στην Κύπρο και στην ΕΣΣΔ δείχνουν ότι αυτές οι φιλοδοξίες προωθούνται βάσει σχεδίου, έτοιμες να εκμεταλλευθούν κάθε ευκαιρία. Πριν ένα μήνα ο Τούρκος υπουργός Προεδρίας μίλησε για εκατοντάδες εκατομμυρίων Τούρκων και προέβλεψε την δημιουργία πολλών κρατών στην ΕΣΣΔ, ακόμη και στην Κίνα, με σημαία τους την Τουρκική. Παντού όπου υπάρχουν μουσουλμάνοι η Άγκυρα προσπαθεί να τους καλλιεργήσει τουρκική συνείδηση, όπως κάνει και με τους Πομάκους της Θράκης, οι οποίοι αν και καθαρότατοι Έλληνες χάρις στην αδιαφορία του κράτους εκτουρκίζονται σιγά σιγά. Η Άγκυρα δεν διστάζει να επεμβαίνει και να απειλεί κάθε χώρα όπου υπάρχουν μουσουλμάνοι, μη φοβούμενη τίποτα και κανέναν, ούτε και αυτή ακόμη την Σοβιετική υπερδύναμη. Ας τα βλέπουν αυτά οι δικοί μας πολιτικοί που συνεχώς συμβουλεύουν ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση, και δεν τολμούν ούτε το όνομα της Τουρκίας να αναφέρουν μιλώντας για προβλήματα με γείτονα χώρα.

Πριν λίγες μέρες πέθανε ο Έλληνας Άγγελος Σολακίδης, 51 χρόνων, ο οποίος είχε τραυματισθεί θανάσιμα από Τούρκο μέσα στο νοσοκομείο της Κομοτηνής ενώ κοιμόταν. Η κηδεία του έγινε σε απομακρυσμένη εκκλησία της Κομοτηνής για να μην προκληθούν επεισόδια, ενώ κανένας πολιτικός δεν δήλωσε τίποτα, ούτε καν του στάλθηκαν συλλυπητήρια για στην οικογένειά του. Πλήρως αυτοσυγκράτηση και ψυχραιμία από όλους τους πολιτικούς μας, που αυτές τις μέρες είναι απασχολημένοι με τα προεκλογικά τους "καθήκοντα". Αντιθέτως την ιδια μέρα διαβάσαμε τη δήλωση του Κύπριου κυβερνητικού εκπροσώπου για το θέμα της δίκης του σπουδαστή Νίκου Νικολάου που συνελήφθη από Τούρκους ενώ ζωγράφιζε την Ελληνική σημαία στον κατεχόμενο τομέα της Λευκωσίας. Δήλωσε λοιπόν ότι: "η κυβέρνηση πιστεύει ότι πρέπει να αποφευχθούν εκδηλώσεις και ενέργειες που θα έχουν ως αποτέλεσμα να μην επιτευχθεί ο στόχος της απελευθέρωσης του συλληφθέντος φοιτητού". Πλήρης συμφωνία "δράσεως" Αθήνας-Λευκωσίας.

"Ο φόβος είναι κακός σύμβουλος" λέει ο λαός μας. Για να μην ξυπνήσουμε κάποια μέρα και δούμε στα δημόσια κτίρια της Θράκης μας τουρκικές σημαίες και τα σπίτια των Ελλήνων σημαδεμένα με σταυρούς (όπως έγινε σε πόλεις της Βουλγαρίας όπου ζούνε Τούρκοι), ένας είναι ο δρόμος. Αυτός που πρότεινε ο τούρκος πρωθυπουργός Ακκουζούτ όταν ρωτήθηκε για τους ομοεθνείς του της Θράκης "εμείς θέλουμε να έλθουν εδώ να μοιρασθούν την σούπα μας". Ας τους στείλουμε λοιπόν να μοιρασθούν την σούπα μαζί τους ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΑΚΗ ΜΑΣ.

ΜΕΙΩΣΗ ΘΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΥΝΤΙΚΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ

"Θα μειωθεί σημαντικά η διάρκεια της στρατιωτικής θητείας, χωρίς βέβαια να ελαττωθεί η μαχητική ικανότης των Ενόπλων Δυνάμεων" ανακοίνωσε ο αρμόδιος υπουργός.

Θα μειωθούν επίσης, στα πλαίσια των μέτρων για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, κατά 40 έως 50 δισεκατομμύρια δραχμές τα ποσά για τις στρατιωτικές μας δαπά-

νες, χωρίς πάλι να μειωθεί (όπως μας διαβε-βαίωσαν) το αξιόμαχον του στρατού.

Αφού οι πολιτικάντηδες δεν μπορούν να δώσουν προεκλογικές παροχές σε χρήματα, μιας και τα έχουν κατασπαταλήσει, βρίσκουνε την εύκολη λύση της μείωσης της θητείας, όπου όλοι συμφωνούν. Και αφού δεν τολμούν να εξοικονομήσουν χρήματα από την πάταξη της φοροδιαφυγής, από τα δισ. που σπαταλούνται στα εκλογικά πανηγύρια, από τους παχυλούς βουλευτικούς μισθούς και προνόμια, από τις χιλιάδες τους αργόμισθους που οι ίδιοι διόρισαν, βρίσκουν πάλι την εύκολη λύση στο να περικόψουν τις αμυντικές δαπάνες, γνωρίζοντας ότι κανείς δεν θα διαμαρτυρηθεί. Και για να καθησυχάσουν την ήδη εφησυχασμένη συνείδηση του ελληνικού λαού μιλούν για αναδιάρθρωση του στρατού που θα εξισορροπήσει δήθεν την μείωση του προσωπικού και των δαπανών. Και προσπαθούν να μην σκέφτονται ότι η Τουρκία διπλασίασε φέτος τις στρατιωτικές της δαπάνες, και που φυσικά δεν είναι αμυντικές αλλά επιθετικές.

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ

Και αφού ο στρατός χρησιμοποιείται πια για προεκλογικές παροχές προς τους ψηφοφόρους, παράξενο θα ήταν να μην επωφεληθούν και οι ίδιοι οι βουλευτές. Έτσι οι "πατέρες του έθνους" ψήφισαν ένα ακόμη προνόμιο για τον εαυτό τους. Δεν τους έφθαναν τόσα προνόμια όπως η βουλευτική ασυλία που τους εξασφαλίζει την ατιμωρησία για οτιδήποτε κάνουν, φθηνά αυτοκίνητα, ταξίδια, παχυλοί μισθοί, πολυθεσία, αποσπάσεις δημοσίων υπαλλήλων για να τους υπηρετούν, και τόσα άλλα. Αποφάσισαν ότι δικαιούνται και αναβολή από τον στρατό! Δεν τους ήταν αρκετό που πολλοί απ' αυτούς έχουν εξαγοράσει τη θητεία τους ή έχουν δήθεν υπηρετήσει σε ξένες χώρες ή σε κάποιο γραφείο στην Αθήνα χωρίς να έχουν πιάσει ποτέ όπλο. Όχι θέλουν το ρουσφέτι για αυτούς να ψηφισθεί και να γίνει νόμος του κράτους. Αλλά στην Δημοκρατία τα πάντα συμβαίνουν ανάποδα. Ενώ η λογική λέει ότι για να κατέχει κάποιος δημόσια θέση πρέπει πρώτα απ' όλα να έχει κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα, η λογική της Δημοκρατίας λέει ότι η θέση αυτή του εξασφαλίζει την απαλλαγή του από την θητεία (διότι στην ουσία απαλλαγή από τον στρατό δίνει αυτός ο νόμος), ώστε να ασχοληθεί με τα "σοβαρά" ψηφοθηρικά του καθήκοντα. Μπορεί όμως να υπηρετούν στο στρατό οι άλλοι που τους ψηφίζουν και το πρώτο πράγμα που τους υποχρεώνουν να κάνουν είναι να ορκισθούν πίστη σ' αυτό το θαυμάσιο πολίτευμα.

Πόλεμος, ναρκωτικά και ΣΙΑ

ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ 27.2.1990

ΕΝΑ πραγματικό «Ντοκουμέντο» σχετικά με τα όπλα, τα ναρκωτικά και τη ΣΙΑ προβάλλει από την ομώνυμη σειρά η ΕΤ-1 απόψε στις 00.35 μετά τα μεσάνυχτα.

Στην εκπομπή υπάρχουν συγκλονιστικές αποκαλύψεις για το σκοτεινό ρόλο της ΣΙΑ προβάλλει από την ομώνυμη σειρά η ΕΤ-1 απόψε στις 00.35 μετά τα μεσάνυχτα.

Στην εκπομπή υπάρχουν συγκλονιστικές αποκαλύψεις για το σκοτεινό ρόλο της ΣΙΑ στη διακίνηση των ναρκωτικών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η περίπτωση του πρώην στρατηγού Νοριέγκα. Ο οποίος εισέπραττε εκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο από το κολομβιανό καρτέλ κοκαΐνης και συγχρόνως πληρωνόταν τακτικά από τη ΣΙΑ.

Το ντοκιμαντέρ ερευνά τις κατηγορίες που αναφέρουν ότι η ΣΙΑ χρησιμοποίησε εμπόρους ναρκωτικών και χρήματα από ναρκωτικά, για να χρηματοδοτήσει μυστικούς πολέμους. Επίσης ασχολείται με δύο από τις μεγαλύτερες μυστικές επιχειρήσεις της ΣΙΑ.

Το αφιερώνουμε εξαιρετικά στους φανατικούς ζηλωτές του νεο - ή παλαιό - φιλελευθερισμού και της "Μεγάλης των Πατρίδος" (ΗΠΑ). Για όλους τους άλλους ας δείχνει ότι ο δρόμος της Αλήθειας και της Ζωής, δυστυχώς ή ευτυχώς δεν περνάει απ' τον στυγνό Καπιταλισμό!

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑΛΛΙΑ

Τον τελευταίο καιρό το Εθνικό Μέτωπο του Le Pen σημείωσε μια σειρά από εκλογικές επιτυχίες σ' ολόκληρη τη Γαλλία που δείχνουν ότι το κίνημα βρίσκεται στα πρόθυρα μιας αποφασιστικής ανόδου. Σε πρόσφατη δημοσκόπηση στη χώρα αυτή τέθηκε το ερώτημα ποιος είναι ο καταλληλότερος πολιτικός για να λύσει το πρόβλημα των ξένων μεταναστατών. Οι περισσότεροι από τους ερωτόμενους υπέδειξαν τον Le Pen.

Στις 3 Δεκεμβριου 1989 το Ε.Μ. είχε τη μεγαλύτερη έως τώρα επιτυχία του. Η χήρα του γενικού γραμματέα του κινήματος J.-P. Hirbois, Marie-France Hirbois κέρδισε την έδρα της περιοχής Dreux (ΝΔ του Παρισιού) με ποσοστό 61,7%. Αντιμέτωπες με την υποψήφιο του Ε.Μ. ήταν όλες οι άλλες πολιτικές δυνάμεις που είχαν συμπήξει κοινό "αντιφασιστικό" μέτωπο και υποστηρίζόντουσαν από όλα σχεδόν τα μέσα μαζικής πληροφορήσεως. Η αιτία αυτής της μεγάλης νίκης του Ε.Μ. πρέπει φυσικά να αναζητηθεί στην ογκούμενη δυσαρέσκεια των Γάλλων απέναντι στο πρόβλημα των ξένων μεταναστατών, ένα πρόβλημα για το οποίο οι υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις της χώρας όχι μόνο δεν κάνουν τίποτα γία να το αντιμετωπίσουν, αλλά ούτε καν την ίδια την ύπαρξή του παραδέχονται.

Σε μια εκλογική περιφέρεια της Μασσαλίας η υποψήφιος του Ε.Μ. Marie-Claude Roussel απέσπασε το 33% των ψήφων και την δεύτερη θέση. Στις προηγούμενες εκλογές στην ίδια περιφέρεια, το 1988 είχε πάρει μόνο το 20%. Τέλος, σε μια τρίτη εκλογική περιφέρεια όπου έγιναν επαναληπτικές εκλογές, στο Salon της Προβηγγίας, ο υποψήφιος του Ε.Μ. ξεπέρασε σε αριθμό ψήφων τον υποψήφιο των σοσιαλιστών. Ας σημειωθεί ότι οι σοσιαλιστές κέρδιζαν την έδρα της περιοχής αυτής τα προηγούμενα 50 χρόνια.

Αν σκεφθεί κανείς ότι η Γαλλία μπορεί άνετα να χαρακτηρισθεί μεγάλη... Ισλαμική χώρα (με 3 εκατομμύρια Μωαμεθανούς στον πληθυσμό της!), κατανοεί ότι η αντίσταση των Γάλλων στη φυλετική τους αλλοτροίωση δεν μπορεί παρά να αυξάνεται. Και ο μοναδικός φορέας των ελπίδων τους είναι τη στιγμή αυτή ο Le Pen.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΗ)

* Κατά το τελευταίο τους συνέδριο, που έγινε στα τέλη του προηγούμενου έτους στο Rosenheim, οι Ρεπουμπλικάνοι έδωσαν στη δημοσιότητα την καινούρια έκδοση του προγράμματός τους η οποία δεν διαφέρει πολύ από τα όσα έως σήμερα έχουν διακηρύξει. Ο αρχηγός του REP, Franz Schönhuber, διακήρυξε την αποφασιστικότητά τους να επιδιώξουν την επανένωση της Γερμανίας στα σύνορα του 1937 και δήλωσε ότι το κόμμα θα έχει βουλευτές στην επόμενη βουλή της Δ. Γερμανίας.

Οι Ρεπουμπλικάνοι θέλουν να πά-

ρουν μέρος και στις γενικές εκλογές της 6ης Μαΐου στην Α. Γερμανία οι οποίες θα είναι, υποτίθεται, ελεύθερες. Όμως το καθεστώς της Α. Γερμανίας (αλλά και αυτό της Δυτικής) δηλώνει ότι δεν πρόκειται ν΄ αφήσει το REP να πάρει μέρος στις εκλογές. Είναι βέβαιο πως ο αριθμός των υποστηρικτών των Ρεπουμπλικάνων στην Ανατολική Γερμανία είναι κατά πολύ υψηλότερος απ΄ ότι στη Δυτική. Κατά πληροφορίες, έχουν ήδη οργανωθεί πυρήνες των Ρεπουμπλικάνων στην Ανατολική Γερμανία. Όμως η είσοδος στη χώρα έχει απαγορευθεί στον Franz Schönhber.

Τον τελευταίο καιρό το REP είχε περάσει μια σειρά κλυδωνισμών που οφείλονταν σε έριδες μεταξύ ορισμένων στελεχών του. Από τις έριδες αυτές είχαν σπεύσει να επωφεληθούν όλοι όσοι κάνουν πόλεμο στο κόμμα και ιδιαίτερα τα δημοσιογραφικά τραστ "Spiegel" και "Stern" τα οποία έδιναν στο κοινό την εντύπωση ότι το κόμμα έχει περίπου διαλυθεί. Αλλά τώρα η κατάσταση φαίνεται να έχει ξεκαθαρίσει με την τοποθέτηση νέου επικεφαλής στις περιοχές της Β. Ρηνανίας - Βεστφαλίας και της Κάτω Σαξωνίας.

* Ο καθηγητής Hermann Oberth, γνωστός σαν "πατέρας των διαστημικών ταξιδιών" πέθανε σε ηλικία 95 ετών στη Νυρεμβέργη. Από το 1922 ήδη, με τη μελέτη του "Οι κινητήρες αεριωθήσεως στο διαστημικό χώρο" έθεσε τις βάσεις για την κατασκευή όλων των διαστημικών οχημάτων, μέχρι σήμερα. Όταν είχε υποβάλει τη μελέτη του αυτή για την απόκτηση διδακτορικού τίτλου είχε απορριφθεί σαν τελείως ουτοπική. Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου εργάστηκε στο κέντρο ερευνών του Reenemünde σε όλα τα προγράμματα πυραύλων του Γ΄ Ράιχ.

Μετά τον πόλεμο αρνήθηκε να συνεργασθεί με οποιονδήποτε από τους νικητές και αφοσιώθηκε στις δικές του μελέτες πάνω στη Φυσική υψηλών ενεργειών οι οποίε ως σήμερα δεν έχουν έρθει στη δημοσιότητα. Ένθερμος Εθνικοσοσιαλιστης ο ίδιος, προκάλεσε πολλές φορές τις επιθέσεις εναντίον του από το μεταπολεμικό κατεστημένο.

Η.Π.Α.

* Στην πόλη Gainesville της Georgia έγινε πρόσφατα συγκέντρωση δύο περίπου χιλιάδων Αμερικανών πατριωτών που είχε σκοπό να υποστηρίξει τον αγώνα των κατοίκων της πόλεως εναντίον των παράνομα εγκατεστημένων ξένων, κυρίως από το Μεξικό, που έφτασαν να αποτελούν το 30% του πληθυσμού.

Στην συγκέντρωση μίλησαν πολλοί από τους ηγέτες των Λευκών της Αμερικής, όπως ο Richarc Butter, ο David Holland, ο Ed Fields κ.α.

* Σε αραιά χρονικά διαστήματα εμφανίζονται διάνοιες που αλλάζουν την εικόνα του κόσμου. Ο Δρ. William Shockley ήταν μια απ΄ αυτές τις διάνοιες. Κάτοχος του Βραβείου Νόμπελ ως επικεφαλής της επιστημονικής ομάδος που ανακάλυψε το τρανζίστορ, τον πρόδρομο των ημιαγωγών που άλλαξαν κάθε επιστημονική και τεχνική δραστηριότητα, δεν επαναπαύθηκε σ΄ αυτό αλλά, σαν γνήσια μεγαλοφυΐα, ασχολήθηκε και με άλλους επιστημονικούς τομείς και κυρίως με την έρευνα των διανοητικών διαφορών ανάμεσα στις ανθρώπινες φυλές. Η έρευνά του αυτή τον οδήγησε στη διατύπωση συγκεκριμένων προτάσεων ευγονικής για τη σωτηρία της Λευκής Φυλής αλλά και προκάλεσε εναντίον του χολερικές επιθέσεις όλου του πολυφυλετικού συμφερτού που ελέγχει το κράτος-τέρας που είναι σήμερα οι Η.Π.Α.

Ο Shockley γεννήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1910 στο Λονδίνο από Αμερικανούς γονείς. Ο πατέρας του ήταν με-

ταλλειολόγος μηχανικός. Λίγο μετά τη γέννηση του William η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο Palo Alto της Καλιφόρνια όπου ο ίδιος έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Απεφοίτησε από το MIT και προσελήφθη ως ερευνητής στα εργαστήρια Bell. Ο Schockley ήταν επικεφαλής μιας ομάδας ερευνητών που προσπαθούσαν να βρουν πρακτικές χρήσεις για τους ημιαγωγούς. Το ερευνητικό πρόγραμμα συναντούσε μεγάλες δυσκολίες και, χωρίς την αδάμαστη επιμονή του Shockley, θα είχε εγκαταληφθεί.

Στις 17 Νοεμβρίου 1947 το τρανζίστορ δούλεψε για πρώτη φορά. Η σημασία του γεγονότος αυτού δεν έγινε κατανοητή τότε· μόνο στις 1 Ιουλίου 1948 δημοσιεύθηκε μια μικρή παράγραφος σχετικά μ΄ αυτό στους Τάϊμς της Ν. Υόρκης. το τρανζίστορ εξελίχθηκε στα σημερινά μικροκυκλώματα ημιαγωγών που, άμεσα ή έμμεσα, επιδρούν στην καθημερινή ζωή όλων μας. Ο Shockley ίδρυσε το Εργοστήριο Ημιαγωγών Shockley το οποίο γέννησε ολόκληρη την Βιομηχανία ημιαγωγών της περίφημης Silicon Valley.

Ο Shockley έγινε αριστίνδην καθηγητής της ηλεκτρολογίας στο πανεπιστήμιο Sanford. 'Αρχισε τότε μια έρευνα που θα κρατούε 25 χρόνια για τους λόγους της μεγάλης καθυστερήσεως των νέγρων στην Αφρική και στην Αμερική. Ήθελε να μάθει γιατί οι νέγροι είχαν τόσο κατώτερες επιδόσεις στα τεστ του διανοητικού πηλίκου (IQ). Ο Shockley έβγαλε το συμπέρασμα ότι οι νέγροι είναι γενετικά διαφορετικοί από τους Λευκούς και ότι η κατώτερη ευφυΐα τους είναι κληρονομική.

Προειδοποίησε ότι το υποπρολεταριάτο των νέγρων αυξάνεται με τόσο ραγδαίο ρυθμό που απειλεί την ύπαρξη του πολιτισμού στην Αμερική.Πίστευε επίσης ότι οσαδήποτε χρήματα να δοθούν από την κυβέρνηση θα ήταν αδύνατο να ξεπεραστεί η κληρονομική κατωτερότητα των νέγρων. Δήλωσε πως έβλεπε σαν μοναδική λύση την στείρωση όσων νέγρων δέχονταν, με αμοιβή κάποιο χρηματικό ποσό.

Ο Shockley πίστευε πάντοτε πως η έρευνά του πάνω στο φυλετικό πρόβλημα ήταν πολύ σημαντικότερη από την εργασία του στους ημιαγωγούς. Είχε δηλώσει: "Δε νομίζω πως θα πρέπει να δίνεται τον οποιονδήποτε το δικαίωμα να αποκτήσει παιδιά εάν είναι φανερό ότι είναι μοιραίο τα παιδιά αυτά να είναι μειονεκτικά ή καθυστερημένα".

Αν και ο Shockley είχε περάσει πια τα 60, ανέλαβε να πληροφορήσει ολόκληρη την Αμερική για τα αποτελέσματα των ερευνών του με μια σειρά από διαλέξεις. Μίλησε σε πολλά πανεπιστήμια και μερικές φορές έπεσε θύμα επιθέσεων των νέγρων και του υποκόσμου.

Ο Shockley πέθανε πρόσφατα, σε ηλικία 79 ετών από καρκίνο του προστάτη. Η γυναίκα του δήλωσε πως συνέχιζε τις φυλετικές μελέτες του μέχρι την τελευταία ημέρα της ζωής του και ότι σκοπεύει να εκδώσει όλο το τεράστιο έργο του πάνω στο φυλετικό ζήτημα.

ΙΤΑΛΙΑ

Το 16ο συνέδριο του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (M.S.I.) που έλαβε χώρα τις πρώτες ημέρες του 1990 στο Rimini εξέλεξε σαν νέο πρόεδρο του κινήματος τον Pino Rauti. Ο 63χρονος σήμερα Rauti είναι, κατά γενική ομολογία, ο αξιώτερος για τη θέση αυτή, αφού για δεκαετίες ολόκληρες ξεχώριζε σαν ο υπ΄ αριθ. 1 αγωνιστής των ιταλικών πατριωτικών δυνάμεων.

Ο Rauti ήταν πάντοτε υπέρ των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων - οι οποίες εξάλλου δίνουν και τους περισσότερους ψηφοφόρους στο M.S.I. - και δήλωσε μετά τη νίκη του ότι προτίθεται να προσα-

νατολίσει ολόκληρη την πολιτική του κινήματος προς την κατεύθυνση των τάξεων αυτών.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Η "Χρυσή Αυγή" παρουσιάζει για πρώτη φορά στην Ελλάδα το κείμενο μιας συνεντεύξεως του αρχηγού του κινήματος Pamyat, Dimitri Vasilyev. Η συνέντευξη δόθηκε στα τέλη του περασμένου χρόνου σε ανταποκριτή ενός ολλανδικού χριστιανικού περιοδικού. Λόγω ελλείψεως χώρου, δεν δημοσιεύουμε ολόκληρο το κείμενο της συνεντεύξεως, αλλά μόνο τα κυριώτερα σημεία του.

Ο υπότιτλος του εντύπου οργάνου του Pamyat λέει: "Πατριώτες όλων των χωρών ενωθείτε!". Είναι το σύνθημα του μεγαλύτερου αντισιωνιστικού κινήματος της γης. Το Pamyat ("Μνήμη") είναι ακόμη ένα κίνημα φιλοευρωπαϊκό, πανσλαβιστικό και αμετακίνητα φυλετικό. Έχει 50.000 μέλη. Τα στελέχη του είναι διανοούμενοι οι οποίοι έχουν χάσει σχεδόν όλοι τις θέσεις τους στα πανεπιστήμια λόγω της αντιθέσεώς τους με το σοβιετικό σύστημα, τον πολυφυλετισμό και τον κοσμοπολιτισμό. Το Pamyat έχει επίσης μεγάλη εκδοτική δραστηριότητα. Η κεντρική θέση του είναι ότι η Οκτωβριανή επανάσταση ήταν αντιρωσική και ότι το σοβιετικό σύστημα ήταν και είναι καταστροφικό.

Ιδού τώρα η περίληψη του κειμένου της συνεντεύξεως.

Δημοσιογράφος: Στο αρχηγείο του Pamyat, ένα παλιό κτίριο στο κέντρο της Μόσχας μπορεί κανείς να δει τα σύμβολα της Ρωσίας και της Χριστιανοσύνης.

Vasilyev: Καλώς ήλθατε στην αγαπημένη μας πόλη, στην αγαπημένη μας πατρίδα.

Δ: Ο Vasilyev είναι ένας πολύ μεγαλόσωμος άνδρας. Μαζί μας στο δωμάτιο είναι τρία ακόμη στελέχη του κινήματος. (Συνεχίζει περιγράφοντας την πατροπαράδοτη ρωσική φιλοξένεια).

V:...Είμαστε πολλοί. Στη Μόσχα μόνο έχουμε 20.000 ενεργά μέλη. Έχουμε σε 40 ακόμη πόλεις. Η επέκτασή μας συνεχίζεται. Ο σκοπός μας είναι δίκαιος: να απελευθερωθούμε από τις ξένες επιρροές· να σώσουμε τη Ρωσία.

Έχουμε πολλούς εχθρούς και γι' αυτό πρέπει να αγωνιζόμαστε συνέχεια. Για τον λόγο αυτό αλλάξαμε την αρχική μας ονομασία. Δεν είμαστε πια "ένωση", αλλά "μέτωπο".

Δ: Γιατί δημιουργήθηκε το Pamyat;

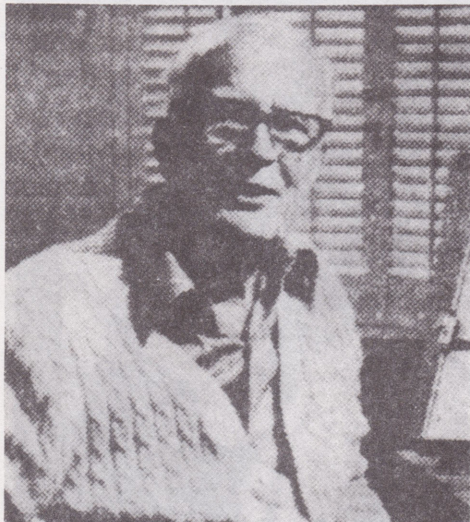
V: Το κίνημά μας γεννήθηκε σαν αποτέλεσμα της συνεχιζόμενης καταστροφής της κουλτούρας μας. Δεν μπορούσαμε να το αφήσουμε αυτό να συνεχίζεται. Η Ρωσία έχει δώσει τόσα πολλά στην κουλτούρα και τώρα βρεθήκαμε ξαφνικά χωρίς κουλτούρα, λες και είμαστε τίποτα Ινδιάνοι. Πρέπει να καταλάβετε ότι για 70 χρόνια δεν υπήρχε εδώ τίποτα άλλο από λεηλασία και καταστροφή. Πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι η πνευματικότητα του ανθρώπου είναι πολύ σημαντική. Για πολλά χρόνια το πνεύμα υπέφερε. Οι παραδόσεις μας δολοφονήθηκαν. (Ο Vasilyev συνεχίζει περιγράφοντας την καταστροφή στην οικονομία. Λέει ότι ο κομμουνισμός έσβησε από τους ανθρώπους τη θέληση για εργασία και ότι η νεολαία σήμερα είναι χωρίς ηθικό).

Δ: Και ποιος είναι ο υπεύθυνος για όλη αυτή την λεηλασία, την ερείπωση;

V: Είναι οι σιωνιστές. Από την αρχή είχαν τον κυρίαρχο ρόλο στο σοβιετικό σύστημα. Είναι στην κυβέρνηση και μας μισούν, θέλουν να μας καταστρέψουν. Θυμηθείτε. Σε ποια φυλή ανήκαν ο Τρότσκυ, ο Ζηνόβιεφ και τόσοι άλλοι; Και σήμερα; Σήμερα η ίδια κατάσταση. 20% των ηγετών της χώρας αυτής είναι εβραίοι. Η πολιτιστική μας ζωή κυριαρχείται απ' αυτούς. Όπου και να πάει κανείς, στην Ένωση Συγγραφέων, στο

Σύλλογο Καλλιτεχνών, στον τύπο - όλα διοικούνται ή επηρεάζονται από εβραίους. Τι κάνουν; Καταστρέφουν την κουλτούρα μας. Εναντίον τους πολεμάμε. Δεν αρκεί να ζει κανείς μια ήσυχη ζωή μέσα σ΄ αυτό το σύστημα. Πρέπει να απελευθερωθούμε από αυτήν την ξένη παρακμή. Θέλουμε να κτίσουμε μια νέα κοινωνία. Δεν καπνίζουμε, δεν πίνουμε, αγαπάμε την εργασία και χρησιμοποιούμε τον ελεύθερο χρόνο μας για να βοηθήσουμε τους συμπατριώτες μας. Αλλά φυλάμε και δυνάμεις για την τελική μας αναμέτρηση με τους εχθρούς της Ρωσίας.

1

2

3

1) Ο Δρ. William Shockley
2) Ο Pino Rauti επιτίθεται...
3) Από τη συγκέντρωση στο Gainsville της Georgia

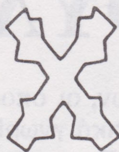
TRIBUNE NATIONALISTE

ORGANE DE COMBAT DE[illegible]ALISTES FRANÇAIS
4me ANNÉE - N° [illegible] 1989 - 12 F.

SOMMAIRE

Εξώφυλλο του περιοδικού P.N.F.E.
"TRIBUNE NATIONALISTE"

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΙΧΑΛΗ ΜΑΝΤΑΚΑ

Τις τελευταίες μέρες του Φεβρουαρίου του '75, στη Ρώμη αρχίζει η δίκη ενός ακροαριστερού ονόματι F.A. LOLLO ο οποίος κατηγορείται ότι σκότωσε τα δύο παιδιά του γραμματέα του M.S.I. μέσα στο σπίτι του. Ταραχώδεις συγκεντρώσεις οπαδών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς πραγματοποιούνται έξω απ' το δικαστικό μέγαρο οι οποίες κορυφώνονται στις 28/2. Αυτή την ημέρα συμπλοκές μεταξύ κομμουνιστών κι εθνικιστών σημειώνονται και γύρω στη μια το μεσημέρι μια ομάδα ακροαριστερών επιτίθεται με μολότωφ στα γραφεία του M.S.I. στην οδό Οκταβιανού, όπου βρίσκονται ελάχιστα άτομα. Οι νέοι του M.S.I. προσπαθούν ν' αμυνθούν. Οι συγκρούσεις μεταφέρονται στο δρόμο πυροβολισμοί ανταλλάσσονται. Κάποιος απ' τους εθνικιστές πέφτει βαριά τραυματισμένος. Πρόκειται γαι τον Έλληνα φοιτητή Μιχάλη Μάντακα, ο οποίος μεταφέρεται στο νοσοκομείο και γύρω στις 6.30 το απόγευμα πεθαίνει. Στο χώρο που έπεσε κατατίθενται στεφάνια. Στις 3/3 σε νεκρική τελετή για τον Μάντακα, εκφωνεί λόγο ο Αλμιφάντε. Τις επόμενες μέρες οι τοίχοι της Ρώμης γεμίζουν με αφίσες και συνθήματα όπως: ο Μίκης ζει, σκοτώσατε τον άνθρωπο όχι την ιδέα.

15 χρόνια μετά, εμείς δεν ξεχάσαμε και δεν ξεχνάμε. Πάνω απ' τον τάφο του συντρόφου μας δε θρηνούμε μόνο ορκιζόμαστε να συνεχίσουμε τον αγώνα. Και νιώθουμε πως κι αυτός βρίσκεται κοντά μας. Γιατί για μας ο Μίκης δεν πέθανε εκείνο το φλεβαριάτικο απόγευμα στην οδό Οκταβιανού στη Ρώμη. Ο Μίκης ζει για πάντα μέσα στις καρδιές μας.

Σύντροφε Μιχάλη Μάντακα, την υπέρτατη ώρα του θριάμβου, όταν θά 'χουμε πάρει το αίμα σου πίσω, εσύ θα είσαι μαζί μας, θα είσαι δίπλα μας και θα είσαι ο πρώτος που θα υψώσει το λάβαρο της ΝΙΚΗΣ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ "ΦΥΛΗ"

Πολλά άρθρα έχουν γραφτεί από τις στήλες αυτού του περιοδικού για την Φυλή. Η αξία των παρακάτω έγκειται στο γεγονός ότι διαπρεπείς επιστήμονες δίνουν τους συνοπτικούς ορισμούς τους, στην έννοια που για τους Εθνικοσοσιαλιστές αποτελεί τη βάση της Κοσμοθεωρίας τους.

Ο Γερμανός εθνικοσοσιαλιστής Γενετιστής Eugen Fischer γράφει: "Φυλές είναι ομάδες ανθρώπων που έχουν κοινά ορισμένα γονίδια τα οποία λείπουν στα άτομα των άλλων ομάδων".

Ο Γερμανός εθνικοσοσιαλιστής Ανθρωπολόγος E. von Eichstedt, αυθεντία του αιώνα γράφει: "Φυλές είναι φυσικές ομάδες της οικογένειας των Ανθρωπιδών, που τα μέλη τους εμφανίζουν χαρακτηριστική συγκέντρωση κανονικών κληρονομικών γνωρισμάτων της μορφής και του τρόπου συμπεριφοράς".

Ο Γάλλος μη εθνικοσοσιαλιστής Ανθρωπολόγος H. Vallois λέει: "Φυλές είναι φυσικές σε ομάδες ταξινομήσεις ανθρώπων, οι οποίοι έχουν κοινά πολλά σωματικά γνωρίσματα.

Ο Γερμανοαμερικανός Γενετιστής Curt Stern γράφει: "Φυλή είναι μια λίγο πολύ απομονωμένη ομάδα ανθρώπων που έχουν κοινό απόθεμα γονιδίων, διαφορετικό από εκείνο που έχουν άνθρωποι που ανήκουν σε άλλα απομονώματα".

Τέλος παραθέτουμε τη γνώμη του Κορυφαίου, μη Γερμανού Ανθρωπολόγου, του καθηγητή Carleton Coon, από την Πενσυλβανία, και ιδρυτού της Αμερικανικής Ανθρωπολογικής Εταιρίας:

"Φυλή είναι μια ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι είναι φορείς ενός χαρακτηριστικού γι΄ αυτούς συνόλου κληρονομικών γνωρισμάτων, μορφολογικών, φυσιολογικών, ψυχολογικών, τα οποία γνωρίσματα ανάγονται στην κοινή καταγωγή αυτής της ανθρώπινης ομάδος.

Έτσι αυτά τα γνωρίσματα παρουσιάζουν ένα περιορισμένο μόνον πλάτος ποικιλίας".

Φίλιππος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ο ΛΑΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ πληροφορεί τους συναγωνιστές και φίλους του, για την διενέργεια δύο ομιλιών που προγραμματίζει στο χώρο των κεντρικών γραφείων του, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 (3ος όροφος), με ώρα ενάρξεως την 7.30 μ.μ.

Η πρώτη με θέμα "ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1821, ΣΗΜΕΡΑ" το Σάββατο 24 Μαρτίου 1990 και η δεύτερη με θέμα "ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ - Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ" την Τετάρτη 4 Απριλίου 1990.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1986-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1990

ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ, ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ

Αθήνα 1986. Από μακριά μέσα στο απέραντο φως του Ελληνικού Ήλιου αχνοφέγγει ένα λευκό όνειρο ομορφιάς, η Ακρόπολις. Φτάνοντας στις παρυφές του Ιερού Λόφου, ο Ήλιος τονίζει κάθε λεπτομέρεια του θαύματος της Ελληνικής Γης και ξαφνικά ένα πλήθος ανθρώπων γύρω μας αρχίζει να διαλαλεί την «πραμάτεια» του.

Εκεί στην κορυφή του λόφου είναι τα αγάλματα των Θεών που από όλα τα μέρη της Οικουμένης έρχονται να θαυμάσουν. Εδώ στις ρίζες του λόφου είναι τα αγάλματα των «θεών», που από όλα τα μέρη της γης έρχονται να αγοράσουν. Εκείνα είναι φτιαγμένα από μάρμαρο και έχουν πάνω τους λέξεις Ελληνικές, αυτά εδώ είναι φτιαγμένα από πεπιεσμένη σκόνη και πάνω τους γράφουν **SUVENIR FROM GREECE.**

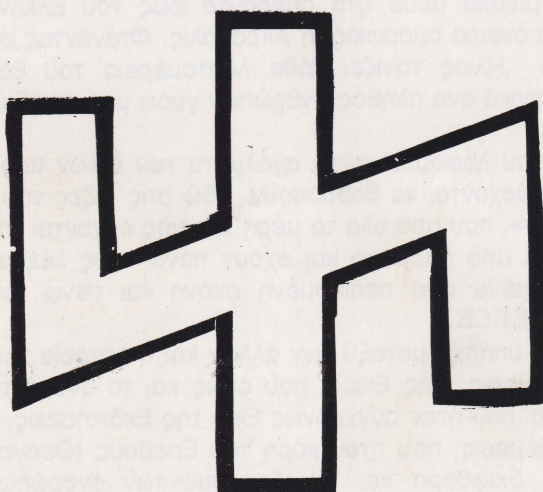
Στην Αρχαία Ελλάδα υπήρχε μεταξύ των άλλων και η λατρεία της Θεάς, που άκουγε στο όνομα Νέμεσις. Της Θεάς, που όπως και το όνομά της μαρτυρεί απένειμε το Δίκαιον και που ήταν συγχρόνως Θεά της Εκδικήσεως, αλλά και της ανταμοιβής. Η Θεά Νέμεσις, που ήταν κόρη του Ερέβους (Θεογονία), κάποτε αγανάκτησε από την διαφθορά και τον ξεπεσμό των ανθρώπων και αφού εκάλυψε το πρόσωπό της με ένα λευκό πέπλο εγκατέλειψε τον κόσμο των θνητών και επέστρεψε στην κατοικία των Θεών. (Ησιόδου, έργα και ημέραι). Από τότε μέχρι σήμερα η απουσία της έχει δώσει το περιθώριο να γίνουν πολλά.

Εικοστός Αιώνας, Εθνικοσιαλισμός, η λατρεία του Ήλιου πυρώνει και πάλι τις καρδιές των λευκών ανθρώπων. Η Αυτοκρατορία του Αετού ανατέλει. Όλης της γης οι τύραννοι και οι δυνάμεις με αρχηγό τον αφέντη του χρυσαφιού, τον Εβραίο, ενώνονται και χτυπούν αυτό που πρόκειται να ρθει, «σκοτώνουν» τον αγέννητο Ήλιο, «χύνουν» το Αίμα του Ασώματου. Μάταιες ελπίδες και όνειρα σκοτεινά των παραβατών του Νόμου της Αρμονίας. Βερολίνο 1945, ελπίζουν πως μέσα στις στάχτες χάθηκε το όνειρο. Απατώνται. Ο Μεγάλος Προφήτης της ράτσας μας το είπε:

«Όταν σε χίλια χρόνια πέσει ο τελευταίος από εμάς, τότε η ανθρωπότητα θα πεθάνει».

Πιστοί στο Λόγο Εκείνου συνεχίζουμε τον Αγώνα ΕΜΕΙΣ οι Εθνικοσοσιαλιστές του 1986, υπάρχουμε, επιβιώνουμε, γνωρίζοντες πως ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ, ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΥΣ, γνωρίζοντες ότι η Νέμεσις, η κόρη του Ερέβους, θα έλθει πάλι στον κόσμο των θνητών να απονείμει Δικαιοσύνη και έκαστος να λάβει τον κόπο του.

ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΗΔΕΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ